Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversatte for "Figaro" af Robert Watt.
Titel | Title:	Fortællinger og Skizzer
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søns Forlag, 1869
Fysiske størrelse | Physical extent:	170 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-29.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00901 0

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortællinger og Skizzer

oversatte for „Figaro“

af

Robert Watt.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sons Forlag.

J. Cohens Bogtrykkeri.

1869.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Margot. Af Alfred de Musset	1.
Forunderlige Syner. Af Charles Dickens	62.
En Debut i „Jægerbruden". En Ungdomserindring af Hector Berlioz	82.
En lille Middag. Af W. M. Thackeray	88.
Et uheldigt Concertprogram. En Ungdomserindring af Hector Berlioz	135.
Et Blik paa London. Af Julius Rodenberg	139.
Hvorledes et Ord bliver til. Af Privat d'Anglemont	155.
En Gaadefabrikant. Af Charles Collins	160.

Margot.

Af

Alfred de Musset.

I.

I Rue du Perche laa i 1804 et stort Hus i gothisk Stil, som beboedes af en Fru Doradour, en gammel Dame, der var kjendt og afholdt af hele Qvarteret. Hun hørte til den gamle Skole, var rig, livlig gudfrygtig og velgjørende, men førte iøvrigt et tilbagetrukket Liv. Hendes Smule Beskjæftigelse bestod i at uddele Almisser og spille Boston med sine Naboer. Kl. 2 spiste man til Middag hos hende, og Kl. 9 serveredes Aftensmaden. Hun gik næsten aldrig ud, undtagen for at gaae i Kirke og maaskee ved Hjemkomsten derfra at gjøre sig en lille Runde paa Place royale, kort sagt, hun havde bibeholdt sin Tids Sæder og Skikke og paa lidt nær dens Klædedragt, hun lod Verden gaae sin skjæve Gang og tænkte kun paa at døe i Fred.

Da hun var meget meddelsom og nok holdt af at slaae en lille Passiar af nu og da, havde hun i de 20 Aar, hun havde været Enke, altid holdt en

Selskabsdame, som aldrig forlod hende, og som i Tidens Løb var bleven hende uundværlig. Man saae dem altid ved hinandens Side, i Kirken og paa Promenaden saa vel som foran den hyggelige Kaminild. Jomfru Ursule havde Nøglen til Kjælder og Loft, til alle Skabe og Skuffer, ja endog til Secretairen. Hun var en høj, mager, mandhaftig gammel Pige, som talte med sammenknebne Læber og var meget imponerende og temmelig vranten. Fru Doradoux kaldte denne ubehagelige Person: „bedste Veninde," gik aldeles i hendes Ledebaand og viste hende blind Tillid, ja hun havde endogsaa rundeligt betænkt hende i sit Testament. Herom var Jomfru Ursule ikke uvidende, hun paastod derfor ogsaa altid, at hun elskede sin Frue langt højere end sig selv, og omtalte hende aldrig uden med himmelvendte Blikke og taknemmelige Taarer.

Det forstaaer sig af sig selv, at Jomfru Ursule var Husets egentlige Herskerinde. Medens Fru Doradoux sad og strikkede i sin magelige Lænestol i et Hjørne af Dagligstuen, vandrede Jomfruen med sine Nøgler om paa Trapper og Gange, eftersaae Alt, bragte Tjenestefolkene til Fortvivlelse, affærdigede de Handlende i en Haandevending og sparede ingen Møje; men naar Middagstimen slog og Gjæsterne ankom, optraadte hun med megen Ydmyghed, iført en mørk og fordringsløs Dragt, hilste med stor Tilbageholdenhed og vidste at give sig Udseende af at være en Person, der kjendte sin Plads. I Kirken

var der Ingen, der var ivrigere til at bede og sidde med nedslagne Øine end hun, og hændtes det en sjelden Gang, at Frk. Doradour, som for Resten var virkelig gudfrygtig, fik sig en lille Lur under Prædikenen, var hendes bedste Veninde straxt parat til at vække hende med et venskabeligt lille Albuestød.

Frk. Doradour havde adskillige Forpagtere og Forretningsførere; Jomfru Ursule efterssaae deres Bøger og var uovertræffelig i at chicanere dem. Paa Grund af hendes Paapasselighed var der ikke et Støvgran at see i Huset, Alt var som blæst, Linnedet skinnende hvidt og Sølvtøjet straalende; at holde det i den Orden var nødvendigt, for at hun kunde faae Lejlighed til at skjænde af Hjertens Lyst og ret at føre Scepteret.

Frk. Doradour havde nok en Anelse om den gode Venindes Smaasejl, men hun havde i sit hele Liv aldrig ret havt Øje for Andet end den gode Side ved en Sag; naar der var en daarlig, fandt hun sig i den uden ret at gjøre sig den klar. Dertil kom, at hun gav efter for Vanens mægtige Indflydelse; i tyve Aar havde hun nu vandret ved Ursules Arm og drukket sin Morgenkaffe i hendes Selskab. Naar Jomfruens Skjænden en Gang imellem blev altfor højrøstet, lagde Frk. Doradour undertiden Strikketøjet til Side og spurgte med sin fine, bløde Stemme: „Hvad er der dog i Vejen, bedste Veninde?“ men den „bedste Veninde“ var ikke altid i Humeur til at give en Forklaring, og naar hun en

Gang imellem paatog sig det, var det paa en saadan Maade, at hendes Frue skyndte sig at tage fat paa Strikketøjet igjen og gav sig til at nynne en lille Arie for ikke at høre for meget.

Paa en Gang kom det for Dagen, at den saa meget betroede Ursule bedrog hvem hun kunde og først og fremmest sin Frue. Det opklaredes, at hun ikke alene havde gjort sig Fordel ved Husholdningsudgifterne, men at hun fra Tid til anden havde tilegnet sig Klæder, Linned og selv Juveler. Tilsidst havde hun endogsaa bemægtiget sig et Skrin med Diamanter, som hendes Frue vel ikke benyttede, men som hun satte megen Pris paa og opbevarede som et Minde om sine Ungdomsdage.

Fru Doradour vilde ikke overgive et Menneske, hun havde elsket, i Rettens Hænder, hun indskrænkede sig til at sende hende ud af sit Hus og nægtede at tage Afsked med hende, og hun følte sin Forladthed saa pinligt, at hun fældede bitre Taarer; trods sin Gudfrygtighed kunde hun ikke lade være at beklage sig over denne Verdens Ubestandighed.

Hun raadførte sig med Hr. Després, en af hendes Naboer, som var kommen for at trøste hende i hendes Nød.

„Hvad skal der nu blive af mig?“ sagde hun, „jeg kan ikke leve alene, og hvor skal jeg nu finde en Selskabsdame? Jeg holdt saa meget af hende, jeg har mistet, og var saa vant til hende, at jeg ikke kan lade være at længes efter hende, uagtet hun saa

skammeligt har bedraget mig. Hvorledes skal jeg nogensinde fatte Tillid til en Fremmed?" Hr. Després trøstede hende paa den bedste Maade og tilbød at paatage sig at skaffe hende en anden Selskabsdame, som hun kunde være tjent med. Nogle Dage efter havde Fru Doradour virkelig ogsaa en ny Selskabsdame, som hun efter to Maaneders Forløb skjænkede sin hele Tillid. Det varede imidlertid ikke længe, inden hun maatte afskedige hende, om ikke som complet uærlig, saa dog som mindre „nøjeregnende." Et nyt Forsøg faldt lige saa uheldigt ud, og nu tabte den stakkels Fru Doradour Modet. Man saae hende vandre alene til Kirken, støttende sig paa sin Stok. Hun havde besluttet, sagde hun, at ende sine Dage i Ensomhed, og hun bestræbte sig for at synes munter og tilfreds, men hendes Ben rystede under hende, naar hun gik op ad Trapperne; hun var jo 75 Aar gammel.

Om Aftenen sad hun med foldede Hænder og nedbøjet foran Kaminen; hun kunde ikke udholde Ensomheden, hendes Helbred led derved, tilsidst hensank hun aldeles i Melancholi.

Hun havde en eneste Søn, som hed Gaston; han var Militair og laa i Garnison. Hun skrev til ham, klagede sin Nød for ham og bad ham at komme sig til Hjælp. Gaston søgte om Permission, men havde saa mange forskjellige Forhindringer, at hans Afrejse blev opsat fra Dag til Dag. — Imidlertid blev Fru Doradour alvorlig syg; Sorg og

Modgang vare hendes Natur saa fremmede, at de hos hende bleve til Sygdom. — Lægerne vidste ikke, hvad de skulde gjøre ved hende.

En Dag, da hun netop befandt sig meget slet, saae man hende pludselig rejse sig i Sengen, drage Gardinerne til Side og gribe til sine Briller.

Hun havde netop modtaget et Brev, som hun udfoldede med megen Omhyggelighed. Øverst paa første Side saa man en Vignet, som forestillede Venskabets Tempel med et Alter med to brændende Hjerter i Midten. Selve Brevet var skrevet med store, runde Bogstaver, som stode lige op og ned, og hvert Begyndelsesbogstav var forsynet med mange Sving og Forziringer. Det var en Lykonskningsskrivelse i Anledning af Aarskiftet og lød omtrent som følger:

Kjære Frue og Gudmoder!

Det er for at ønske Dem et godt og lykkeligt Nytaar, at jeg griber til Pennen paa hele Familiens Vegne, da jeg er den Eneste her, der kan skrive. Fader og Moder og alle mine Brødre sende Dem de samme Ønsker. Vi have erfaret, at De er syg, og vi bede Gud, at han vil holde sin Haand over Dem, hvad han sikkert ogsaa vil. Jeg tager mig den Frihed at sende Dem Medfølgende og forbliver med Agtelse og Hengivenhed

Deres ærbødige Guddatter
Marguerite Piédeleu.

Da Fru Doradour havde læst dette Brev, lagde hun det under sin Hovedpude og sendte Bud efter Hr.

Després, hvem hun dicterede Svaret. Ingen af hendes Husstand fik nogen Kunskab om, hvori dette bestod, men saasnart det var affendt, blev den Syge rolig, og nogle Dage efter var hun saa rask og vel tilmode som nogensinde før.

II.

Hadersmanden Piédeleu var en ægte Landmand, han havde tilbragt sit hele Liv i la Beauce og agtede med Tiden at lægge sine Ben der. Han var en gammel ærlig Forpagter paa Frk. Doradours Ejendom Henville, som laa i Nærheden af Chartres. Han havde hverken seet Skov eller Bjerg i sine Dage, det kunde aldrig falde ham ind at forlade sin Forpagtergaard, for at besee Omegnen eller gjøre et Besøg i Staden, og la Beauce er som bekjendt fladt og aabent Land. Der var kun tre Ting i Verden, han beundrede: Kirkeklokken i Chartres, en smuk Pige og en Kornmark, som stod godt. Hans Kundskaber vare ikke store; men naar han i Middagsstunden traadte ud af sin Gaard, for at see til sin Sæd, blottede dog hans Folk ærbødigt Hovedet, saa snart de fik Øje paa hans kraftige, bredskuldrede Skikkelse. Madam Piédeleu havde skjænket sin Mand ni Børn, af hvilke de otte vare Sønner, og om disse Sønner end ikke alle havde naaet fuld Garderhøjde, saa var der dog ingen, der manglede meget deri. Men de havde ogsaa en Fader

at slægte paa i den Retning, og Moderen maalte godt sine 5 Fod 5 Tommer; hun var den smukkeste Kone paa hele Egnen. Disse otte Knægte, der vare stærke som Oxer og Gjenstand for Landsbyens Skræk og Beundring, adlode deres Fader slaviſk, de vare, saa at sige, hans første og ivrigste Tjenere. Det var et smukt Syn at see disse otte Atlether, hvad enten man saae dem med opsmøgede Ærmer og Hotype i Hænderne sætte en Stak, eller man mødte dem om Søndagen Arm i Arm, med deres Fader i Spidsen, paa Vejen til Kirken, eller saae dem forsamlede efter Dagens Arbejde om det lange Kjøkkenbord, medens de fortærede deres Suppe under munter Passiar. I denne Kjæmpefamilies Midte opvoxede et lille Væsen fuldt af Liv og Sundhed, en ren Lilliput i Sammenligning med de Andre. Det var Madam Piédeleus niende Barn Marguerite, som til daglig Brug kaldtes Margot. Hendes Hoved naaede ikke højere end til hendes Brødres Albuer, og naar hendes Fader vilde kysse hende, undlod han aldrig først at løfte hende op paa Bordet. Den lille Margot var kun 15 Aar gammel, hendes frejdige lille Stumpnæse, hendes smilende Mund, velbesat med skinnende hvide Tænder, hendes af Solen brunede Ansigtsfarve, hendes buttede Arme og runde Midie gave hende Udseende af at være Munterheden selv, og hun var ogsaa hele Familiens Stolthed og Glæde.

„Jeg veed Pokker ikke, hvorledes min Kone har baaret sig ad med det Barn," sagde hendes skikkelige

Fader, „hun maa ligefrem være en Gave fra Himlen, thi vist er det, at det tosfede Pigebarn kan faae mig til at lee fra Morgen til Aften.“ Margot styrede Husholdningen; Moder Piédeleu var vel endnu fuldkommen rask og rørig, men hun havde overladt hende Bestyrelsen for tidligt at vænne hende til Orden og Sparsommelighed. Margot passede Linnedskabet og Vinkjælderen og havde Opsyn med Kjøkkentøjet, som hun dog ikke selv afvaskede, derimod dækkede hun Bordet, skjænkede Vinen og sang til Dessérten. Folkene kaldte hende altid Jomfru Margot, hun havde saadan noget Vist ved sig, som imponerede dem.

Hun var saa ærbar som nogen Prindsesse, derfor vil jeg just ikke sige, at hun ikke nok kunde coquettere en lille Smule, i al Uskyldighed, forstaaer sig; hun var ung og smuk og en af Moder Evas Døtre; men en af Egnens unge Karle, hvem det saa var, skulde blot prøve paa at tage hende lidt for fast om Livet, saa skulde han snart erfare, med hvem han havde at gjøre. En Forpagterson, der hed Jarry, og som var hvad man kalder „en flot Cavaler,“ indlod sig en Gang paa i en Dands at frarøve hende et lille Kys og blev øjeblikkeligt belønnet derfor med et dygtigt Drefigen.

Det er en Selvfølge, at Margot kunde sye og brodere, men hun kunde ogsaa læse og skrive, og efter hendes Faders udtrykkelige Ønske havde Carmeliternonnen, som oplærte hende, ogsaa undervist hende i Grammatik og Geographi, saa at hun var hele Egnens Orakel. Hun behøvede blot at aabne sin Mund for at forbavse alle sine Omgivelser, og naar hun meddelte

dem, at Jorden var rund, blev hun uden Indvendinger troet paa sit Ord. Man slog Kreds om hende om Søndagen for at see hende dandse paa Plainen, thi hun havde havt en Dandselærer, og hendes Trin satte Alle i Forundring. Med faa Ord: hun vidste at gjøre sig lige saa beundret som elsket, og det er, som bekjendt, ikke saa lige en Sag.

Læseren veed allerede, at Margot var Fru Doradours Guddatter, og at det var fra hende, hun havde modtaget den smukke Nytaarslykønskning, der havde kostet den lille Forpagterdatter en Del Møje og Eftertanke. Resultatet var imidlrtid, at Fru Doradour, som atid havde holdt meget af Margot, besluttede at udbede sig hende af hendes Fader for at uddanne hende til sin Selskabsdame.

En smuk Aften opholdt den skikkelige Forpagter sig i sin Gaard, ivrigt beskjæftiget med at eftersee et nyt Hjul paa en af sine Vogne. Madam Piédelen stod i Vognskuret og holdt med megen Alvor Mulen paa en Tyr med en Tang for at forhindre den fra at røre sig, mens Dyrlægen forbandt den. Karlene striglede Hestene, som de havde været ude at vande; Kreaturerne begyndte at vende hjem ad, en majestætisk Processíon af Køer rettede deres Fed mod Stalddøren, og Margot sad paa en Bunke Klover og læste en gammel Avis, hun havde laant af Præsten.

Denne kom netop i dette Øjeblik til Syne, nærmede sig Forpagteren og overleverede ham et Brev fra Fru Doradour. Han aabnede det med Ærbødighed,

men neppe havde han læst de første Linier, før han maatte sætte sig ned paa en Bænk, saa bevæget blev han: „Anmode mig om min Datter," raabte han, „min eneste Datter, min lille Margot!" Ved disse Ord kom Madam Piédeleu ganske forskrækket løbende, og Sønnerne, som i det Samme kom hjem fra Marken, flokkedes om deres Fader. Margot var den Eneste, som holdt sig affides, hun turde næsten ikke drage Aande af Forventning. Efter at de første Udraab vare forstummede, hensank Familien i Tavshed.

Præsten tog nu Ordet og opregnede alle de Fordele, som Margot vilde vinde ved at modtage sin Gudmoders Tilbud. Fru Doradour havde ydet Familien Piédeleu store Tjenester, med eet Ord, hun var dens Velgjørerinde; nu trængte hun til et Menneske, der kunde gjøre hende Livet behageligt og passe hende og hendes Hus, hun vilde ikke undlade at behandle sin Guddatter godt og sikre hendes Fremtid. Forpagteren hørte paa Præsten uden at indvende et eneste Ord og udbad sig tilsidst nogle Dages Betænkningstid, inden han fattede en endelig Beslutning.

Det var først efter en Uges Forløb og efter meget Overlæg og mange Taarer, at det blev besluttet, at Margot skulde begive sig til Paris. Moderen var utrøstelig, hun betragtede det som en Skam, at hendes Datter skulde ud blandt Fremmede, hun, som blot behøvede at træffe et Valg iblandt Egnens raskeste unge Mænd for at blive en rig Forpagterkone. Brødrene Piédeleu kunde for første Gang i deres Liv ikke blive enige, de skjændtes fra Morgen til Aften, nogle vare

for og andre imod Sagen, kort sagt, der var en Uro og en Jammer, som var uhørt der i Huset. Tilsidst randt det Forpagteren i Hu, hvorledes Fru Doradour en Gang i et uheldigt Aar, i Stedet for at afkræve ham hans Afgift, havde sendt ham en fyldt Pengepung, han paabød Alle Tavshed og udtalte som sin Beslutning, at hans Datter skulde rejse. Skilsmissens Dag kom, og Vognen blev forspændt for at kjøre Margot til Chartres, hvor hun skulde træffe Diligencen. Ingen gik den Dag til sit Arbejde, næsten hele Landsbyen var forsamlet i Forpagtergaarden. Margot havde sagt Alle Farvel og ilede hen for at kysse sin Fader endnu en Gang, da Præsten greb hendes Haand og standsede hende, for at give hende nogle faderlige Paamindelser med paa Vejen: „Bevar Din Ære, min Pige," sagde den værdige Mand, idet han sluttede sin Tale, „det er den kostbareste af alle Skatte, vaag over den, og Gud vil sørge for Resten".

Forpagter Piédelen var rørt indtil Taarer, og det uagtet han ikke havde forstaaet hele Præstens Tale. Han trykkede sin Datter til sit Hjerte og kyssede hende, han forlod hende, men vendte tilbage for at kysse hende endnu en Gang; han vilde tale, men kunde næsten ikke faae Ordene frem: „Læg Dig Hr. Pastorens Ord paa Hjerte," sagde han endelig med brudt Stemme, „glem dem ikke, mit stakkels Barn;" derpaa tilføjede han pludseligt med Voldsomhed: „Du maa, Fanden tage mig, ikke glemme dem!" Præsten, som netop udstrakte Haanden for at give Margot sin Velsignelse,

standsede pludseligt ved disse profane Ord. Det var for at overvinde sin Bevægelse, at den stakkels Forpagter havde bandet, han vendte Præsten Ryggen og gik ind i sit Hus, uden at sige et Ord mere.

Margot krøb op paa Vognen, og Hesten begyndte at sætte sig i Bevægelse, da en voldsom Hulken tiltrak sig Alles Opmærksomhed. Den skrev sig fra en fjortenaarig Dreng, som man ikke før havde lagt videre Mærke til. Han hed Pierre og indtog ikke nogen meget ophøjet Stilling i Samfundet; han var nemlig Kalkunvogter, hvilken Omstændighed imidlertid ikke havde forhindret ham i at slutte sig med en inderlig Kjærlighed til Margot, som ogsaa holdt meget af ham. Hun havde tidt givet ham en Haandfuld Kirsebær eller en Klase Druer til hans tørre Brød, og da han ikke var uden Hoved, havde det moret hende at tale med ham og lære ham, hvad hun selv kunde. Det hændtes da ikke saa sjeldent at Undervisningen endte med en lystig Tagfat mellem Lærerinde og Elev, som omtrent vare jevnaldrende. Han stod nu i et Hjørne af Gaarden, omringet af sine befjedrede Undersaatter, saae paa sine Træsko, som Margot havde skjænket ham, og græd af Hjertens Grund. Margot vinkede ad ham og rakte ham Haanden, han førte den til sit Ansigt, som for at kysse den, men lagde den i Stedet for over sine Øjne, og da Margot igjen drog den til sig, var den vaad af hans Taarer. Hun sagde nu for sidste Gang sin Moder Farvel, og Vognen rullede bort.

III

Da Margot steg ind i Diligencen i Chartres, var hun saa fortumlet ved Tanken om, at hun skulde reise 20 Mil og see Paris, at hun hverken kunde spise eller drikke. Iblandt Passagererne befandt der sig en Handelsmand, som førte det store Ord. Margot lyttede med den dybeste Opmærksomhed til hans Fortællinger. Han mærkede snart, at hun var ubekjendt med Alt, og han overbød nu næsten sig selv i at give hende en saa overdreven og eventyrlig Beskrivelse af Hovedstaden, at det lige saa godt kunde have været Peking som Paris, han omtalte. Man skulde ikke troe at han vidste, hun var paa Veien dertil, og at hun ved hvert Skridt, hun der gjorde, vilde kunne overbevise sig om, at han havde narret hende. Man kan næsten ikke Andet end beundre disse Folks mageløse Frækhed. Det er gaaet mig næsten lige som det gik Margot, da jeg en Gang rejste til Italien. Paa Vejen til Genua paatog en af mine Medrejsende sig at give mig en Beskrivelse af denne Stad, han løj ombord i Dampskibet, som førte os dertil, han løj endnu, da vi havde Byen i Sigte, og han ophørte end ikke med sine fordrejede Beskrivelser, da vi kastede Anker i Havnen.

Diligencen, som kommer fra Chartres, kjører ind i Paris igjennem Champs-Elysées. Jeg overlader til Enhver at forestille sig en lille Landbypiges Overraskelse ved Synet af denne smukke Indkjørsel, som ikke har sin Lige i Verden, og som synes skabt til Indtog for en hjemvendende Helt, der har overvundet hele Verden.

De rolige og smalle Gader i Fru Doradours Quarter forekom Margot meget stille ovenpaa dette Syn, men da hun holdt udenfor Døren, blev hun behageligt overrasket ved Husets imponerende Ydre. Med bankende Hjerte satte hun Dørhammeren i Bevægelse og modtoges strax efter med aabne Arme af Fru Doradour, som ventede sin Guddatter. Hun overøste hende med Kjærtegn, kaldte hende sin Datter, fik hende til at sætte sig i en Sopha og lod hendes Aftensmad bringe ind.

Ganske bedøvet af Larmen i Gaderne saa Margot sig om: betragtede de forgyldte Tapeter og Meubler, de kostbare Betræk og fremfor Alt de smukke Spejle, hvormed Salen var pryddet. Hun, som kun havde havt sin Faders Barberspejl til at frisere sig for, fandt det vidunderligt, men meget tiltalende, at see sit Billede gjentaget rundt om sig fra saa mange forskjellige Sider. Hendes Gudmoders blide og høflige Stemme, hendes smagfulde og ædle Udtryksmaade gjorde et dybt Indtryk paa hende. Selv den gode Dames Dragt, den folderige blomstrede Silkekjole, den høje Kappe og det pudrede Haar gav Margot nok at tænke paa og lod hende føle at hun befandt sig lige over for en usædvanlig Personlighed. Da hun havde et hurtigt Nemme og den Efterlignelseslyst, som er Børn egen, havde hun ikke saa snart samtalet en Times Tid med Fru Doradour, før hun forsøgte paa at danne sig efter hende. Hun holdt sig rankere, rettede paa sit Hovedtøj og opfriskede i Hukommelsen alle sine grammatikalske Kundskaber.

Et Glas stærk Vin, som hendes Gudmoder havde overtalt hende til at drikke som en Hjertestyrkning efter Rejsens Besværligheder, begyndte imidlertid snart at gjøre sin Virkning, og hendes Øjelaag faldt uvilkaarligt til af sig selv. Fru Doradour førte hende da til et smukt Værelse og bortfjernede sig efter endnu en Gang at have kysset hende og ønsket hende en god Nat.

Strax efter bankede det paa Døren, en Kammerjomfru traadte ind og befriede Margot for Kaabe og Hat, derpaa lagde hun sig paa Knæ foran hende og begyndte at aftage hendes Fodtøj. Margot var næsten indslumret i en siddende Stilling og bemærkede ikke Kammerjomfruens Nærværelse, før hun var næsten afklædt, hun sprang op og afskedigede hende, tiltrods for sit dybe Negligée, med en dyb Nejen, hvorpaa hun i en Fart expederede sin Aftenbøn og sprang i Seng. — Ved Natlampens Skin kunde hun see, at der ogsaa var forgyldte Meubler i hendes Værelse, og at det heller ikke manglede et af disse store Spejle, som ganske havde vundet hendes Hjerte. — De smaa Amoriner, som vare udskaarne i Spejlets Ramme, forekom hende at opfordre hende til at komme og spejle sig, hun lovede sig selv at efterkomme Opfordringen, og inddysset af de skjønneste Phantasier slumrede hun blideligt ind.

Man staaer tidligt op paa Landet, og vor lille Landsbypige vaagnede da ogsaa den paafølgende Morgen med Fuglene. Hun satte sig oprejst i sin Seng

og smilede veltilfreds, da hun fik Øje paa sit lille rødmussede Ansigt i det kjære, store Spejl. Kammerjomfruen kom snart til Syne og spurgte med megen Artighed, om Frøkenen ønskede et Bad. Hun førte hende samtidigt en skarlagenrød Flonels Friserkaabe, som mindede Margot om kongeligt Purpur.

Fru Doradours Badekammer var et mere verdsligt Sted, end man skulde vente at træffe hos en saa gudelig gammel Dame. Det var blevet indrettet i Ludvig XIV's Regjeringstid; Badekarret stod paa en Forhøjning i en Niche, som var indfattet med forgyldte Roser, og den Tids unndgaaelige Amoriner mylrede frem under Loftet. Paa Væggen lige over for hang en Copi af Bouchers „badende Piger". Tapeterne vare decorerede med Blomsterguirlander, et fløjelsblødt Tæppe bedækkede Gulvet, og et smagfuldt opfæstet Silkegardin frembragte i Forening med Persiennerne et mystisk Halvmørke. Det er en Selvfølge, at al denne Pragt var noget medtaget af Tiden og Forgyldningen lidt afslidt, men selv dette frembragte en behagelig Virkning og medførte lige som en Duft fra de tresindstyve Daarskabens Aar, i hvilke den „højtelskede" Monarch førte Sceptret.

Da Margot blev alene i dette Værelse, nærmede hun sig frygtsomt til Forhøjningen og betragtede de forgyldte Griffe, som vare anbragte paa hver Side af Badekarret. Hun turde ikke strax springe i Vandet, hun stak først den ene Fod lidt ned i det og saa den anden, og saa henfaldt hun i Be-

tragtning af Maleriet. Hun var ikke nogen stor Konstkjender, Bouchers Piger syntes hende at være Gudinder, hun kunde ikke tænke sig, at saadanne Kvinder kunde existere, at man kunde spise med saa hvide Hænder og gaae paa saa smaa Fødder. Hvad vilde hun ikke have givet for at være saa smuk. Hun havde ingen Anelse om, at hun, trods sine solbrændte Hænder, saae ti Gange bedre ud end disse Dukker. En svag Bevægelse af Gardinet kaldte hende tilbage til sig selv, hun skjælvede ved Tanken om at blive overrasket i denne Situation og sprang i Vandet til Halsen. En Følelse af Velvære greb hende, hun begyndte som et Barn at lege i Vandet med Fligen af sin Badekjole, derpaa morede hun sig med at betragte de smaa Amoriner, men da deres tykke Maver i høj Grad mishagede hende, lænede hun Hovedet mod Badekarrets Kant og saae ud af det halvtaabne Vindue. Badekammeret laa i Stuetagen, og Vinduet vendte ud til Havet. Denne var, som man vel kan vide, ikke anlagt i den engelske Stil, men i den ægte gammeldags franske, med stive Alleer, belagte med Grus og kantede med Buxbom, med store, straalende Blomsterpartier, og hist og her prydet med Statuer. I Baggrunden bemærkede Margot en Labyrinth af Avnbøg, hvis mørke Indgang satte hendes Phantasi i Bevægelse. Hun kom til at tænke paa Tagfat og andre Lege, og det faldt hende ind, at der bestemt maatte være udmærkede Skjulesteder i Labyrinthens Gange. I dette Øjeblik traadte netop en smuk

ung Mand i Husaruniform ud derfra og rettede sine Skridt mod Huset. Han gik saa nær forbi Badekammerets Vindue, at hans Albue berørte Persiennen, og Margot kunde ikke tilbageholde et lille Skrig, saa forskrækket blev hun. Den unge Mand standsede, aabnede Persiennen, stak Hovedet indenfor og fik Øje paa Margot. Skjøndt han var Militair, foer Blodet ham dog til Hovedet, Margot rødmede ogsaa, og den unge Mand bortfjernede sig skyndsomst.

IV.

Det er en sørgelig Ting for os Alle i denne Verden, men navnligt da for de unge Piger, at det er saadan et besværligt Stykke Arbejde at være fornuftig, medens det derimod gaaer af sig selv at begaae Daarskaber. Homer lærer os, at Sisyphos var den Viseste af alle Dødelige; Digterne fordomme ham imidlertid ikke desto mindre enstemmigen til at rulle en stor Sten op paa Toppen af et Bjerg, hvorfra den saa øjeblikkeligt ruller ned igjen paa den stakkels Mand, som derpaa maa tage fat paany. Fortolkerne have udtømt sig i Gisninger, for at udfinde Grunden til denne Straf. For mit Vedkommende tvivler jeg ikke paa, at de Gamle ved denne smukke Allegori have havt til Hensigt at fremstille Fornuften. — Fornuften er virkelig en stor Sten, som vi uden Ophør rulle opad, og som bestandigt falder tilbage igjen. Man maa desuden vel lægge Mærke til, at naar

den en Gang slipper fra os, blive alle de Aar, vi troligt have rullet den, ikke regnede os tilgode, medens man derimod ikke veed hvorledes man nokfom skal paaskjønne det, naar en Daare en Gang tilfældigvis bærer sig fornuftigt ad. — Daarskaben er meget langt fra at være en saadan besværlig Sten, den er snarere som en Sæbeboble, der dandser afsted af sig selv foran os og lige som Regnbuen optager alle mulige Farver i sig. Undertiden hænder det jo rigtig nok, at Boblen brister og sprøjter os nogle Draaber Vand i Øjnene, men der danner sig saa strax en ny, og man behøver kun at drage Aande, for at puste den fremad. Ved disse philosophiske Betragtninger er det min Hensigt at bevise, at det ikke var saa besynderligt, som det maaskee lader, at Margot blev lidt forelsket i det unge Menneske, som havde seet hende i Badet, og at man ikke af den Grund maa have nogen slet Mening om hende. Naar Kjærligheden først faaer Fingre i os, tvinger den sig frem uden Understøttelse, og, som bekjendt, kan man ikke udelukke den ved at laase sin Dør. I dette Tilfælde kom den ind gjennem Vinduesruden, vi skulle nu see paa hvad Maade.

Den unge Mand i Husaruniform var ingen Anden end Fru Doradours Søn Gaston, som ikke uden Moje omsider havde losrevet sig fra sine Garnisonsforelskelser og lige var ankommen til sin Moder. Skjæbnen vilde at Margots Værelse laa lige i Hjørnet af Huset, og at den unge Mands paa samme Maade var beliggende i den tilstødende Fløj, saa at

deres Vinduer laae næsten lige over for hinanden og meget tæt sammen. Margot spiste med Fru Doradour og tilbragte hele Eftermiddagen hos hende, men fra Kl. 7 om Morgenen til Kl. 12 opholdt hun sig i sit Værelse. Gaston tilbragte ogsaa Størstedelen af denne Tid i sit. Margot havde intet Andet at bestille end at sidde ved Vinduet og sye og af og til at kigge over til sin Gjenbo. Gjenboskabet har til alle Tider afstedkommet store Ulykker. Intet er saa farligt som at have en smuk Gjenboerske, og selv naar man har en styg, er det slet ikke til at spøge med, thi naar man saaledes Dag ud og Dag ind seer paa hende, hænder det dog tidligt eller sent, at man ender med at finde hende smuk.

Gaston havde et lille rundt Spejl hængende paa Vinduesposten, foran hvilket han barberede og friserede sig og bandt sit Halstørklæde. Margot opdagede at han havde smukt, lyst, krøllet Haar, og dette foranledigede hende til at kjøbe en Flaske violduftende Haarolie og til at være meget omhyggelig for, at de to smaa sorte Fletninger, som stak frem af hendes Hovedtøj, altid vare glatte og blanke. Hun bemærkede dernæst, at Gaston altid havde en Del smukke Halstørklæder, som han ofte skiftede med; hun ilede med at indkjøbe et Dousin af de smukkeste Silketørklæder, der fandtes i Quarteret. Gaston havde den Vane, som Philosophen i Genf forargede sig saa meget over, og som nær havde skilt ham ved hans Ven Grimm: han soignerede sine Negle, som Rous-

seau siger, med et udelukkende dertil opfundet Apparat, Margot var ikke saa stor en Philosoph som Rousseau, i Stedet for at forarges, kjøbte hun sig en Negleborste, og for at skjule sine Hænder, der, som sagt, vare lidt røde og solbrændte, anlagde hun klare, sorte Halvhandsker, saa at man kun kunde see hendes Fingerspidser. Gaston havde mange andre smukke Ting, som Margot ikke kunde efterligne, f. Ex. et Par røde Benklæder og en himmelblaa Frakke, besat med sorte Snore, hun havde jo rigtig nok en højrød Friserkaabe, men hvad skulde hun finde paa, som kunde svare til Frakken? Hun var imidlertid ikke længe raadvild, men lod som om hun havde Drepine og syede sig en lille blaa Flojlshætte til at gaae med om Morgenen; og da Gaston en Gang ved Frokostbordet havde sagt, at han nok holdt af en god Omelette, overvandt hun endogsaa for hans Skyld sin Frygtsomhed og begik den Heltegjerning at erklære, at der var Ingen, der kunde lave saa gode Omeletter som hun, hun havde altid lavet dem hjemme, og hun bad sin Gudmoder om at smage en af hendes Bagning.

Saaledes forsøgte det stakkels Barn at lægge sin beskedne Kjærlighed for Dagen, men Gaston lagde ikke Mærke dertil. Hvorledes skulde en kjæk, stolt, ung Officier, som var vant til Garnisonslivets stojende Glæder, vel have Øje for disse barnlige Konstgreb? Strasbourgs Coquetter bære sig anderledes ad, naar de sætte sig noget Lignende i Hovedet.

Gaston spiste med sin Moder og var derpaa ude hele Aftenen. Margot kunde ikke sove, for han var kommen hjem, og ventede derfor paa ham bag sit Rullegardin. Det hændtes undertiden at han sagde ved sig selv, naar han saae Lys hos hende, idet han gik over Gaarden: „Hvorfor Pokker er den lille Pige oppe endnu?“ Det hændtes ogsaa undertiden, at han under Toilettet kom til at tilkaste Margot et fraværende Blik, som foer hende gjennem Sjælen, men hun vendte strax Hovedet bort og vilde heller have døet end have besvaret et saadant Blik.

Jeg maa ikke undlade at fortælle, at Margot i Dagligstuen var en hel Anden end oppe paa sit Værelse. Naar hun sad ved Siden af sin Gudmoder, beflittede hun sig paa at være alvorlig og tilbageholden og lyttede med megen Anstand til Fru Doradours Udtalelser. Naar Gaston henvendte Ordet til hende, svarede hun efter bedste Evne, og, hvad der er mærkeligt nok, næsten uden Sindsbevægelse. Hvem kan forklare hvad der foregaaer i en femtenaarig Hjerne? Margots Kjærlighed var, saa at sige, indelukket i hendes Værelse, hun gjenfandt den lige som hun traadte indenfor Døren, og hun efterlod den der, naar hun gik ud, men hun medtog Noglen til Døren, for at Ingen, medens hun var borte, skulde profanere hendes lille Helligdom.

Det er for øvrigt let at forstaae, at Fru Doradours Nærværelse maatte gjøre hende varsom og bringe hende til Eftertanke, thi den maatte uophørligt minde

hende om Afstanden mellem hende og Gaston. Enhver Anden vilde maaskee have fortvivlet og være bleven helbredet for sin Daarskab ved at see Faren ved sin Lidenskab, men Margot havde aldrig spurgt sig selv, end ikke i sit inderste Hjerte, hvad hendes Kjærlighed skulde lede til. Der er overhovedet ikke noget mere meningsløst Spørgsmaal at rette til Forelskede end dette: „Hvortil skal dette føre?" — „Til at elske, naturligvis, er det ikke nok?" lyder Svaret ufravigeligt.

Saa snart Margot vaagnede om Morgenen, sprang hun ud af sin Seng og løb paa bare Fødder og med Natkappe paa hen og løftede sit Gardin lidt op for at see om Gaston havde aabnet sine Jalousier. Vare de endnu tillukkede, ilede hun strax tilbage til sin Seng og laa og lyttede efter Lyden af Vinduesgitterets Klirren. Saa snart hun hørte den, tog hun sine Tofler og sin Friserkaabe paa, aabnede ogsaa sit Vindue og strakte Hovedet ud, som for at see, hvorledes Vejret var. Hun stillede derpaa et af sine Jalousier saaledes, at kun Gaston kunde see hende, flyttede sit Spejl hen paa et lille Bord ved Vinduet og begyndte at rede sit smukke Haar. Hun vidste ikke, at en rigtig Coquette først viser sig, naar hun er i Pynten, og ikke medens hun pynter sig; siden Gaston friserede sig i hendes Paasyn, gjorde hun ligesaa i hans. Naar Haaret var vel redt og opsat, tog hun sit lille broderede Tylls Hovedtøj paa. Hun stod nu med bare Arme og kort Skjørt og ven-

tede paa sin Caffe, som ogsaa snart ankom, bragt af Pélagie, Kammerjomfruen, der efterfulgtes af Husets Kat, som aldrig undlod at gjøre Margot sin Opvartning om Morgenen. Den fik ogsaa Lov til at lægge sig i en Lænestol lige over for hende og tage Del i hendes Frokost, og man kan nok vide, at den var hende et velkommen Paaskud til nye Coquetterier. Det gamle, forkjælede Dyr, som laa sammenrullet i Lænestolen, modtog med megen Alvor alle de Kys, der i Grunden slet ikke gjaldt det; hun drillede Katten, tog den i sine Arme, kastede den fra sig igjen og kjærtegnede og drillede den vexelvis. I de ti Aar, den havde været i Huset, havde den aldrig nogensinde nydt en saadan Behandling, det var heller ikke videre behageligt, men den fandt sig dog taalmodigt deri, da den var et godt Skind og havde meget tilovers for Margot. Naar Frokosten var nydt, nærmede hun sig paany til Vinduet, kiggede igjen lidt efter Vejret og trak saa Jalousiet næsten helt til, medens hun fuldendte sin Paaklædning.

Saaledes stode Sagerne, da Fru Doradour og hendes Søn en smuk Dag havde en lang Samtale i Enrum. Der udbredte sig en vis Hemmelighedsfuldhed over dem, og de brugte ofte forblommede Udtryk, naar de talte sammen. Kort Tid efter sagde Fru Doradour til Margot: „Du skal gjensee din Moder, mit kjære Barn, vi ville tilbringe Efteraaret paa Herville.“

V.

Hovedgaarden paa Henville laa en Mil fra Chartres og omtrent en halv Mil fra Forpagtergaarden, hvor Margots Forældre boede. Man kunde neppe kalde den et Slot, men en stor, smuk Bygning var det dog, med en hosliggende vidtloftig Have.

Fru Doradour kom der kun sjeldent, og i flere Aar havde man kun seet hendes Forvalter der. To Dage efter Ankomsten dertil saae man ti Colosser opmarchere i bedste Orden i Gaarden. Det var Familien Piédelen, som kom for at gjøre Fru Doradour sin Opvartning. Moderen bar en Kurv med Frugter, hver af Sønnerne holdt en Urtepotte med Levkojer i Haanden, og Forpagteren selv struttede af to enorme Meloner, som han havde i Lommerne. Fru Doradour modtog disse Gaver med sin sædvanlige Venlighed, og da hun havde forudseet dette Besøg, fremtog hun strax af sit Skab otte blomstrede Silkevefte til Sønnerne, et Kniplings Sæt til Moder Piédelen, og til den stikkelige Forpagter selv en smuk Filthalt, som var opkrammet med et Guldspænde. Da Takkigelserne vare udvexlede, kom Margot til Syne, straalende af Glæde og Sundhed. Efter at hun var bleven kysset og omfavnet af hele Flokken, holdt hendes Gudmoder en lille Lovtale over hende og roste hendes Blidhed og hendes forstandige og fornuftige Opførsel. Den unge Piges Kinder, som vare ganske røde af de mange Kys, hun havde modtaget, farvedes endnu

stærkere. Moder Piédelen, som saae, hvor velklædt Margot var, sluttede deraf, at hun maatte være meget lykkelig, og kunde paa gode Mødres Vis ikke undlade at underrette hende om, at hun aldrig havde været saa smuk som nu. „Det er min Tro sandt" sagde den skikkelige Forpagter. „Ja, det er fuldkomment sandt", tilføjede en Stemme, som bragte Margot til at skjælve; det var Gaston, som lige var kommen ind i Stuen.

I dette Øjeblik fik man gjennem den halvt aabne Dør til Forstuen Øje paa den lille Kalkunvogter Pierre, som saa bitterlig havde begrædt Margots Afrejse. Han var i Afstand fulgt efter sit Herskab, men da han ikke turde gaae ind i Salen, stod han nu i Frastand og hilsede frygtsomt. „Hvad er det for et lille Fyr?" spurgte Fru Doradour, „kom nærmere, min Ven, og hils paa os." Pierre gjentog sin Hilsen, men Intet kunde formaae ham til at træde indenfor, han blev ildrød i Hovedet og ilede afsted, saa hurtigt som hans Ben kunde bære ham.

„Saa Du finder mig virkelig smuk", sagde Margot sagte ved sig selv, da hun spadserede alene i Haven, efter at hendes Familie var tagen bort. „Men hvor Mændene dog ere dristige, at de kunne udtale saadanne Ord, naar alle Mennesker høre derpaa; og jeg, som ikke en Gang tør see paa ham. Hvorledes er det ham dog muligt at sige ganske højt, hvad jeg ikke kan høre paa uden at rødme? Han maa være vant til Sligt, eller maaskee er det ham complet ligegyldigt; men det er dog meget at sige til en Pige, at

man finder hende smuk, det ligner næsten lidt en Kjærlighedserklæring!"

Ved dette Ord standsede Margot og spurgte sig selv, hvori da en Kjærlighedserklæring egentlig bestod. Hun havde tidt hørt Tale derom, men hun havde aldrig gjort sig Rede derfor.

„Hvorledes meddeler man, at man elsker?" spurgte hun sig selv, og kunde ikke ret forestille sig, at man kun behøvede at sige: jeg elsker Dig! Det forekom hende, at der maatte være en anden Maade, at man maatte betjene sig af et eget, hemmelighedsfuldt Sprog, og at det Hele maatte være et farligt, men meget tiltrækkende Mysterium. Hun havde kun læst een Roman i sit Liv, jeg veed ikke hvad den hed, det var en gammel, forreven Bog, som hun havde fundet paa sin Faders Kornloft, og som handlede om en sicilianst Rover, der bortførte en Nonne. Den indeholdt vel adskillige uforstaaelige Sætninger, som hun havde antaget for Kjærlighedserklæringer, men hun havde hørt Præsten sige, at Romaner indeholdt lutter Opdigtelser, og det var Virkeligheden, det var hende saa meget om at gjøre at faae Underretning om; men hos hvem skulde hun faae Mod til at søge den?

Gastons Værelse paa Henville laa ikke saaledes lige over for hendes som i Paris, saa det var nu forbi med de stjaalne Blikke og med at lytte efter Jalousiernes Aabning om Morgenen. Hver Morgen Kl. 5 hørte man Gaardklokken klinge, det var Skytten, som ringede for at vække Gaston, der strax stod op

og begav sig paa Jagt. Skjult bag sit Gardin saae Margot ham, med Bøssen i Haanden og omringet af Hundene, stige til Hest og forsvinde i Taagen, som hvilede over Markerne. Hun fulgte ham med Øjnene med lige saa megen Sindsbevægelse, som om hun havde været en Borgfrøken, der saae sin Ridder drage afsted til et fremmed Land. Det hændtes undertiden, at Gaston, i Stedet for at aabne det første Led, lod sin Hest sætte over det, hvorved han uden at vide af det aftvang Margot dybe Sukke, som paa en Gang vare fulde af Angst og Sødhed. Hun indbildte sig, at man paa Jagten var udsat for de største Farer, og naar Gaston om Aftenen, støvet og træt, vendte hjem, eftersaa hun ham fra Top til Taa for at overbevise sig om, at han ikke var saaret, og naar hun saae ham trække en Hare eller et Par Agerhøns op af sin Jagttaske, forekom han hende som en sejerrig Kriger, der vendte hjem, belæsset med fjendtligt Bytte.

Hendes Frygt stadfæstedes imidlertid virkeligt en Dag. Ved at sætte over en Hæk, faldt Gaston af Hesten, ned mellem Tornene og undgik ikke at faae en Del Rifter og Skrammer.

Margots Besindighed var nær ved at svigte hende. I første Øjeblik var hun ikke langt fra at besvime, og hun foldede Hænderne, medens hun opsendte brændende Bønner til Himlen. Hvad vilde hun ikke have givet, hvis det kunde være blevet tilladt hende at aftørre Blodet paa den unge Mands Haand! Hun stak sit eneste broderede Lommetørklæde i Lommen og

ventede utaalmodigt paa en Lejlighed til at tage det frem og tilbyde Gaston det til at svøbe om Haanden; men denne sparsomme Trøst blev hende ikke en Gang forundt. Da Haanden ved Aftensbordet igjen begyndte at bløde lidt, afslog den grusomme Gaston Margots Lommetørklæde og indsvøbte den i sin Serviet, hvilket gik hende saa nær til Hjertet, at hendes Øjne fyldtes med Taarer.

Hun kunde imidlertid dog ikke bekvemme sig til at troe, at Gaston foragtede hendes Kjærlighed; han anede vist ikke dens Tilværelse, og hvad var derved at gjøre? Snart slog Margot sig nogenlunde til Taals, og snart var hun rent ude af sig selv; de ubetydeligste Begivenheder gave hende Anledning til Glæde eller Sorg. Et høfligt Ord eller Blik af Gaston kunde lykfaliggjøre hende en hel Dag, og gik han gjennem Stuen, uden at bemærke hende, eller trak han sig tilbage om Aftenen, uden som sædvanligt at have sagt hende Godnat, kunde hun tilbringe hele Natten med tænke over, hvormed hun havde mishaget ham. Satte han sig tilfældigvis ved Siden af hende og roste hendes Broderi, straalede hun af Stolthed og Taknemmelighed, men naar han saa ved Middagsbordet afslog en eller anden Ret, hun bød ham, troede hun strax, at nu var det forbi med Kjærligheden. Til enkelte Tider kunde hun ikke Andet end have ganske ondt af sig selv, hun drev det da saa vidt, at hun endogsaa tvivlede om sin Skjønhed og en hel Eftermiddag igjennem kunde være overbevist om, at hun var stygg. Men saa

til andre Tider rejste hendes kvindelige Stolthed sig, og naar hun stod foran Spejlet, kunde hun ordenlig trække paa Skuldrene af Ringeagt, naar hun tænkte paa Gastons Ligegyldighed.

Margot havde i sin nye Stilling bevaret sine tidligere Interesser, og medens Gaston gik paa Jagt, tilbragte hun som oftest sine Formiddage i Kjøkkenhaven; hun forstod baade at rive, vande og beskjære, og mere end een Gang havde hun givet Gartneren et godt Raad. Kjøkkenhaven strakte sig hen foran Huset og var samtidigt Blomsterhave; Frugter, Grøntsager og Blomster opvoxede i skjøn Samdrægtighed. Margot havde i Særdeleshed kastet sin Kjærlighed paa et stort Espaliertræ, der var bedækket med de skjønneste Ferskener; hun passede det med megen Omhu og udvalgte hver Dag selv med sparsom Haand nogle af Frugterne til Dessérten. Der var en af Ferskenerne, der var betydeligt større end de øvrige, og som Margot ikke kunde bekvemme sig til at afplukke, den var saa blød og fløjelsagtig og havde saa smuk en Farve, at det næsten vilde have forekommet hende som en Profanation at spise den. Hun kom aldrig forbi den uden at beundre den og havde paa det Strengeste paalagt Gartneren at paasee, at Ingen afplukkede den. En Aften ved Solnedgang kom Gaston hjem fra Jagten og gik gjennem Haven; da han var tørstig, udstrakte han Haanden, idet han gik forbi Ferskentræet, afrev netop tilfældigvis Margots Yndlingsfrugt og bed uden Omstændigheder i den. Hun stod lidt derfra og vilde

ile sin Ferfken til Hjælp, men den unge Mand fortsatte sin Vej uden at see hende. Efter at have taget et Par Mundfulde, kastede han Frugten paa Jorden og gik ind i Huset. Margot havde straxt indseet, at hendes kjære Ferfken var uden Redning fortabt. Den bratte Bevægelse og den ligegyldige Mine, hvormed Gaston kastede Ferskenen fra sig, gjorde en besynderlig Virkning paa den lille Pige. Hun var paa een Gang fortvivlet og dog henrykt ved Tanken om at netop denne Frugt havde lædsket Gaston, som vist havde lidt meget af Torst i den stærke Varme. Hun tog Ferskenen op, pustede Støvet af den, og efter at have overbevist sig om, at Ingen kunde see hende, trykkede hun et varmt Kys paa den; jeg skylder dog Sandheden at sige, at hun samtidigt ikke kunde lade være at gjøre et lille Bid i den for at smage den. Jeg veed ikke, hvilken besynderlig Tankegang det var, der bragte hende til at udbryde; „Slemme Menneske, der forsmaaer mig uden at gjøre Dig en Tanke derved"; maaskee tænkte hun paa Frugten, maaskee paa sig selv.

Jeg maa bede mine Læsere om Undskyldning for alle de Barnagtigheder, jeg underholder dem med, men hvorledes skulde jeg kunne fortælle Andet, naar min Heltinde er et Barn?

Fru Doradour var bleven indbudt til Middag i et af de nærliggende Slotte, og hun tog Gaston og Margot med sig. — Man skilles sent, og det var ganske mørkt, da man begav sig paa Hjemrejsen. — Margot og hendes Gudmoder sad paa Forsædet, og

da Gaston sad alene baglænds, havde han strakt sig over hele Sædet. Det var klart Maaneskinsvejr, men inde i Vognen var det dunkelt, det var kun af og til at Maanens Straaler trængte ind. Samtalen blev mere og mere sparsom, den gode Middag, man havde nydt, Mørket og Landauerens bløde Bevægelser, Alt opfordrede til en lille Lur. Fru Doradour faldt først i Søvn, og idet hun indslumrede, satte hun sine Fødder paa Sædet lige over for, uden at bryde sig om hvorvidt hun forulempede Gaston. Det var lidt kjøligt i Luften, en tyk Kaabe var kastet over Knæerne og bedækkede paa en Gang Gudmoder og Guddatter. Denne Sidste sad tilbagelænet i sit Hjørne og rørte sig ikke, skjøndt hun var lysvaagen. Det var hende meget magtpaaliggende at faae at vide, om Gaston sov; da hun sad med aabne Øjne, syntes hun han ogsaa maatte gjøre det. Hun vendte Blikket imod ham uden at kunne see ham, og hun spurgte sig selv, om han gjorde lige saa. I et Øjeblik, da en Maanestraale oplyste Vognen, vovede hun at hoste svagt. Den unge Mand forblev ubevægelig, og den lille Pige turde ikke tiltale ham af Frygt for at vække sin Gudmoder. Hun stak Hovedet ud af Vinduet og saae sig om. En lang Rejse har meget tilfælles med en langvarig Kjærlighed, og mens Margot saae paa Maaneskinnet og paa Markerne, glemte hun, at hun var paa Vejen til Henville, hun lukkede Øjnene halvt i, og idet hun saae Gjenstandene svæve forbi sig, forestillede hun sig, at hun var paa Vejen til Schweiz eller Italien med Fru

Doradour og hendes Søn. Dette Drømmebillede fremkaldte adskillige andre, og de vare saa behagelige, at hun ganske hengav sig til dem. Hun saae sig, om ikke som Gastons Kone, saa dog som hans Forlovede, paa Veje til at reise Verden rundt med ham, elsket af ham og berettiget til at gjenelske ham, og ved Reisens Maal ventede Lykken. For bedre at kunne drømme, lukkede hun Øjnene helt til; hun begyndte at halvsove, og halvt uvilkaarligt efterlignede hun Fru Doradour og udstrakte Foden mod Hynden lige over for. Tilfældet vilde, at hun skulde sætte Foden (som i Parenthes sagt var meget lille og meget omhyggeligt beklædt) lige paa Gastons Haand. Denne syntes dog ikke at bemærke det, Margot derimod vaagnede halvt op, men traf dog ikke strax sin Fod bort, hun lod den kun glide lidt til Side, hun var saa indlevet i sin Drømmeverden, at hendes Opvaagnen ikke strax bragte hende tilbage til Virkeligheden, og der kan ikke være Noget i Vejen for at man kan sætte Foden paa det Sæde, hvor Ens Forlovede hviler, naar man er undervejs med ham til Schweiz. Lidt efter lidt bortdunstede imidlertid Illusionerne, og Margot begyndte at tænke over den Ubesindighed, hun havde begaaet. „Har han mærket det?" spurgte hun sig selv, „sover han eller lader han blot, som han gjør det? Hvis han har mærket det, er det underligt at han ikke har taget Haanden til sig, og hvis han sover, er det mærkeligt nok at det ikke har vækket ham. Maaskee foragter han mig altfor dybt til at ville lade mig ane, at han

har følt min Fod; men det kunde jo ogsaa nok være, at han ikke har Noget derimod og tænker, at jeg vil trække den tilbage, naar han lader som om han ikke har mærket den. Maaskee troer han, at jeg sover. Det er dog for Resten ikke behageligt at blive traadt paa Haanden, med mindre da, at man elsker den, der gjør det. Min Sko maa have smudset hans Handske, vi have spadseret en hel Del i Dag, men maaskee vil han undgaae Udseendet af at bryde sig om en saadan Ubetydelighed. Hvad vilde han sige, hvis jeg begyndte igjen? Men han veed godt, at jeg aldrig turde gjøre det; maaskee aner han min Forlegenhed og morer sig med at pine mig". Under disse Betragtninger trak Margot med stor Forsigtighed Foden til sig, den stakkels lille Fod skjælvede som et Espelov, og idet den famlede om i Mørket, strejfede den paany den unge Mands Fingerspidser, men denne Gang saa flygtigt, at Margot selv neppe fik Tid til at føle det. Aldrig havde hendes Hjerte banket saa voldsomt, hun troede sig fortabt og bildte sig ind at have begaaet en uoprettelig Uforsigtighed. „Hvad maa han dog tænke om mig, hvorledes skal jeg nogensinde kunne see ham i Øjnene igjen? Det var allerede en stor Fejl at træde paa hans Haand første Gang, men nu er det da ti Gange værre. Hvorledes skal jeg kunne bevise, at jeg ikke har gjort det forsætligt? Herrerne ville aldrig troe hvad man siger. Han vil gjøre Nar af mig og fortælle det til alle Mennesker, maaskee endog til min Gudmoder, som igjen vil fortælle det til min Fader.

Jeg vil ikke længere kunne vise mig her i Egnen, og hvor skal jeg saa hen, hvad skal der dog blive af mig! Vist er det dog, at jeg to Gange har stødt til hans Haand, og at aldrig nogen Pige før har baaret sig saaledes ad. Det Mindste, der kan hændes mig, er da at blive jaget ud af Huset!"

Ved denne Tanke gøs Margot, hun ransagede sin Hjerne for at finde Beviser til sin Retfærdiggjørelse og lagde omsider den Plan at skrive et Brev til Gaston, et Brev, som hun vilde tilsende ham i al Hemmelighed, og som skulde forklare ham, at det var uforsætligt, hun havde traadt ham paa Haanden, og som tillige skulde bede om hans Tilgivelse og anmode ham om at skrive hele Sagen i Glemmebogen. „Men dersom han nu slet ikke har sovet", tænkte hun igjen, „dersom han har faaet en Anelse om, at jeg elsker ham og maaskee i Morgen er den Første til at omtale vort Eventyr, dersom han skulde sige mig, at han ogsaa elsker mig og skulde gjøre mig en Erklæring?" — I dette Øjeblik standsede Vognen. Gaston, der havde sovet som en Sten, strakte og rakte sig uden mange Complimenter, idet han vaagnede op, han maatte end og sunde sig lidt paa hvor han befandt sig. Ved denne Opdagelse bortdampede Margots skjønne Drømme, og da den unge Mand ved Udstigningen af Vognen rakte hende den Haand, hun havde forsyndet sig imod, saae hun kun alt for tydeligt, at hun havde gjort Rejsen — alene.

VI.

En Morgen, da Gaston var i Færd med at prøve en Hest i Alleen, som førte op til Huset, nærmede en lille Dreng i pjaltede Klæder sig og stillede sig med en resolut Mine foran Hesten. Det var Kalkunvogteren Pierre. Gaston gjenkjendte ham ikke, men da han troede, han kom for at bede om Almisse, kastede ham nogle Skillinger i hans Hue. Pierre stak Pengene i Lommen, men i Stedet for derpaa at bortfjerne sig, løb han efter den unge Herre og stillede sig atter foran ham. Gaston raabte et Par Gange, at han skulde gaae sin Vej, Pierre fulgte ufortrødent med. „Hvad vil Du mig, Du Nar", spurgte endelig den unge Mand, „har Du svoret at lade Dig ride over?"

„Jeg vilde gjerne være Herrens Tjener" svarede Pierre uden at lade sig forstyrre. „Hvis Tjener?" — „Deres, Herre!" — „Min! og i hvad Anledning kommer Du med et saadant Forslag?" — „For at komme i Herrens Tjeneste." — „Hvem har indbildt Dig, at jeg søger en Tjener?" — „Ingen, Herre!" — „Men hvorfor er Du da her?" — „Jeg kommer for at bede, om jeg maa være Herrens Tjener," — „Er Du gal eller troer Du, at Du kan gjøre Nar af mig?" — „Ingen af Delene, Herre." — „Maaskee jeg saa maa faae Lov til at være i Fred," sagde Gaston og tilkastede ham endnu nogle Penge, idet han red bort. — Pierre satte sig ned paa Grøftekanten, og da Margot senere kom der forbi, fandt hun ham grædende. —

„Hvad er der i Vejen, stakkels Pierre", spurgte hun, „hvad er der hændt Dig?" — Pierre vilde først ikke give nogen Forklaring, men det endte dog med, at han hulkende sagde: „Jeg vilde være den unge Herres Tjener, men han vilde ikke antage mig." — Det var ikke uden Møje, at Margot fik ham til rigtig at forklare sig, men langt om længe kom hun dog paa det Rene med hvorledes det Hele hang sammen. — Pierre havde følt sig ulykkelig, siden hun havde forladt Hjemmet. Halvt skamfuld og grædende meddelte han hende sine Sorger og Bekymringer, hun kunde næsten ikke lade være at le, men havde dog samtidigt ondt af ham. Den stakkels Dreng talte i et Aandedræt om sit Venskab for Margot og om sine opslidte Træskoe, om de forgelige, ensomme Timer, han tilbragte i Marken, og om en af Kalkunerne, der var død for ham. Tilsidst havde han ikke længere kunnet udholde det og havde lagt den Plan at gaae til Henville og tilbyde Gaston sin Tjeneste enten som Tjener eller som Staldkarl. Det havde kostet ham otte Dages Overvejelse, inden han havde fattet denne Beslutning, og, som vi have seet, havde den ikke ført til Noget. Han vilde hellere dø end vende tilbage til Forpagtergaarden. „Naar Herren ikke vil have mig hos sig, lige som De er hos Fru Doradour, saa er der ikke Andet for mig at gjøre end at lægge mig til at dø."

Jeg behøver ikke at sige, at denne Udtalelse efterfulgtes af en ny Strøm af Taarer. Margot trøstede ham, saa godt hun kunde, idet hun førte ham op med

sig til Huset, og da det jo altid kunde være tidsnok for ham at lægge sig til at dø, gjorde hun et Forsøg paa at opretholde hans Livslyst ved at tage ham ud i Kjøkkenet og give ham Brød, Skinke og Frugt. Under strømmende Taarer, men med god Appetit, fortærede Pierre hvad der blev ham budt, uden at vende Øjnene fra Margot, der imidlertid forklarede ham, at man først maa bringe i Erfaring, om der er en ledig Plads, før man søger Ansættelse hos Nogen. Hun takkede ham for hans Venskab og forsikrede ham om, at det var gjengjeldt, aftørrede hans Taarer og gav ham et lille moderligt Kys paa Panden for at formaae ham til at vende hjem igjen.

Pierre lod sig tale til Rette, bestemte sig til at vende tilbage til sine tidligere Forhold og stak, nogenlunde trøstet, Resterne af sin Frokost i Lommen. Margot gav ham desforuden en Daler til at kjøbe en Vest og et Par nye Træsko for, og saaledes opmuntret kyssede han til Afsked den unge Piges Haand og sagde med bevæget Stemme: „Lev vel, til vi ses, Jomfru Marguerite.“ Idet han med langsomme Skridt bortfjernede sig, opdagede Margot, at den lille Dreng begyndte at blive stor; hun mindedes, at han kun var et Aar yngre end hun, og hun lovede sig selv, at hun en anden Gang ikke skulde være saa rask til at kysse ham.

Dagen derpaa gik Gaston imod Sædvane ikke paa Jagt, og Margot bemærkede, at hans Paaklædning var mere end almindelig udsøgt. Om Eftermiddagen bød han sin Moder Armen og begav sig med hende

hen imod Indkjørselen. De talte sagte sammen og syntes bevægede. Margot, som var bleven alene tilbage i Stuen, kiggede ilde tilpas ud af Vinduet efter dem og saae snart en Postvogn komme kjørende ind i Gaarden. Gaston ilede til og aabnede Vognsdøren, en ældre Dame steg først ud og efterfulgtes af en ung Froken paa omtrent 19 Aar, elegant paaklædt og skjøn som Dagen. At domme efter den Modtagelse, der blev dem til Del, sluttede Margot, at de to Fremmede ikke alene vare fornemme Damer, men at de vare beslægtede med hendes Gudmoder. — Da de Nysankomne vare traadte ind i Salen, gjorde Fru Doradour et Tegn til dem og anmodede derpaa hviskende Margot om at trække sig tilbage. Denne fjernede sig meget mod sit Ønske og lovede sig ingen Behagelighed af disse Damers Besøg.

Den næste Dag betænkte hun sig paa at gaae ned til Frokost, men hendes Gudmoder hentede hende og forestillede hende for Fru og Frøken de Vercelles, saaledes hed de Fremmede. Da hun traadte ind i Spisestuen, saae hun, at der var lagt en ren Serviet paa hendes sædvanlige Plads ved Siden af Gaston. Uden at sige Noget satte hun sig bedrøvet paa en anden Plads og saae Froken de Vercelles indtage hendes forrige, og det var ikke vanskeligt at see, at Gaston var meget optaget af sin nye Sidekammerat. Efter Frokosten blev der spadseret i Haven; Fru Doradour tog den ældre Dame under Armen, og hendes Søn bød sin til den unge Pige; Margot gik alene bag de

Andre, og Ingen tænkte paa at henvende Ordet til hende; hun vendte derfor snart om og gik tilbage til Huset. Ved Middagsbordet lod Fru Doradour en Flaske Frontignac hente og hævede Glasset for at drikke med sine Gjæster. Alle efterkom Opfordringen undtagen Margot, som ikke ret vidste hvad hun skulde gjøre. Hun hævede dog imidlertid ogsaa sit Glas, men Ingen besvarede hendes frygtsomme Bevægelse, og hun satte Glasset fra sig uden at have rørt dets Indhold. Efter Bordet blev Frøken de Vercelles anmodet om at synge, hun lod sig ikke længe nøde, men istemmede en munter Sang med en frisk, behagelig Stemme. Margot kunde ikke lade være at sukke ved Tanken om, at det hjemme altid havde været hende, der var bleven opfordret til at synge i Mørkningen. — Da hun ved Sengetid kom ind i sit Værelse, saae hun, at man havde berøvet hende de to Meubler, hun satte mest Pris paa, en stor Lænestol og et lille indlagt Bord, hvorpaa hun plejede at sætte sit Spejl, naar hun redte sit Haar. Hun aabnede med skjælvende Haand sit Vindue for et Øjeblik at betragte Lyset, som i Almindelighed skinnede gjennem Gardinerne i Gastons Værelse; hun plejede at sende det sin Afskedshilsen hver Aften, men denne Aften var der intet Lys at see; Gaston havde lukket sine Skodder. Hun gik i Seng med bristende Hjerte og kunde næsten ikke sove hele Natten.

Af hvad Grund vare de Fremmede komne, og hvor langt vilde deres Ophold blive? Se det kunde

Margot ikke faae nogen Oplysning om, men klart var det, at deres Nærværelse hang sammen med de hemmelige Samtaler, der vare førte mellem Moder og Søn. Der hvilede noget Gaadefuldt over det Hele, men hvad saa end Opløsningen derpaa var, følte Margot sig overbevist om, at den i ethvert Tilfælde vilde virke forstyrrende paa hendes Lykke. I Begyndelsen havde hun antaget de fremmede Damer for Slægtninge af Huset, men der blev viist dem en altfor udsøgt Høflighed til at dette kunde være Tilfældet. Paa Spadseretouren havde Fru Doradour hendraget sin Gjæsts Opmærksomhed paa Parkens Udstrækning og havde talt sagte med hende om Ejendommens Indtægter og dens Værdi. Maaskee drejede det sig om et Salg af Henville, og hvorledes vilde det i saa Tilfælde gaae Margots Familie? Vilde en ny Ejer beholde de gamle Forpagtere? Men, Alt vel overvejet, af hvad Grund skulde Fru Doradour, med sin store Formue, sælge en Ejendom, som var hendes Fødested, og som hendes Søn holdt af? De Fremmede vare desuden Pariserinder og syntes slet ikke at ynde Landlivet. Fru de Vercelles havde ved Aftensbordet ladet Ord falde om, at hun ofte saae Kejserinden, at hun fulgte hende til Malmaison, og at hun var godt anskreven hos hende. Maaskee var der Tale om et Avancement for Gaston, og saa var det naturligt, at der blev gjort Væsen af en Dame, der havde saadanne Forbindelser. Disse og endnu flere Gisninger opstillede Margot, men hvor megen Umage hun end gjorde sig, kunde hun

dog ikke ret slaae sig til Ro ved nogen af dem, og den mest sandsynlige og tilmed den ene rette Forklaring vilde hun ikke feste Tanken paa.

En stor Trækasse var med megen Besvær af to Tjenere bleven bragt ind i Frøken de Vercelles's Værelse. Da Margot om Morgenen traadte ud af sit Værelse, hørte hun Lyden af et Claver; det var første Gang i hendes Liv, at saadanne Toner naaede hendes Øre, hendes Musikkundskab strakte sig kun til Landsbyens simple Dandse. Hun standsede fuld af Beundring. Frøken de Vercelles spillede en Vals, derpaa begyndte hun at synge, og Margot nærmede sig sagte til Døren for at opfange Ordene. Det var Italiensk, der blev sunget, og dette ubekjendte Sprogs Blødhed forekom hende endnu mærkeligere end Instrumentets Harmonier. Opfyldt af Nysgjerrighed aftørrede hun sine Øjne, som endnu vare fulde af Taarer, og kiggede gjennem Nøglehullet ind i Stuen.

Hun saae Frøken de Vercelles sidde ved Claveret i Negligée, med nøgne Arme og opfæstet Haar, med halvtaabne Læber og opadvendte Blikke. Margot troede at see en Engel, hun havde aldrig seet noget saa Henrivende. Hun fjernede sig med sagte Trin, ganske blændet og forvirret, uden at kunne gjøre sig Rede for hvad der foregik i hende, og medens hun gik ned ad Trapperne, gjentog hun flere Gange med bevæget Stemme: „Gud, hvor hun dog er skjøn!"

VII.

Det er mærkeligt nok, at de Mennesker, der ere mest interesserede i en Sag, som oftest have vanskeligst ved at gjennemskue den. Enhver Uvedkommende vilde af Gastons Opførsel i Frøken de Vercelles's Nærværelse have seet, at han var forelsket i hende. Margot saae det imidlertid ikke straxː, eller rettere sagt hun vilde ikke see det. Den Beundring, Frøken de Vercelles havde indgydt hende, forhindrede hende, mærkeligt nok, uagtet den Smerte, den samtidigt foraarsagede hende, i lang Tid fra at erkjende Sandheden. Frøken de Vercelles var høj, blond og havde et meget fordelagtigt Ydre. Hendes Skjønhed var mere end indtagende, den var, om jeg saa maa sige, af en lindrende Beskaffenhed. I hendes Blik og Stemme laa der en saa særegen Ro og Blidhed, at man ikke kunde Andet end føle sig vel til Mode i hendes Nærhed.

Efter nogle Dages Forløb viste hun Margot megen Venlighed og Imødekommen, lærte hende nye Broderesting, tog hende under Armen, naar de spadserede og fik hende til at synge sine landlige Sange ved Claveret. Denne Velvillie rørte Margot dobbelt, fordi hendes Forladthed havde gjort hende blød om Hjertet. I tre Dage havde hun været aldeles overladt til sig selv, da den unge Pariserinde for første Gang nærmede sig og tiltalte hende. Hun skjælvede af Overraskelse og Glæde, blandet med Frygt; hun led ved at see sig saa fuldstændig forglemt af Gaston, hun

havde nok en Anelse om Grunden dertil, og hendes Rivalindes Tilnærmelse havde en egen Tiltrækning, blandet med Smerte, for hende. Hun var ogsaa glad ved at slippe ud af den afsondrede Tilstand, hvortil hun pludseligt var bleven fordomt, og hun følte sig smigret ved at blive bemærket af en saa smuk og elegant Dame. Denne Skjønhed, som gav hende saa gyldig Grund til Skinsyge, indtog hende dog fra første Øjeblik, og efterhaanden som hun blev mere fortrolig med Frøken de Vercelles, blev hun aldeles begejstret for hende. Hun begyndte med at indtages af hendes Ansigt, derpaa faldt hun i Beundring over hendes Gang og Holdning, over hendes fuldkomne Naturlighed, og tilsidst sværmede hun for hele Personen, indtil det mindste Baand, hun bar paa sig. Hun vendte næsten ikke Øjnene fra hende, lyttede med den dybeste Opmærksomhed til Alt, hvad hun sagde, og naar hun om Aftenen satte sig til Claveret, straalede Margots Øjne og syntes at sige: „Det er min kjære Veninde, som nu vil til at synge for os." Naar de gik gjennem Landsbyen sammen, vendte Bønderne sig om for at see efter dem; Frøken de Vercelles lagde ikke Mærke dertil, men Margot rødmede derover. Næsten hver Morgen før Frokosten besøgte hun „sin kjære Veninde" paa hendes Værelse, hjalp hende ved Paaklædningen, saae hende vaske sine smukke hvide Hænder og hørte hende synge sine bløde italienske Sange. Derpaa fulgte hun ned med hende, stolt over at have opfanget en eller anden af Melo-

dierne, som hun nynnede paa Trappen undervejs. Samtidigt med alt dette led hun de skrækkeligste Kvaler og græd altid naar hun var alene.

Fru Doradour havde et altfor let Sind til at bemærke nogen Forandring hos sin Guddatter. „Jeg synes, Du er noget bleg," sagde hun en Gang imellem, „har Du ikke sovet godt?" og uden at afvente Svaret begyndte hun en anden Samtale. Gaston var mere skarpsindig og naar han gjorde sig den Ulejlighed at tænke over Sagen, mistydede han ikke Margots Sørgmodighed, men han trøstede sig med, at det naturligvis kun var en barnagtig Grille, som med Tiden vilde fortage sig. Jeg maa bemærke, at Margot altid havde undgaaet enhver Lejlighed til at være alene med Gaston, hun skjælvede ved den blotte Tanke derom, og naar hun spadserede alene, vendte hun straxt hjemad, naar hun øjnede ham, hvor langt det saa end var borte. Det forekom den unge Mand, at denne Omhyggelighed for at skjule sin Kjærlighed maatte skrive sig fra en meget sky Character. „Besynderlige lille Menneske," sagde han tidt til sig selv, naar han saae hende flygte, saa snart han gjorde Mine til at nærme sig hende, og for at more sig over hendes Forlegenhed havde han undertiden tiltalt hende til Trods for hendes Forsøg paa at undgaae ham. Ved saadanne Lejligheder sænkede Margot Hovedet, svarede kun med Enstavelsesord og trak sig sammen omtrent som en Mimose, naar den bliver berørt.

Dagene forløb med stor Ensformighed, Gaston gik ikke mere paa Jagt, der blev kun lidt musiceret, og man spadserede sjeldent. Samtaler udfyldte hele Tiden, og flere Gange om Dagen hændte det, at Margot fik et lille Vink om at trække sig tilbage, for ikke at genere. Det stakkels Barn bestilte ikke Andet end at gaae til og fra sit Værelse. Naar hun kom ind i Salen i et ubelejligt Øjeblik, saae hun de to Mødre udveksle Tegn, og der opstod en pludselig Taushed; naar man kaldte hende tilbage efter en lang, hemmelig Underholdning, satte hun sig hen uden at see til Høire eller til Venstre, og den Uro, der fyldte hende, kan lignes med det, man føler paa Søen, naar en Orkan nærmer sig ved en fuldkommen rolig Himmel.

En Morgen, da hun var inde hos Frøken de Vercelles, lagde hun Mærke til en smuk Ring paa hendes Finger. „Prøv den," sagde den unge Dame, „lad os see, om den klæder Dem." — „Ak Frøken, mine Hænder ere ikke smukke nok til en saadan Pynt." — „Aa, veed De hvad, Ringen klæder Dem virkelig godt, jeg kunde have Lyst til at forære Dem den paa min Bryllupsdag."

„Skal De giftes?" spurgte Margot skjælvende.

„Ja, hvem kan vide hvordan det gaaer," svarede Frøken de Vercelles smilende, „vi Piger ere jo hver Dag udsatte for at en saadan Begivenhed kan indtræffe."

Jeg overlader til Læseren at forestille sig Margots Elendighed over denne Samtale, hun gjentog den

for sig selv over hundrede Gange Dag og Nat, men næsten mechanisk og uden ret at turde tænke over den. Da Gaston imidlertid nogle Dage efter bød hende et Glas Vin, skjød hun det blidt til Side og sagde: „Nej Tak, men jeg skal drikke et Glas paa Deres Bryllupsdag". Den unge Mand smilede lidt forundret og svarede Intet, men Fru Doradour rynkede Panden og paalagde Margot temmelig skarpt at passe sig selv. Fra dette Øjeblik anså Margot Sagen som afgjort. Det, som hun ønskede og dog frygtede for at erfare, forekom hende bevist ved denne Lejlighed. Hun gik op og lukkede sig inde paa sit Værelse, skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd bitterligt. Saa snart hun kom lidt til sig selv, slog hun Slaaen for Døren, for at Ingen skulde blive Vidne til hendes Smerte, og derpaa begyndte hun at klare for sig selv hvad der foregik i hendes Indre.

Til Trods for sin Ungdom og sin ubesindige Kjærlighed var Margot dog en meget fornuftig lille Pige. Det Første, hun tydeligt indsaae, var, hvor umuligt det var for hende at forandre Sagens Stilling. Hun indsaae, at Gaston elskede Frøken de Vercelles, og at de to Familier vare komne overens om Partiet. Maaskee var Dagen allerede fastsat; hun erindrede en Dag i Læsestuen at have seet en fortklædt Herre, der sad og skrev paa stemplet Papir — det havde rimeligvis været Contracten. Frøken de Vercelles var rig, Gaston vilde blive det ved sin Moders Død, hvad kunde hun indvende mod et Forhold, der i alle Henseender

var saa passende og naturligt. Jo mere hun tænkte over det, jo mere indsaae hun, at det var umuligt at Noget kunde være til Hinder for dette Bryllup, og naar det skulde finde Sted, syntes hun der ikke var Andet for hende at gjøre end at tage bort for ikke at overvære det. Hun trak sin lille Kuffert frem og stillede den midt i Stuen for at pakke sine Sager i den, hun var bestemt paa at vende tilbage til sine Forældre, men Modet svigtede hende, og i Stedet for at aabne Kufferten satte hun sig ovenpaa den og gav sig til at græde. Omtrent en Times Tid sad hun saaledes i den ynkeligste Forfatning, hendes Bevæggrunde, som før havde syntes hende saa indlysende, stode nu mindre klart for hende, og medens hun brød sin Hjerne med at udfinde, hvad Beslutning hun burde tage, lagde hun ikke Mærke til, at hendes Lys var udbrændt. Pludseligt befandt hun sig i Mørke og aabnede Døren for at bede om Lys, men det var imidlertid blevet silde, og hele Huset var gaaet til Ro. Da hun ikke vidste, hvor sent det var, gik hun ned for at faae fat paa Nogen, men da hun befandt sig i fuldkommen Ensomhed, blev hun saaledes greben af Skræk, at hun standsede og ikke turde vende tilbage gjennem den lange Gang, der førte til hendes Værelse.

Det hændes undertiden, at en i sig selv uvigtig Omstændighed paa en Gang kan give vore Tanker en hel ny Retning. Mørket besidder fremfor Alt denne Indflydelse

over os. Trappen paa Henville laa, som i mange gamle Bygninger, i et lille Taarn og snoede sig i en Spiral om en Stensøjle. Denne Søjle, til hvilken Margot i sin Angst støttede sig, gjennemisnede i Forening med Sorgen og Skrækken hendes Blod. Hun stod i nogle Øjeblikke ubevægelig, pludseligt gjennemfoer en mørk Tanke hendes Sjæl, hendes Elendighed fremkaldte Ønsket om Døden. Denne Tanke, som strax forsvandt, gjengav hende, mærkeligt nok, Modet, hun vendte tilbage til sit Værelse og lukkede sig inde til det blev Dag.

Saa snart Solen var staaet op, gik hun ned i Haven. Efteraaret var usædvanligt skjønt, de gulnede Blade, som endnu ikke vare begyndte at affalde, straalede som forgyldte ved den opgaaende Sol. Dagslyset og Solvarmen lindrede Margots Smerte. Hun begyndte at tænke paa sine Forældre og Sødskende og gjenoptog sin første Beslutning at vende tilbage til sit Hjem. Ved nærmere Eftertanke fandt hun det dog ikke saa nødvendigt at blive ved denne Bestemmelse; hvad havde hun egentlig gjort, som skulde forjage hende fra det Sted, hvor hun havde tilbragt saa mange lykkelige Dage? Hun vilde naturligvis lide ved at forblive der, men dog ikke saa meget som ved at tage derfra. Hun fordybede sig i de lange Alleer, snart gik hun langsomt, og snart ilede hun afsted af alle Kræfter, tilsidst standsede hun og sagde: „Kjærlighed er en ophøjet Følelse, man maa være modig, naar man elsker." — Ordet Kjærlighed og Overbe-

visningen om, at Ingen i Verden havde Anelse om hendes Følelse, gjengav hende, næsten imod hendes Villie, Haabet. Haabet hvorom? Hun vidste det ikke selv; men netop derfor lod det sig tilgive at haabe. Hendes Kjærlighed forekom hende at være en elsket Skat, som hun gjemte i sit Hjerte, hun kunde ikke bestemme sig til at udrive den, hun lovede sig selv at bevare og pleje den, om den saa end aldrig skulde komme for Dagens Lys. Phantasien fik Overhaand over Fornuften, og da hun havde elsket og fortvivlet som et Barn, trøstede hun sig ogsaa som et saadant. Hun begyndte at tænke paa Gastons smukke blonde Haar, paa Gjenboskabet i Rue du Perche, og forsøgte at overbevise sig selv om, at Partiet ikke var sluttet, og at hun havde udlagt sin Gudmoders Ord forkert. Hun lagde sig ned ved Foden af et Træ, og udmattet af Sindsbevægelse og Træthed faldt hun snart i Søvn. Klokken var henved 12, da hun vaagnede. Hun saae sig om og havde næsten glemt alle sine Lidelser, da Lyden af Fodtrin tildrog sig hendes Opmærksomhed. Hun fik Øje paa Gaston og Frøken de Vercelles, som kom hen imod hende uden at see hende, da hun laa skjult af noget Krat. Midt i Alleen standsede Frøken de Vercelles og satte sig paa en Bænk; Gaston stod nogle Øjeblikke foran hende og betragtede hende med Ømhed, derpaa knælede han ned for hende, omslyngede hende med sine Arme og kyssede hende. Ved dette Syn rejste Margot sig ude af sig selv, en ubefri-

velig Smerte greb hende, og uden at vide hvorhen, ilede hun langt bort over Markerne.

VIII.

Efter at vor Ven Pierres storartede Plan: at blive ansat som Tjener hos Gaston, var slaaet fejl, var han Dag for Dag bleven mere og mere nedslaaet. Margots Trøstegrunde havde tilfredsstillet ham i Øjeblikket, men de havde ikke havt længere Varighed end de Fødemidler, han førte med sig fra Henville i sin Lomme. Jo mere han tænkte over sin kjære Margot, jo mere indsaae han, at han ikke kunde leve fjernt fra hende, og sandt at sige var det Liv, han førte paa Forpagtergaarden, ikke meget skikket til at adsprede ham.

Den Dag, paa hvilken vor Heltindes Fortvivlelse blev bragt til det Yderste, gik han netop drømmende langs Floden og drev sine Kalkuner foran sig, da han pludseligt i nogen Afstand saae en Kvinde aandeløs styrte afsted og paa en Gang forsvinde mellem Piletræerne, som stode paa Flodbredden. Det forundrede og ængstede ham, han ilede til for at naae hende, men da han ankom til Stedet, hvor han sidst havde seet hende, var hun forsvunden. Han søgte hende forgjæves i Nærheden og antog, at hun muligen var gaaet ind i den nærliggende Mølle; imidlertid gik han dog et Stykke langs ad Floden, greben af en uhyggelig Anelse. Han fik snart Øje paa noget Hvidt, der

dukkede op og ned mellem Sivene; da han var naaet hen til det, lagde han sig ned saa lang han var, og det lykkedes ham at faae fat i det og drage det paa Land. Det viste sig at være den ulykkelige Margot, som laa uden Tegn paa Liv, kold som Marmor og med stive, aabne Øjne. — Ved dette frygtelige Syn udstødte Pierre et Skrig, som hidkaldte Møllens Beboere. Hans Smerte var saa voldsom, at hans første Tanke var at springe i Vandet og dø med det eneste Væsen, han havde elsket. Imidlertid faldt det ham ind, at han havde hørt, at Druknede kunne bringes til Live igjen, naar de faae Hjælp i Tide. Bønderne paastode rigtig nok, at Margot var uigjenkaldelig død, men han vilde ikke troe dem og heller ikke lade dem bringe Liget ind i Møllen. Han løftede det paa sine Skuldre og bar det saa hurtigt han kunde til den lille Hytte, han beboede. Forsynet vilde, at han paa Vejen skulde møde Landsbyens Læge, hvem han standsede og opfordrede til at følge med for at undersøge om der endnu var Haab. Lægen var af samme Mening som Bønderne, han havde neppe seet den Druknede, før han sagde: „Hun er og bliver død, der er ikke Andet at gjøre end at begrave hende; efter Legemets Udseende at dømme, maa hun have været mere end et Qvarter under Vandet.“ Herpaa gik Lægen ud af Hytten og begyndte at stige til Hest, idet han sagde: at man snareſt muligt maatte anmelde Dødsfaldet for Øvrigheden. Pierre, som elskede Margot lidenskabeligt, var desuden af en meget fast Character, han

vidste bedst, at Margot ikke havde været et Qvarter under Vandet, da han saae hende kaste sig deri; han løb derfor ogsaa ud efter Lægen og bønfaldt ham i Himlens Navn om ikke at gaae bort, før han havde forsøgt alle Midler. „Og hvad vil Du da, at jeg skal gjøre," udbrød Lægen ærgerligt, „jeg har ikke et eneste af de nødvendige Instrumenter ved Haanden." — „Jeg vil hente dem, Herre," sagde Pierre, „sig mig blot hvor de ligge og vent paa mig her, jeg skal snart være tilbage." Lægen, som havde Hastværk, ærgrede sig over at have begaaet den Dumhed at nævne Instrumenterne; thi saa overbevist han end var om Dødens Tilstedeværelse, kunde han nu, for ikke at skade sit Renomme, ikke undlade at gjøre nogle Forsøg paa at bringe Livet tilbage. „Saa gaa da, men skynd Dig," sagde han til Pierre, „bring mig en Blikkasse, som min Husholderske kan give Dig. Jeg vil imidlertid indsvøbe Legemet i disse Dækkener og forsøge, hvad Gnidning formaaer. Se ogsaa at faae fat paa noget Aske, som vi kunne opvarme. Det nytter naturligvis Altsammen ikke," tilføjede han og trak paa Skuldren, „men skynd Dig nu blot og kom afsted." — „Ja, Herre," sagde Pierre, „og for at være saa meget hurtigere, vil jeg med Deres Tilladelse gjøre Brug af Deres Hest." — Uden at afvente Doctorens Svar sprang han paa Hesten og foer afsted. Et Qvarters Tid efter kom han tilbage med den forønskede Blikkasse og to store Sække fyldte med Aske. „Herren seer, jeg har ikke spildt Tiden," raabte han og pegede paa He-

sten, som var nær ved at styrte. „Deres Husholderske var ikke hjemme, men jeg kunde godt hjælpe mig selv“ — „Gid Pokker havde Dig,“ tænkte Doctoren, „min Hest er i en rar Stand til min Tour,“ og medens han mumlede saaledes ved sig selv, begyndte han ved Hjælp af et Rør at blæse Margot ind i Munden. Pierre gned imidlertid hendes Arme og tændte Ild paa Skorstenen. Da Asken var varm, spredte de den over Sengen, saa at Legemet var helt begravet i den. Lægen heldte nogle Draaber paa Margots Læber, derpaa rystede han paa Hovedet og saae paa sit Uhr. „Det gjør mig ondt, at jeg maa bort,“ sagde han bestemt, „men jeg tør ikke lade den Døde afholde mig fra de Syge, som vente paa mig.“ — „Naar De blot vilde blive en halv Time endnu, saa vilde jeg give Dem en Daler,“ sagde Pierre bønligt. „Nej, min Dreng, det er umuligt, og jeg vil desuden ikke have dine Penge.“ — „Her er Daleren,“ vedblev Pierre og lagde den i Doctorens Haand, idet han lod, som om han ikke havde hørt, hvad han sagde. Det var den stakkels Drengs hele Formue, som blev trukket frem, og Doctoren, ja, han stak den naturligvis i Lommen. „Lad gaae,“ sagde han, „endnu en halv Time vil jeg blive, men saa gaaer jeg uigjenkaldeligt, Du seer jo, at vore Bestræbelser ere unyttige.“ — Efter den halve Times Forløb var Margot endnu bestandig stiv og kold og gav intet Livstegn. Lægen følte endnu en Gang Pulsen, derpaa tog han sin Hat og gik ud til sin Hest. Pierre, som ikke

havde flere Penge at byde ham, og som saae, at Bønner vilde være uden Virkning, gik ud efter Lægen og stillede sig foran Hesten med den samme Koldblodighed, han havde udvist den Dag han standsede Gaston i Alleen. „Hvad skal det betyde?" spurgte Doctoren, „vil Du tvinge mig til at blive her Natten over." — „Nej, nej Herre," svarede Pierre, „men De maa blive endnu en halv Time, det vil være godt for Deres Hest." Medens han sagde dette, holdt han en Kjep i Haanden og saae paa Lægen med saa hvast et Blik, at denne for tredie Gang bestemte sig til at vende tilbage til Hytten.

Men denne Gang lagde han ikke Baand paa sine Følelser. „Forbandede Dreng!" udraabte han, „den Knægt med samt sine Skillinger berøver mig Indtægten af sex Louisdorer." — „Men Herre," sagde Pierre undskyldende, „man siger jo, at Drukne kunne vende tilbage til Livet efter sex Timers Forløb." — „Aldrig, hvem har bildt Dig det ind? Det manglede kun at jeg skulde tilbringe endnu sex Timer her i dette Hul!" — „Og De skal komme til at tilbringe dem her," vedblev Pierre bestemt, „eller ogsaa skal De overlade mig Rørene og det Hele, og naar jeg saa har seet Dem benytte dem et Par Timer endnu, skal jeg nok komme ud af at hjælpe mig selv." — Lægen kunde længe nok rase, han maatte give efter, hvad enten han peb eller sang, og forblive endnu hele to Timer i Hytten. Efter disses Forløb slap Pierre, som nu selv begyndte at miste Haabet, sin Fange løs. Han blev alene til-

bage ved Margots Hovedgjerde og sad ubevægelig hensunken i Fortvivlelse; saaledes tilbragte han Resten af Dagen uden at røre sig og uden at vende Øjnene fra Margot. Da Mørket faldt paa, rejste han sig og besluttede at gaae til Forpagter Piédeleu for at underrette ham om hans Datters Død. Han gik ud af Hytten, men idet han vilde lukke Døren, troede han at høre en svag Stemme, som kaldte paa ham; han skjælvede og ilede tilbage til Sengen, men hun rørte sig ikke, og han antog, at han havde bedraget sig selv. Dette Øjebliks Haab var imidlertid nok til at han ikke kunde bestemme sig til at forlade Hytten. „Jeg kan lige saa godt gaae i Morgen," sagde han og satte sig igjen ved Hovedgjerdet. Ved nøjere at betragte Margot troede han pludseligt at opdage en Forandring i hendes Ansigt. Det forekom ham, at hun havde ligget med sammenbidte Tænder, da han forlod hende, og nu stod hendes Mund halvt aaben. Han greb hurtigt Doctorens Instrumenter og forsøgte paa lige som han at blæse hende ind i Munden, men han kunde ikke rigtigt komme ud af det, skjøndt han blæste af alle Kræfter, til Veiret forgik ham. Han heldte nogle Draaber Medicin paa hendes Læber, men de trængte ikke ind i Munden; han greb atter til Røret, men Intet vilde lykkes for ham. „De Instrumenter duer ogsaa til Ingenting," raabte han tilsidst ude af sig selv og kastede dem fra sig. Derpaa bøjede han sig ned over Margot, satte sine Læber til hendes og blæste med sine kraftige Lungers hele Styrke Livsaanden ind

i den unge Piges Bryst. I samme Øjeblik bevægede Aſken ſig, to Arme løftedes og ſank kraftesløſe ned om Pierres Hals. Margot udſtødte et dybt Suk og udbrød: „Jeg fryſer, jeg fryſer!“ — „Nej, Du fryſer ikke,“ ſvarede Pjerre, „Du ligger i dejlig varm Aſke.“ — „Du har Ret, hvorfor har man lagt mig deri?“ — „For at det ſkulde gjøre Dig godt, Margot, hvordan har Du det nu?“ — „Ganſke godt, jeg er kun træt, hjælp mig at rejſe mig lidt op.“ — Da Forpagter Piédeleu og Fru Doradour, ſom vare blevne tilkaldte af Doctoren traadte ind i Hytten, ſaae de den Døde, ſtøttet af Pierres Arme, i Færd med at indtage en Skefuld Kirſebærſaft. „Naa, hvad var det ſaa for Hiſtorier!“ raabte den ærlige Mand, „veed De hvad, det er en grov Spog ſaadan at komme og fortælle Folk, at deres Datter er død. Det ſkal, ſaa min Sandten, ikke løbe ſaaledes af, naar man en anden Gang vil forſøge paa ſaadanne Løjer.“ Derpaa greb han ſin Datter i ſine Arme og knugede hende op til ſig. „Paſs paa, kjære Fader,“ ſagde denne ſmilende, „knug mig ikke for ſtærkt, huſk paa, det er ikke ſaa længe ſiden jeg var død.“ — Jeg behøver neppe at beſkrive den Glæde og Overraſkelſe, ſom Fru Doradour og alle Margots Slægtninge følte, da de efterhaanden ankom til Hytten. Gaſton og Frøken de Vercelles indfandt ſig ogſaa, og da Fru Doradour tog Forpagteren til Side og forklarede ham Forholdene, begyndte han at forſtaae, hvorledes det Hele hang ſammen. Da det gik op for den gode Mand, at det var

Kjærlighed, der var Skyld i hans Datters Fortvivlelse, og at hendes Ophold hos hendes Gudmoder nær havde kostet hende Livet, gik han nogle Gange op og ned af Gulvet og sagde tilsidst pludseligt til Fru Doradour: „Jeg skyldte Dem meget, Frue, og jeg har betalt Dem meget." Derpaa tog han sin Datter ved Haanden, førte hende hen i en Krog af Stuen og sagde, idet han pegede paa det til hende medbragte Ligklæde: „Se her, Ulykkelige, tag dette, og hvis Du er en skikkelig Pige, saa gjem det til Din Fader, og prøv aldrig nogensinde mere paa at tage Livet af Dig." Pierre gav han et dygtigt Slag paa Skulderen og sagde til ham: „Naa, Kammerat, Du er en prægtig Fyr til at blæse Pigerne i Munden. Det er nok bedst vi huske at betale Dig den Daler, Du har udlagt til Doctoren".

„Som Herren vil," svarede Pierre, „jeg vil nok have min Daler igjen, men heller ikke en Skilling mere; forstaa mig vel, det er ikke af Stolthed, men om man end er aldrig saa ringe, saa kan man dog . . ." — „Ja, ja, jeg forstaaer Dig nok, Du Nar," afbrød Forpagteren ham og gjentog sit kraftige Skulderslag, „skynd Dig nu hen og pas Din Patient; den Knægt er flink nok til at blæse i Munden, men jeg troer saamænd ikke han endnu har forlangt saa meget som et eneste Kys til Belønning."

IX.

Ti Aar vare forløbne. Det ulykkelige Krigsaar 1814 havde oversvømmet Frankrig med Soldater. Omringet af hele Europa forblev Kejseren uforandret den Samme, men nu ved hans Løbebanes Afslutning var det forgjæves at han gjennemildnedes af den samme Kraft, der havde beseglet ham under det italienske Feltog. Den russiske Armee var imidlertid paa sin Marche langs Seinen til Paris blevet slaaet tilbage ved Nangis, hvor 10,000 af disse Fremmede havde ladt deres Liv.

En fransk Officier havde, haardt saaret, forladt det af General Gérard commanderede Armeecorps og havde gjennem Etampes naaet Landeveien til La-Beauce. Han kunde næsten ikke holde sig oprejst paa Hesten, og udmattet af Anstrengelse standsede han en Aften udenfor en vel vedligeholdt Forpagtergaard og bad om Nattelogis.

Forpagteren tog godt imod ham, og efter at have sørget for hans Aftensmad kaldte han paa sin unge, smukke Kone, der allerede var Moder til fem Børn. Ved Synet af hende kunde Officieren ikke tilbageholde et Overraskelsesudbrud, og den unge Forpagterske hilste ham med et Smil. „Tager jeg fejl," udbrød Krigeren, „eller har De ikke været Selskabsdame hos Fru Doradour, og er Deres Navn ikke Marguerite?" — „Til Tjeneste," svarede den unge Kone, „og, hvis min Erindring ikke slaaer

mig fejl, er det Oberst, Grev Gaston de la Henville, jeg har den Ære at tale med. Maa jeg forestille Dem min Mand Pierre Blanchard, hvem jeg skylder, at jeg endnu er i Live; kys vore Børn, Hr. Greve, de og jeg ere de Eneste, der ere tilbage af en Familie, som i saa mange Aar trofast har tjent Deres." — „Er det muligt!" udbrød Greven, „hvor ere da Deres Brødre?" — „De ere faldne ved Champaubert og Montmirail," svarede Forpagterfken med bevæget Stemme, „og vor Fader var 6 Aar iforvejen gaaet forud." — „Og jeg," fortalte Officieren, „har mistet min Moder og i denne Ene tabt lige saa meget som De i Deres hele Familie." Ved disse Ord aftørrede han en Taare. Derpaa strakte han sit Glas ud imod Forpagteren og sagde: „Naa, Pierre, lad os To drikke et Glas sammen til de Dødes Ihukommelse og paa dine Børns Velgaaende. Livet har sine tunge Timer, det Vigtigste er at vide, hvorledes man skal komme over dem."

Den paafølgende Dag takkede Gaston de la Henville hjerteligt sin Vært og Værtinde for deres Gjæstfrihed, og idet han steg til Hest for at drage bort fra Gaarden kunde han ikke afholde sig fra at sige til Husmoderen: „Og Deres første Kjærlighed, Margot, mindes De den endnu? — „Aa ja, Hr. Greve," svarede Margot muntert, „men jeg lod den ligge paa Bunden af Floden." — „Og," tilføjede Pierre, „Hr. Greven maa undskylde at jeg ikke agter at gjøre Forsøg paa at fiske den op."

Forunderlige Syner.

Af

Charles Dickens.

Jeg har altid bemærket en fremherskende Mangel paa Mod — selv hos Personer paa et højere og mere udviklet Culturtrin — naar Talen er om at fremsætte deres egne psychologiske Erfaringer, saafremt disse have været af en ualmindelig Natur. Næsten Alle ere bange for, at hvad de i den Henseende kunde fortælle ikke vilde finde Gjenklang eller møde noget Beslægtet i Tilhørernes indre Liv og saaledes let kunde blive mistroet eller fundet latterligt. En sandhedskjærlig Rejsende, der maaskee havde seet et eller andet mærkværdigt Dyr, i Lighed med en Soslange, vilde ikke være bange for at omtale det; men dersom den samme Rejsende, havde havt en eller anden ejendommelig Forudfølelse, Anelse, Drøm, Vision, et Syn eller været i en anden forunderlig, aandelig Tilstand, saa vilde han betænke sig grundigt, inden han vilde tilstaae Sligt. Fra denne Tilbageholdenhed skriver sig en Del af det Mørke, der indhyller saadanne

Sager. Vi ere ikke i Vane med at meddele vore Erfaringer om disse rent subjective Ting, saaledes som vi gjøre det om den objective Verden. Følgen er, at vore Erfaringer paa dette Omraade vise sig at være i høj Grad ufuldkomne, og de ere det i Virkeligheden ogsaa.

Det er ikke min Hensigt at fremsætte en Theori for enten at forsvare eller imødegaae den i det, jeg her vil fortælle. Jeg kjender Historien om Boghandleren i Berlin; jeg har studeret den Beretning, som Sir David Brewster giver om hvad der i den før omtalte Henseende hændte en afdød Astronoms Hustru, og jeg fulgte de mindste Enkeltheder i et langt mærkværdigere Tilfælde af Aandesyn, der forekom indenfor min private Vennekreds. Det bør maaskee bemærkes med Hensyn til sidstnævnte Tilfælde, at den Lidende (en Dame) slet ikke var beslægtet med mig. En fejlagtig Slutning, støttet paa en saadan Formodning, kunde nemlig synes at forklare en Del — men ogsaa kun en Del — af mit eget Tilfælde, og det vilde være aldeles grundløst. Min aandelige Tilstand kan ikke tilskrives nogen nedarvet Ejendommelighed, lige saa lidt som jeg før eller senere nogensinde har oplevet noget Lignende.

Det er ligegyldigt hvor mange eller hvor faa Aar det er siden, at der blev begaaet et vist Mord i England, der tiltrak sig stor Opmærksomhed. Vi høre mere end tilstrækkeligt om Mordere, efterhaanden som de hæve sig til deres uhyggelige Berømmelse, og,

dersom jeg blot kunde, vilde jeg gjerne begrave Mindet om denne Elendige lige som hans Legeme blev begravet i Newgate Fængsel. Det er med Forsæt at jeg afholder mig fra at give nogen Nøgle til Forbryderens Individualitet.

Da Mordet først blev opdaget, faldt der ingen — eller jeg burde maaskee hellere sige, thi jeg kan ikke være for nøjagtig, offenlig blev det ingen Steder udtalt, at der faldt nogen — Mistanke paa den Mand, der senere blev anklaget. Da der paa den Tid ingen Hentydning blev gjort til ham i Bladene, er det ganske umuligt, at Bladene kunne have givet nogen Beskrivelse af ham. Det er nødvendigt, at man nøje lægger Mærke til denne Kjendsgjerning.

Da jeg ved Frokosttid aabnede mit Morgenblad, der indeholdt en Beretning om Mordets Opdagelse, interesserede denne mig meget, og jeg læste den med en høj Grad af Opmærksomhed. Jeg læste den to, om ikke tre Gange. Det blodige Drama havde fundet Sted i et Sovekammer, og da jeg lagde Bladet fra mig, er jeg mig bevidst, at jeg fornam en Lyd — et Puft — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — jeg har intet Ord tilstrækkeligt beskrivende — i hvilket jeg syntes at see dette Sovekammer glide igjennem mit Værelse lige som et Billede, der paa en ubegribelig Maade var blevet malet paa en rindende Flod. Skjøndt dets Tilstedekomst kun var aldeles øjeblikkelig, var Alt dog fuldkommen klart, saa klart, at jeg

tydeligt — og det med en vis Letttelse — lagde Mærke til, at Liget ikke var i Sengen.

Det var slet ikke paa noget romantisk Sted at jeg havde dette Syn, men i min Lejlighed i Piccadilly*), tæt ved Hjørnet af St. James Street. Jeg sad den Gang i min Læneſtol, og Synet var ledſaget af en forunderlig Skjælven, der flyttede Stolen fra, hvor den ſtod. (Det bør bemærkes, at Stolen løb meget let paa ſmaa Hjul). Jeg gik hen til et af Vinduerne (der er to i Værelſet, og Værelſet er paa anden Sal) for at klare mit Blik ved at betragte Livet i Piccadilly. Det var en klar Efteraarsmorgen, og Gaden ſaae ſtraalende og livlig ud. Det blæſte friſkt. — Medens jeg ſtod og ſtirrede ud, førte Blæſten en Del affaldent Løv med ſig fra Parken**); et Vindſtød fulgte og hvirvlede det ſammen til et Slags ſpiralformet Pille. Da Pillen faldt ſammen og Løvet ſpredtes, ſaae jeg to Mænd paa den modſatte Side af Gaden. De gik fra Veſt til Øſt. Den Forreſte af dem ſaae ſig ofte over Skuldrene. Den Anden fulgte omtrent tredive Skridt bagved med ſin højre Haand truende hævet. For det Førſte tiltrak hans forunderlige og vedblivende truende Geſtus ſig min Opmærkſomhed, og for det Andet ſlog den mærkværdige Omſtændighed mig, at Ingen gav Agt derpaa. De to Mænd ſtrede frem blandt de andre Fodgængere med en Lethed, jeg

*) En befærdet Gade i London.

*) Den nærliggende St. James Park. O. A.

kunde maaskee sige Blodhed, der kun stod i liden Overensstemmelse med den Bevægelse, man kommer i ved at gaae paa Brosten; og ikke en Eneste — for saavidt som jeg kunde see — gik af Vejen for dem, rørte ved dem eller saae efter dem. Da de passerede mit Vindue, stirrede de Begge op paa mig. Jeg saae tydeligt deres Ansigter, og jeg følte, at jeg vilde kunne gjenkjende dem, hvor det skulde være. Jeg havde forøvrigt ikke bevidst lagt Mærke til noget meget Mærkværdigt hos Nogen af dem, med Undtagelse af at den Mand, der gik først, saae ualmindelig ængstelig ud, og at den Andens Ansigt havde samme Farve som urent Vox.

Jeg er Pebersvend, og min Tjener og hans Kone udgjør min hele Husstand. Min Beskjæftigelse er i en vis Bank, og jeg vilde blot ønske, at mine Pligter som Comptoirchef vare lige saa lette som de i Almindelighed formodes at være. De holdt mig i Byen netop dette Efteraar, da jeg højlig trængte til en Forandring af Opholdssted. Syg var jeg ikke, men jeg følte mig heller ikke rigtig vel. Min Læser har Lov til at drage hvilken fornuftig Slutning, han ønsker, af denne min Tilstand, der gjorde, at jeg følte mig nedtrykt over mit ensomme Liv og lidt dyspeptisk. Min udmærkede Læge har forsikret mig om, at min Helbredstilstand paa den Tid ikke berettiger til en mere overdreven Beskrivelse af den, og jeg henholder mig i saa Henseende til hans, paa min Anmodning skrevne Erklæring.

Efterhaanden som de nærmere Omstændigheder ved Mordet bleve afslørede og mere og mere opfyldte Alle, gjorde jeg mig Umage for ikke at beskjæftige mine Tanker med dem ved at høre saa lidt om dem, som det var muligt midt i det almindelige Røre. Men jeg vidste, at Forbryderen strax var bleven anklaget for forsætligt Mord og at han sad arresteret i Newgate. Jeg vidste tillige, at hans Sag var bleven opsat i nogen Tid paa Grund af utilstrækkelig Tid til at forberede Forsvaret. Det kan ogsaa gjerne være at jeg vidste — men jeg troer det ikke — naar, eller omtrent naar, hans Sag vilde komme for i Central-Retten, Old Bailey.

Min Dagligstue, mit Sove- og Paaklædningsværelse ere alle i en Etage, det sidste staaer kun i Forbindelse med Soveværelset. Det er vel sandt at der er en Dør i det, der en Gang førte ud til Trappen; men en Del af Opstillingen til mit Badekar gik — og det havde været Tilfældet i nogle Aar — tvers over den. Paa samme Tid, Badet blev indrettet, og som Følge af dette var Døren bleven sømmet til og overtrukken med Sejldug.

Sent en Aften stod jeg i mit Soveværelse og gav min Tjener nogle Ordrer, før han gik til Ro. Mit Ansigt var vendt mod den eneste Dør ind til Paaklædningsværelse — og den var lukket. Min Tjener vendte Ryggen til denne Dør. Medens jeg talte til ham, saae jeg den blive aabnet og en Mand stige ind paa samme Tid, som han meget alvorlig og

hemmelighedsfuld vinkede til mig. Den Mand var den Samme, der havde gaaet bagest i Piccadilly, og hvis Ansigt saae ud som urent Vox.

Da Skikkelsen havde vinket, trak den sig tilbage og lukkede Døren. Uden at der forløb mere Tid, end det tog mig at gaae tvers over Sovekammeret, aabnede jeg Døren ind til Paaklædningsværelset og stirrede derind. Jeg havde et tændt Lys i Haanden. Jeg følte ingen indre Overbevisning om, at jeg vilde faae Skikkelsen at see derinde, og jeg saae den heller ikke.

Jeg følte, at min Tjener stod forbavset, og idet jeg vendte mig om, sagde jeg: „Derrick, hvad synes Du; jeg troede, jeg saa en . . . ." Da jeg med det samme lagde min Haand paa hans Bryst, foer han sammen, skjælvede voldsomt og sagde: „O, min Gud! ja — en død Mand vinke!"

Det er min Overbevisning, at denne John Derrick, min betroede og hengivne Tjener i mere end tyve Aar, slet ikke havde nogen Overbevisning om at have seet en saadan Skikkelse, indtil jeg rørte ved ham. Den Forandring, der foregik med ham, var saa pludselig, da jeg berørte ham, at jeg fuldt og fast troer, at han i det Øjeblik modtog sit Indtryk gjennem mig paa en eller anden hemmelighedsfuld Maade.

Jeg bad John Derrick om at hente mig noget Cognac, gav ham en Snaps og var glad over selv at faae en. Jeg meddelte ham Intet om det, der var

gaaet forud for denne Aftens Phænomen. Efter nøje Eftertanke kom jeg til det Resultat, at jeg aldrig havde seet dette Ansigt før, med Undtagelse af den Dag i Piccadilly. Naar jeg sammenlignede dets Udtryk, da Skikkelsen vinkede ad mig i Døren, med det, jeg havde lagt Mærke til, da jeg stod ved mit Vindue og den stirrede op paa mig, blev det mig klart, at Skikkelsen ved den første Lejlighed havde søgt at indprænge sig i min Hukommelse, og at den ved den senere lige som havde været overbevist om at være gjenkjendt.

Jeg var ikke ret vel til Mode den Nat, skjøndt jeg følte mig overbevist om — hvorfor, kan jeg vanskelig forklare — at Skikkelsen ikke vilde komme igjen. Ved Daggry faldt jeg i en tung Slummer, som jeg blev vækket af ved John Derricks Komme, der bragte mig et Document.

Som det viste sig, havde dette Document været Aarsag til en Trætte mellem dets Overbringer og min Tjener. Det var en Tilsigelse til at møde i en Jury ved de kommende Forhandlinger i Central-Retten, Old Bailey. Det var første Gang, at jeg havde faaet en lignende Tilsigelse, og John Derrick vidste det godt. Han troede — endnu i dette Øjeblik veed jeg ikke om med eller uden Grund — at den Slags Jurymænd i Reglen blive valgte efter en anden og lavere Scala, og at min Stilling berettigede mig til at blive fritaget, hvorfor han i Begyndelsen havde nægtet at modtage Tilsigelsen. Manden, der overbragte den, havde taget Sagen meget koldblodig. Han havde sagt, at det var

ham ganske ligegyldigt, hvad enten jeg kom eller ikke; der var Tilsigelsen, og nu var det min Sag og ikke hans, hvad jeg videre gjorde.

I en Dag eller to var jeg lidt ubestemt med Hensyn til, hvad jeg skulde gjøre. Jeg er mig ikke nogen hemmelighedsfuld Paavirkning, Indflydelse eller Tiltrækning bevidst. Det er jeg lige saa sikker paa som paa alle de andre Enkeltheder, jeg her omtaler. Tilsidst besluttede jeg mig til, som en Afvexling i mit ensformige Liv, at følge Tilsigelsen.

Den fastsatte Morgen var en raa Morgen i November-maaned. Piccadilly var fyldt med en tæt, brun Taage, og den blev formelig sort og i allerhøjeste Grad utaalelig Øst for Temple Bar. Jeg fandt Rettens Gange og Trapper oplyste med Gas, lige som selve Retssalen. Jeg troer, at jeg ikke anede, at Morderens Sag kom for den Dag, før end jeg af Betjente blev ført ind i Old Court. Jeg troer ikke, at jeg vidste, ind i hvilken af de siddende Retter min Tilsigelse vilde bringe mig, førend Betjentene med betydelig Vanskelighed ledte mig ind i Old Court. Men man tage ikke dette som en positiv Paastand; thi jeg er ikke aldeles enig med mig selv derom.

Jeg tog Plads paa det Sted, der var bestemt for Jurymændene, og jeg saae mig, saa godt jeg kunde, om i Retten gjennem de Skyer af Taage og Dunster, der fyldte den. Jeg lagde Mærke til den sorte Damp, der lige som et mørkt Gardin hang udenfor de store Vinduer, og jeg lagde Mærke til den kvalte Lyd af

Vognene paa Halmen eller Barken, der var strøet paa Gaden; den almindelige Summen og Brummen af Menneskemassen udenfor, lejlighedsvis gjennembrudt af en gjennemtrængende Fløjten eller en højrøstet Sang eller et Raab, trængte sig ogsaa op til mig. Kort Tid efter traadte Dommerne, to i Tallet, ind og indtoge deres Pladser. Der blev givet Ordre til at føre Morderen ind. Han viste sig, og i samme Øjeblik gjenkjendte jeg i ham den forreste af de to Mænd, der vare gaaede ned af Piccadilly.

Dersom mit Navn var blevet raabt op i dette Øjeblik, troer jeg ikke, jeg vilde have været i Stand til at svare hørligt, men det var det syvende eller ottende, og da Touren kom til mig, kunde jeg sige „Her!" — Læg nu nøje Mærke. — Da jeg traadte ind i Juryens Aflukke, blev Fangen — der hele Tiden havde seet sig opmærksomt om, skjøndt uden at røbe Bevægelse — pludselig heftig bevæget og gjorde Tegn til sin Sagfører. Fangens Ønske om at see mig skudt ud af Juryen var saa øiensynligt, at det foranledigede en Pause, under hvilken Sagføreren med Haanden støttet paa Skranken, bag hvilken Fangen befandt sig, hviskede med ham og derpaa rystede paa Hovedet. Jeg erfarede senere af ham, at hans Clients første Ord vare: „Faae for enhver Pris den Mand skudt ud af Juryen!" men at det ikke var skeet, fordi Fangen ikke vilde give nogen Grund hvorfor og indrømmede, at han end ikke havde vidst mit Navn, indtil han hørte det raabt op og jeg viste mig.

Saa vel af den Grund, som jeg allerede har omtalt: at jeg ønsker at undgaae at opfriske den ubyggelige Erindring om denne Mord, som tillige fordi en detailleret Beretning om hans lange Forhør langtfra er nødvendig for at forstaae min Fortælling, skal jeg nøje indskrænke mig til de Begivenheder, der indtraf i de ti Dage og Nætter, i hvilke vi — Jurymændene — vare sammen, og som staae i directe Forbindelse med mine egne forunderlige og personlige Erfaringer. Det er dem og ikke Morderen, som jeg søger at opvække Læserens Interesse for. Det er for dem og ikke for et Blad af „Newgate-Kalenderen", at jeg beder om Opmærksomhed.

Jeg blev valgt til Formand for Juryen. Da jeg paa Forhørets anden Morgen, efter at der var blevet afhørt Vidner i to Timer (jeg hørte Kirkeklokkerne slaae), tilfældigvis lod Blikket løbe over mine Medjurymænd, fandt jeg det uforklarlig vanskeligt at tælle dem. Jeg talte dem flere Gange og bestandig med den samme Møje. Kort sagt, jeg fik for mange.

Jeg berørte den Jurymand, der sad mig nærmest, og hviskede: „Gjør mig den Tjeneste at tælle os." — Han saae forbavset paa mig ved dette Forlangende, men vendte Hovedet og talte: „Hvad for Noget," siger han pludseligt, „vi ere tret...; nej, det er umuligt. Nej! Vi ere tolv."

I Følge min Optælling den Dag vare vi altid det rigtige Antal, naar jeg tog os En for En; men tilsammen vare vi altid for mange. Der viste sig ikke

Noget, — der var Intet, der kunde forklare det; men jeg havde nu en indre Fornemmelse af den Skikkelse, der nu maatte komme.

Juryen var indlogeret i „London Tavern“ *). Vi sov Alle i et stort Værelse i separate Senge, og vi vare hele Tiden under den Betjents Opsigt, der var taget i Ed for at skulle passe paa os. Jeg seer ingen Grund til ikke at nævne denne Betjents virkelige Navn. Han var intelligent, særdeles høflig og forekommende og (det glædede mig at høre det) meget anseet i City. Han havde et behageligt Ydre, smukke Øjne, misundelsesværdige sorte Whiskers og en tiltalende sonor Stemme. Hans Navn var Harker.

Naar vi gik i Seng om Aftenen, blev Harkers Seng trukken hen foran Døren. Paa den anden Dags Aften, da jeg ikke følte mig oplagt til at lægge mig, og da jeg saae Harker sidde paa sin Seng, gik jeg hen og satte mig ved Siden af ham og bød ham en Pris Tobak. Da hans Haand — idet han tog Daasen — berørte min, løb der en ejendommelig Gysen gjennem ham, og han sagde: „Hvem er det?“

Idet jeg fulgte Retningen af hans Blik og saae mig om i Stuen, opdagede jeg igjen Skikkelsen, som jeg ventede — den anden af de to Mænd fra Piccadilly. Jeg rejste mig og gik et Par Skridt frem,

*) Indtil Juryen har afgivet en Kjendelse, holdes den altid afsondret fra Omverdenen, hvor længe end Sagen staaer paa. O. A.

ſtandſede derpaa og ſaae om paa Harker. Han ſaae aldeles rolig ud, lo og ſagde muntert: „Jeg troede i et Øjeblik, at vi havde faaet en trettende Jurymand, der ingen Seng havde; men jeg ſeer nu, at det er Maanens Straaler.“

Jeg ſagde Intet til ham, men idet jeg bad ham om at følge mig rundt i Værelſet, lagde jeg Mærke til, hvad Skikkelſen gjorde. Den ſtod et Øjeblik ved hver af de elleve Jurymænds Senge, tæt oppe ved Hovedgjærdet. Den gik altid til den højre Side af Sengen og gik altid videre forbi Fodſtykket af den næſte Seng. Af dens Hoveds Bevægelſe ſyntes det, ſom om den kun noje betragtede hver af de Sovende. Den lagde ikke Mærke til min Seng, der ſtod nærmeſt ved Harkers. Den ſyntes at forſvinde, hvor Maanens Straaler kom ind gjennem et højtſiddende Vindue, lige ſom paa en Trappe af Luft.

Næſte Dag ved Frokoſt viſte det ſig, at Alle — med Undtagelſe af Harker og mig — havde drømt om den myrdede Mand.

Jeg var nu lige ſaa overbeviſt om, at den anden Mand, der var gaaet gjennem Piccadilly, var den Myrdede, ſom om jeg var kommen til dette Reſultat gjennem det fremſatte Vidnesbyrd; og jeg blev det endnu mere paa en Maade, ſom jeg aldeles ikke var forberedt paa.

Paa Forhørets femte Dag, da Anklagen nærmede ſig ſin Ende, blev der fremlagt et Miniaturportrait af den myrdede Mand. Det var blevet ſavnet i hans

Soveværelse, men senere fundet paa et Skjulested, hvor Morderen var bleven seet at grave. Da det var blevet gjenkjendt af det afhørte Vidne, blev det rakt Dommerne og derpaa brägt Juryen til Undersøgelse. Da en Betjent i en sort Kappe nærmede sig til os, foer Skikkelsen af den anden Mand, der var gaaet ned af Piccadilly, frem af den forsamlede Mængde, snappede Portraitet fra Betjenten og gav mig det med egne Hænder paa samme Tid, som den med sagte og hul Stemme sagde — inden jeg havde seet Portraitet, der var i en Kapsel —: „Den Gang var jeg yngre, og mit Ansigt var ikke den Gang fuldt af Blod!" Skikkelsen viste sig ogsaa mellem mig og den Jurymand, til hvem jeg vilde have rakt Portraitet, og mellem ham og den næste, til hvem han vilde have givet det, og rakte det saaledes videre fra den Ene til den Anden af os og igjen tilbage til mig. Der var imidlertid ikke En af dem, der opdagede det.

Ved Spisetid, lige som i det Hele taget, naar vi vare indelukkede sammen, havde vi ganske naturligt debatteret Dagens Forhandlinger. Den femte Dag var Sagen endt for Anklagens Vedkommende, og vi havde altsaa den Side af Spørgsmaalet complet for os, hvorfor vor Discussion var mere animeret og alvorlig end ellers. Iblandt os var der en Kirkeforstander — den skrækkeligste Idiot, som jeg nogensinde har seet gaae los — der mødte det klareste Vidnesbyrd med de urimeligste Modsigelser, og som blev understøttet af to flatne kirkebetjentlige Snyltedyr; alle tre

hørte de til et Sogn, der var saa befængt med Feber, at de for den Sags Skyld burde have været tilstede i Anledning af en Anklage mod dem selv for fem Hundrede Mord. Da disse ondskabsfulde Kjødhoveder rigtigt vare i Gang med deres Snak, hvilket var henimod Midnat, da nogle af os allerede lavede os til at gaae til Ro, saae jeg igjen den myrdede Mand. Han stod bistert bag ved dem og vinkede ad mig. Da jeg gik hen til dem og blandede mig i Samtalen, forsvandt han øjeblikkelig. Dette var Begyndelsen til en hel Række Aabenbarelser, der fandt Sted i den Stue, vi vare indelukkede i. Saa snart nogle af mine Medjurymænd stak Hovederne sammen, saae jeg den myrdede Mands Hoved iblandt dem. Saa snart deres Tale gik ham imod, vinkede han høitideligt og ufravigeligt af mig.

Det vil erindres, at jeg, indtil Forhørets femte Dag, paa hvilken Miniaturportraitet var blevet fremlagt, ikke havde havt Synet i Retten. Nu, da Sagen blev fortsat i Anledning af Forsvaret, skete der tre Forandringer med det. De to af dem vil jeg omtale under Et. Skikkelsen var nu bestandig i Retten; den gav aldrig Agt paa mig, men derimod paa den Person, der talte. For Exempel. Den myrdede Mands Strube var bleven complet skaaret over. I den Tale, hvormed Forsvaret begyndte, blev det antydet, at den Afdøde selv kunde have skaaret Halsen over paa sig. I samme Øjeblik stod Skikkelsen tæt ved Siden af den Talende, med Halsen i den nysnævnte frygtelige

Tilstand, (hidtil havde den omhyggelig skjult dette) og bevægede snart den højre, snart den venstre Haand tversover sin Strube som om den paa det Eftertrykkeligste vilde antyde for den Talende Umuligheden af at Nogen selv kunde have gjort dette, ligegyldigt med hvilken Haand. Et andet Exempel. Et Vidne angaaende Fangens Character, et Fruentimmer, udsagde, at den Anklagede var den elskværdigste af alle Dødelige. I samme Øjeblik stod Skikkelsen foran hende paa Gulvet, stirrede hende lige ind i Øjnene og udpegede med udstrakt Arm og Finger Fangens onde Ansigt.

Den tredie Forandring gjorde som det Tydeligste og mest Slaaende af, hvad der var skeet, et stærkt Indtryk paa mig. Jeg vil ikke philosophere derover; jeg beretter kun nøjagtig og indskrænker mig dertil. Skjøndt Synet ikke blev seet af dem, det henvendte sig til, saa fulgtes dets Tilnærmen til Vedkommende ufravigelig af en Slags Angst eller Forstyrrelse. Det syntes, som om Skikkelsen i Følge Love, der ikke gjaldt mig, var forhindret fra fuldstændig at aabenbare sig for Andre, og dog som om den usynligt, forvirrende og mørkt kunde overskygge deres Aand. Da den Advocat, der ledte Forsvaret, antydede, at der mulig kun forelaa et Selvmord, og Skikelsen stod ved den lærde Herres Albue, medens den paa det Gyseligste savede med Hænderne i Luften foran det gabende Saar, er det uimodsigeligt, at Advocaten stammede i sin Tale, tørrede sin Pande med sit Lommetørklæde og blev

uhyre bleg. Da det omtalte Fruentimmer lige som blev udaasket af Synet, er det afgjort, at hendes Blik fulgte Retningen af den udstrakte Finger, og at det med Bakken og Tøven hvilede paa Fangens Ansigt. Endnu et Par Bemærkninger ville være tilstrækkelige. Paa Forhørets ottende Dag, efter det Ophold, der hver Dag blev gjort tidlig paa Eftermiddagen, for at give os et Par Minutters Hvile, kom jeg tillige med de andre Jurymænd ned i Retten lidt for end Dommerne. Idet jeg stod op foran min Stol og saae mig om, troede jeg, at Skikkelsen ikke var der, indtil jeg tilfældigviis hævede Blikket til Galleriet, hvor jeg saae den bøje sig fremad og læne sig over en Dame af et meget respectabelt Udseende, som for at forvisse sig om Dommerne havde indtaget deres Pladser eller ikke. Øjeblikket derpaa skreg Damen, besvimede og blev baaren ud. Noget lignende hændte den ærværdige, lærde og taalmodige Dommer, der ledte Forhandlingerne. Da Forhøret var til Ende og han ordnede sine Papirer for at summere Vidnesbyrdet op, skred den myrdede Mand ind af Dommernes Dør og hen til Dommernes Pult, hvor Skikkelsen ivrigt stirrede over hans Skulder paa hans Papirer, som han bladede igjennem. Dommerens Ansigt undergik en Forandring; hans Haand standsede sin Bevægelse; den ejendommelige Gysen, som jeg kjendte saa godt, overfaldt ham; han stammede: „Undskyld mig et Øjeblik, mine Herrer. Den daarlige Luft

herinde har virket paa mig;" og han kom sig ikke før end han havde drukket et Glas Vand.

Gjennem de sex af disse uendelige ti Dages hele Ensformighed, — med de samme Dommere bag ved Skranken, den samme Morder i Fangernes Indelukke, de samme Advocater ved Bordet, de samme Rækker af Spørgsmaal og Svar, der lød i Salen, den samme Skratten af Dommernes Pen, de samme Betjente, der gik ud og ind, de samme Lys tændte paa samme Klokkeslet, naar det naturlige Lys var forbi, de samme taagede Gardiner udenfor de store Vinduer, naar Taagen hang derude, den samme Regn, der pladskede og dryppede, naar det regnede, de samme Fodspor af Sluttere og Fanger, Dag efter Dag, paa de samme Savspaaner, de samme Nøgler, der raslede og aabnede de samme Døre — gjennem hele denne trættende Ensformighed, der gjorde, at jeg følte, som om jeg havde været Formand i Juryen for en uhyre lang Tid og som om Piccadilly havde blomstret samtidigt med Babylon, mistede den myrdede Mand intet Spor af Tydelighed for mine Øjne, lige saa lidt som han i et eneste Øjeblik forekom mig mindre utydelig end nogen Anden. Jeg maa ikke glemme at tilføje, at jeg ikke en eneste Gang saae Synet, som jeg kalder den myrdede Mand, betragte Morderen. Atter og atter tænkte jeg forundret: „Hvorfor?" — Men han gjorde det ikke.

Han saae heller ikke paa mig, efter at Miniaturportraittet var bleven fremlagt, før end Forhørets sidste

Minuter kom. Klokken syv Minuter i ti om Aftenen trak vi os tilbage for at overveje Sagen. Den idiotiske Kirkeforstander og hans to kirkebetjentlige Snyltedyr gjorde os saa mange Knuder, at vi to Gange igjen maatte ind i Retten for at høre visse Uddrag af Dommerens Notitser læste op. De ni af os vare fuldstændigt paa det Rene med disse Uddrag, og jeg troer, at Alle i Retten vare det; men det tykhovedede Triumvirat, der ikke tænkte paa Andet end at gjøre Bravl, opponerede netop af den Grund. Til Slutningen overvandt vi dem, og Juryen traadte igjen ind i Retten, da Klokken var ti Minuter over tolv.

Den Gang stod den myrdede Mand accurat lige over for Juryens Indelukke, paa den anden Side af Retssalen. Da jeg indtog min Plads, hvilede hans Blik paa mig med stor Opmærksomhed; han syntes tilfreds, og for første Gang bredte han langsomt et stort graat Slør, som han havde baaret paa Armen, over sit Hoved og hele Krop. Idet jeg udtalte vor Kjendelse „Skyldig", faldt Sløret sammen, Alt var forsvundet, og hans Plads var tom.

Da Dommeren, som Skik og Brug er, spurgte Morderen, om han havde Noget at sige, før end Dødsdommen blev udført, mumlede han Noget, der i de vigtigste Dagblade Dagen efter blev beskrevet som „et Par løse, usammenhængende og utydelige Ord, af hvilke man kunde forstaae, at han mente, at Forhøret ikke var gaaet retfærdigt til, fordi Juryens Formand forud havde havt Noget imod ham." Den forunderlige

Udtalelse som han virkelig gjorde var følgende: „Mylord, jeg vidste, at jeg var en domfældt Mand, da Formanden for min Jury indtog sin Plads. Mylord, jeg vidste, at han aldrig vilde lade mig slippe, fordi han, før jeg blev anholdt, paa en eller anden Maade en Nat viste sig ved Siden af min Seng, vækkede mig og lagde en Strikke om min Hals."

En Debut i „Jægerbruden".

En Ungdomserindring

af

Hector Berlioz.

I 1822 boede jeg i Paris i Quartier Latin, hvor jeg lod, som jeg studerede Medicin. Da man paa Odéon begyndte at opføre „Jægerbruden", som den Gang gik under Navnet »Robin des Bois«, gik jeg næsten hver Aften derhen for at høre dette Webers rædselsfulde Mesterværk. Ved denne Tid havde jeg i Grunden givet mine Studier en god Dag. En af mine forhenværende Colleger Dubouchet, som senere blev en af de mest søgte Læger i Paris, fulgte undertiden med mig i Theatret og delte min musikalske Fanatisme. Da „Jægerbruden" var opført en sex, syv Gange, fandt en ækel Idiot, som sad i Parterret ved Siden af os, for godt at pibe af Agathes Arie i anden Act, idet han paastod at det var barok Musik og at der ikke var Andet, der duede i hele Operaen, end Valsen og Jægerchoret. Han blev naturligvis smidt ud, det var nu vor Maneer at argumentere paa, og

Dubouchet, som rettede lidt paa sit forkrollede Halstørklæde, sagde ganske højt: „Det forundrer mig slet ikke, jeg kjender ham meget godt, det er en Urtekræmmersvend fra Rue Saint Jacques.“ Parterret begyndte at klappe.

Sex Maaneder efter, da den stakkels Djævel (Urtekræmmersvenden) havde gjort sig for meget tilgode ved sin Principals Bryllup, blev han pludselig syg. Han blev bragt til Hospitalet La Pitié; han blev udmærket godt passet, men døde alligevel og blev begravet; det gik Altsammen meget naturligt til. Den unge Mand, som nu altsaa var vel død, kommer tilfældigvis Dubouchet for Øje, som strax gjenkjender ham. Den ubarmhjertige Candidat paa Hospitalet skynder sig, i Stedet for at begrave sin overvundne Fjende, med at kjøbe hans Lig — og idet han afleverer ham til Pedellen, siger han:

„François, her er et Lig at dissekere, pas godt paa ham, det er en af mine Bekjendte.“

Femten Aar forløbe; (femten Aar! hvor Livet er langt, naar man ikke bestiller Andet end at leve!) Directeuren for Operaen overdrager mig at componere Recitativerne til „Jægerbruden“ og at sætte dette Mesterværk i Scene. Duponchel havde endnu Costumeringen under sig.

Da Duponchel altsaa endnu havde Overopsyn med Costumerne, med Processionerne og med Effecterne, opsøgte jeg ham for at høre hvorledes han havde tænkt sig at arrangere den dæmoniske Scene.

„Hør", sagde jeg til ham, „vi maa have et Dødningehoved til Besværgelsesscenen med Samiel og nogle Skeletter til Aandesynerne; jeg haaber da ikke De har i Sinde at opvarte med et Paphoved eller med malede Skeletter lige som i „Don Juan?"

„Ja, bedste Ven, jeg veed virkelig ikke, hvorledes vi ellers skulle bære os ad, det er den eneste Maade, vi kunne gjøre det paa."

„Hvad skal det sige, den eneste Maade? Men dersom jeg nu giver Dem noget Naturligt, noget Solidt, et virkeligt Hoved, en virkelig Mand uden Kjød, men med Knokler, hvad siger De saa?"

— „Jeg vil min Tro sige . . . at det var mageløst, at det var en fortræffelig Idee, jeg vilde finde Deres Maade langt at foretrække for . . ."

— „Godt, saa stol paa mig, jeg skal arrangere det!"

Derpaa tog jeg en Vogn, kjørte til Doctor Vidal, som ogsaa var en af mine gamle Hospitals-Venner; han har ogsaa gjort sin Lykke; det lader til, at det kun er Lægerne som kunne leve.

— „Kan Du laane mig et Skelet?

— „Nej, men jeg har et ret ordenligt Hoved, som en Gang har siddet paa en tydsk Doctor, der døde af Næringssorg. Pas endelig godt paa det, det er et værdifuldt Hoved."

— „Du kan stole paa det, jeg skal nok svare til det!"

Jeg tog Doctorens Hoved indeni min Hat og

kjørte bort. Da jeg kommer hen paa Boulevarden, møder jeg ved et forunderlig Træf Dubouchet, som jeg rent havde glemt; ved at see ham faaer jeg en glimrende Ide.

„God Dag, god Dag! — Jo Tak godt, men det er nu for Resten det Samme. — Hvordan lever vor Amateur?"

— „Hvilken Amateur?"

— „Jh, Urtekræmmersvenden, som vi smed paa Døren i Odéon, fordi han peb ad Webers Musik, og som François præparerede saa godt."

— „Aa, nu er jeg med. Tak, han er i bedste Velgaaende; han staaer pæn og ren i mit Studereværelse og føler sig vist ganske stolt over at være gjort saa udmærket i Stand; der mangler ikke det mindste lille bitte Ben, det er et reent Mesterstykke! Hovedet er blot en lille Smule beskadiget."

— „Vil Du laane mig ham? Det er en Mand, som har en Fremtid for sig; han maa til Operaen, der er en Rolle for ham i et nyt Stykke."

— „Hvad skal nu det sige?"

— „Det skal Du faae at see!"

— „Naa, det er formodentlig en Theaterhemmelighed, og siden jeg saa snart kan faae den at see med mine egne Øjne, vil jeg ikke plage Dig mere. Jeg skal sende Dig vor Amateur."

Skelettet blev altsaa sendt til Operaen, men i en altfor kort Kasse. Jeg kaldte paa en af Maskinkarlene: „Gattino!"

— „Ja vel!“

— „Luk den Kasse op! Seer Du denne unge Mand?“

— „Ja.“

— „Han skal i Morgen debutere i Operaen. Du maa indrette et pænt Rum for ham, hvor han rigtigt kan strække sine Ben!“

— „Godt!“

— „Hvad nu hans Costume angaaer, skal Du blot stikke en Jernstang igjennem Ryggen paa ham, saa han staaer lige saa rank som Petipa, naar hun skal gjøre en Pirouette.“

— „Meget vel.“

— „Saa skal Du binde fire Voxlys sammen og stikke dem i hans højre Haand; det er en Urtekræmmer, han forstaaer sig nok paa det.“

— „Skal skee!“

— „Men da hans Hoved er lidt beskadiget, vil jeg hellere bytte det med et andet.“

— „Ja.“

— „Dette har siddet paa en Videnskabsmand, men det gjør jo ikke Noget; han døde af Sult, men det kan jo ogsaa være det Samme. Hvad nu Urtekræmmeren angaaer, saa døde han, fordi han forspiste sig. Du maa bore et lille Hul der — Du kan være ganske rolig, der kommer Ingenting ud — for at Kaspar kan stikke Sabelen deri i Besværgelsesscenen.“

— „Meget vel.“

Det blev Altsammen gjort, og hver Aften „Jæ-

gerbruden" bliver opført og Samiel raaber: „Her er jeg", kommer der et Lynglimt, et Træ styrter om, og vor Urtekræmmer, som er en Hader af Webers Musik, viser sig i bengalske Flammer, idet han med Begejstring svinger sin brændende Fakkel. Hvo i al Verden drømte om denne Urtekræmmers dramatiske Begavelse? Hvo skulde have sagt, at han netop skulde debutere i dette Stykke? Han har nu et meget bedre Hoved og mere Forstand. Han piber ikke mere!!

Alas! poor Yorick!

En lille Middag.

Af

W. M. Thackeray.

I.

Hr. og Fru Fitzroy Timmins boe i Lilliput Street, den kjonne lille Gade, der løber ned mod Parken og Brobdingnag Gardens. Det er et fint Qvarter, og jeg behøver vel neppe at sige, at Timmins' ere af god Familie; navnlig er Fruen det, som hendes Moder altid passer paa at fortælle Timmins. De ere fra Suffolk og langt ude beslægtede med den højadelige Jarl af Bungay.

Foruden Lejligheden i Lilliput Street har Timmins Comptoir i Figtree Court, Temple, og følger med Kredsretten i de nordlige Districter.

Forleden Dag, da der var opstaaet en ubetydelig Uenighed mellem en Jernbanedirection og de juridiske Consulenter angaaende Erlæggelsen af Salairer, sendte sidstnævnte, Stoke & Pogers fra Great George Street, Documenterne vedrørende Lough Foyle og Lough Corrib Hoved-Jernbane til Hr. Fitzroy Timmins, der

blev saa henrykt derover, at han øjeblikkelig kjøbte et Par Spejle til Dagligstuerne (det forreste Værelse er 16—12 Fod, og det bageste, en lille, men elegant Stue, er 16 Fod 6 og 8 Fod 4), en Rangle til den Lille, to nye Kjoler til Fru Timmins og et lille, hjulbenet Skrivebord af Rosentræ — som Rosa længe havde sukket efter — med smaragdgrønne og forgyldte Topper og helt fuldt af Skuffer.

Fru Timmins skriver nette Vers (hendes „Ode til en falmet Tulipan" og hendes „Plinlimmons Klage" stode i en af Nytaarsgaverne forrige Aar), og idet Fitzroy trykkede et Kys paa sin lille Kones snehvide Pande, gjorde han hende opmærksom paa en af Skrivebordets utallige Skuffer, i hvilken der fandtes en elegant Pen med en rød Knop og sex yndige smaa Bøger med rene Blade og forgyldt Snit, hvilke hun, som han sagde (han er fra Oxford og er meget galant) kunde fylde med sin Muses „henrivende Inspirationer". Foruden de sex Bøger var der lyserødt Papir, Papir med rød Rand, Kniplingspapir, og Alt var stemplet med R. F. T. (Rosa Fitzroy Timmins) og med en Haand og en Stridsøxe — Timminsernes Vaaben (baaret ved Ascalon af Roaldus de Timmins, en Korsfarer, der nu ligger begravet i Temple's Kirke ved Siden af Advocat Snooks) — og der var gult og rødt og lyseblaat og parfumeret Lak af mange andre Farver til Rosas Tjeneste, naar hun skulde skrive til sine Venner.

De kan troe, at Rosa dandsede af Glæde over denne søde Forærring; hun kaldte sin Charles (hans første Navn er Samuel, men det have de complet slaaet en Streg over) den bedste af alle Mænd, omfavnede ham uendelig mange Gange til Opbyggelse for deres beknappede lille Tjener, der stod ude paa Trappen, og saa snart Timmins var gaaet paa Comptoiret, greb hun den nye Pen og et rigtig sødt Stykke Papir og begyndte at lave et Digt.

„Hvad skal det være om?" tænkte hun naturligvis strax. „Hvad burde først og fremmest opfylde en ung Moder?" Hendes Barn laa og sov paa Sophaen foran hende, og med sin zirligste Skrift begyndte hun:

Strophер

til min Søn Bungay de Bracy Gaschleigh Tymmyns; ti Maaneder gammel.

Tirsdag.

Hvor yndefuld Du ligger der og drømmer,
Min Dreng, min søde Dreng, min egen Dreng,
En himmelsk Fred om dine Læber strømmer
Og for dit Blik en Engleskare svømmer —

„Svømmer? — en Engleskare svømmer! Gud veed, om det er rigtigt?" tænkte Rosa, der i nogen Tid havde plaget sin lille Hjerne med dette tosfede Spørgsmaal, da den Lille vaagnede; saa kom Kokkepigen for at spørge om, hvad hun vilde have til Middag; saa svippede Fru Fundy over fra Nr. 27 (de

boe lige over for hinanden og stiftede Bekjendtskab gjennem Fru Fundys Papegøje), og der kom tusinde Ting i Vejen. Tilsidst kunde hun heller ikke straxfinde paa et Rim til „Dreng" („Seng" syntes hun var saa prosaisk), og hun opgav Digtet om sin de Bracy.

Da Fitzroy kom hjem fra Comptoiret for at gaae en Tour med sin Kone i Parken og kiggede ind gjennem de smagfulde Drapperier, der afskilte de to Stuer, saae han ikke desto mindre sin søde lille Pige ved Skrivebordet, hvor hun lod den rødknoppede Pen løbe saa stærkt, den kunde.

„Hvilken Begavelse har det Barn ikke!" sagde han, „det er en anden Fru Norton;" og han nærmede sig smilende for over hendes Skulder at see, hvad det var for nydelige Ting, Rosa nedskrev.

Det var imidlertid ikke Poesi, hun var i Færd med, og Fitzroy læste som følger:

Lilliput Street, Tirsdagen d. 22de Maj.

Hr. og Fru Fitzroy Timmins udbede sig Æren af Sir Thomas og Lady Kicklebury Nærværelse paa Onsdag Kl. 7½.

„Men, min søde Pige!" udbrød Procuratoren dygtig lang i Ansigtet.

„Uf! Fitzroy," raabte Gjenstanden for hans ømmeste Følelser, „hvor Du forstrækker Folk!"

„Skal vi, med vore Midler, have Middagsselskab?" spurgte han.

„Tjener Du ikke en Formue, din Guier," sagde Rosa. „Femten Guineer om Dagen fra Jernbane-directionen gjør 4500 Pund om Aaret; jeg har regnet det ud." Og idet hun sagde dette, rejste hun sig, tog fat i hans Whiskers (der ere saa smukke, som nogen Mand kan ønske sig dem), bragte sin Mund meget tæt til hans og gjorde noget ved hans lange Ansigt — der complet forandrede dets Udtryk — og som den lille Tjener hørte udenfor Døren.

„Der er ikke Plads til Ti i vor Spisestue," sagde han.

„Vi bede kun Tyve, min Ven; Du kan være vis paa, at de Ti svare Nej i denne Saison, nu da Alverden gjøre Selskaber. — Her er Listen."

„Jarlen og Grevinden af Bungay og Lady Barbara Saint-Mary."

„Gud, hvor har Du Lyst til at see en Lord her i Huset?" sagde Timmins (han har endnu ikke forandret sit Navn i Figtree Court, og derfor bryder jeg mig heller ikke om at kalde ham *Tymmyns).*

„Men Herregud, vi ere jo i Familie med dem, og de maae bedes," sagde Rosa.

„Men lad os saa ogsaa bede min Søster og Tom Crowder."

„Nej, veed Du hvad, Blanche Crowder er virkelig lidt for svær," sagde hans Kone, „og vore Værelser ere for smaa."

Fitz lo. „Din lille Gavtyv," sagde han, „Lady Bungay er mere end dobbelt saa stor som Blanche."

„Brovl, min søde Ven," sagde Rosa, „vi kunne virkelig ikke bede Doctor Crowder, han gjør saadan en Støj, naar han spiser Suppe, at man ikke kan udholde det," og hun efterlignede den boblende Larm, Doctoren frembragte, naar han spiste sin Suppe, og det saa morsomt, at Fitz indsaae, at der slet ikke kunde være Tale om at bede ham.

„Vi maae desuden ikke have for mange af Familien," vedblev Rosa. „Mo'er kommer naturligvis. Hun kan ikke lide at blive bedt til om Aftenen; og hun skal desuden laane os sin Sølvbrødbakke og sine Lysestager, der ville tage sig ypperligt ud."

„Og Du klager endda over, at Blanche er for tyk," sukkede Timmins.

„Sir Thomas og Lady Kickleburn gjør to. Det kan ikke nytte, Du siger Nej; vi maae bede dem, Charles. De ere rige Folk, og et hvilketsomhelst af deres Værelser i Huset i Brobdingnag Gardens vilde skuge hele vort ringe Hjem; men de ville alligevel være glade over at komme til Folk i vor Stilling; de ville uhyre gjerne komme. Cityfolkene ere glade over at kunne omgaaes med de gamle Familier."

„Godt," sagde Timmins med et højst bedrøveligt Ansigt — og Fruen læste videre paa Listen:

„Hr. og Fru Topham Sawyer, Belgravia Place."

„Fru Sawyer har ikke bedt Dig i hele Saisonen; hun stikker Næsen til Vejrs, som om hun var Kejserinde, og naar . . ."

„Du veed jo nok, at man maa indbyde sit Parlamentsmedlem," svarede Rosa med saa megen Værdighed, som om Nærværelsen af hendes Fodestavns Repræsentant væsenlig vilde forskjønne hendes Middag, og næste Morgen blev deres Tjener sendt til Sawyers Bopæl paa Belgravia Place med en Billet.

Topham Sawyers vare netop samlede for at spiste Frokost, Fru Sawyer var ifort sin store graae Morgenkjole og havde sit Madonna-Forhaar paa (hun seer lidt sløj ud om Morgenen; men De kan bande paa, at hendes Lokker og hele Ansigt vil forbavse Dem om Aftenen); da Billetten var bleven læst, udspandt der sig følgende Samtale:

Fru Topham Sawyer. Paa Ære, jeg veed ikke, hvordan Enden skal blive paa Sligt, Sawyer! Disse Timmins's have bedt os til Middag.

Hr. Topham Sawyer. Bedt os til Middag? — Forbandet Uforskammethed!

Fru Topham Sawyer. De mest farlige og uforskammede revolutionaire Grundsætninger begynde at faae Luft; jeg vil skrive til dem og lade dem forstaae det.

Hr. Topham Sawyer. Nej — gid Fanden staae i det, Joanna; de høre til mine Vælgere, og vi maae gaae. Skriv et høfligt Svar og siig, at vi komme. (Han tager igjen fat paa »Times«, og Fru Sawyer skriver:)

Min kjære Rosa!

Vi glæde os uhyre meget til at komme. Jeg skriver ikke i tredie Person, da vi ere gamle Venner og Naboer paa Landet. Jeg haaber, at Deres Moder er rask; hils hende paa det Venligste. Jeg haaber, at vi skulle see meget mere til hinanden i Sommer, end vi have gjort i Vinter. Udenlands rejse vi ikke, det er der slet ikke Tale om i disse rædsomme Tider. Med Hundrede Kys til den Lille

forbliver jeg Deres hengivne
J. T. S.

Hun skrev „Lille", fordi hun ikke vidste, om Rosas Barn var en Dreng eller en Pige, og Fru Timmins var uhyre glad over det høflige og venlige Svar paa hendes Indbydelse.

II.

De Næste, som lille Fru Timmins havde i Sinde at bede, vare Hr. og Fru Rowdy af Firmaet Stumpy, Rowdy & Comp. i Brobdingnag Gardens i Putney og i Lombard Street, City.

Fru Timmins og Fru Rowdy havde gaaet i Skole sammen, og der havde været en lille Smule Rivalisering imellem dem, lige fra den Dag, da de

Begge i Skolen concurrerede til Prisen i Fransk, indtil forrige Uge, da de hver havde en Boutique i Bazaren til Fordel for Døtre af invalide Vaffelbagere, og til den Gang Fru Timmins figurerede sammen med Fru Rowdy i en Mazurka paa det polske Bal. Rowdy solgte for 23 £ mere end Timmins i Vaffel-Affairen (hun havde nemlig blandt sine Varer en Stoveklud, der var syet af k-ng-l-g- Hænder, og det trak Folk til Boutiquen), men Rosa havde sejret i Mazurkaen; hun har den nydeligste lille Fod, man kan tænke sig (og i en rød Stovle med Sølvhæl saae den saa henrivende ud, at den chinesiske Gesandt endogsaa lagde Mærke til den), hvorimod Fru Rowdy's Fod ikke er af de mindste, som Lord Cornbury maatte bekjende, da den blev sat paa hans Tæer.

„De Folk ødelægge sig jo," sagde Fru Rowdy til sin Mand, da hun fik den lyserøde Billet. Den blev bragt dem om Aftenen af den Skjelm af en beknappet Page, som bagefter spadserede i Brohdingnag Gardens og Parken med en ung Dame, der er Kokkepige i Nr. 27, og som kun er fjorten Aar ældre end den lille Fyr.

„De Folk ødelægge sig jo," gjentog Fru Rowdy til sin Mand. „Rosa siger, at hun har indbudt Bungay's."

„Bungays! det kan jeg godt lide! Timmins har altid været en Spytslikker." sagde Rowdy, der havde været ved Universitetet sammen med Procuratoren og selv ikke har mere imod en Lord end baade Du og

jeg, og han tilføjede: „Hvor for Fanden vil han gjøre Selskaber?“ men tillod alligevel sin Kone at modtage Rosas Indbydelse.

„Naar jeg i Morgen er paa Comptoiret, skal jeg dog see Hr. Fitz's Conto efter,“ tænkte Rowdy, „og dersom han som sædvanlig har trukket mere end . . .“ Vognen blev meldt og gjorde en Ende paa Hr. Rowdys behagelige Betragtninger, og Banquieren og hans Frue stege ind for at kjøre til et hyggeligt Familieselskab paa to og tyve Personer, der blev givet af Hr. og Fru Secondchop i deres store Hus paa den anden Side af Parken.

„Rowdys 2, Bungays 3, os selv og Mama 3, Sawyers 2,“ regnede lille Rosa.

„General Gulpin,“ vedblev Rosa, „spiser meget og er rædsom dum; men han seer godt ud ved et Bord med sin Stjerne og sit Ordensbaand; lad os tage ham med,“ og hun noterede: „Sir Thomas og Lady Gulpin 2, Lord Castlenoodle 1.“

„Dit Selskab bliver uhyre fint og idiotisk,“ mumlede Timmins. „Hvorfor beder Du ikke nogle af vore gamle Venner? Gamle Fru Portman har vist bedt os tyve Gange i Løbet af de sidste to Aar.“

„Naa, og sidste Gang vi kom, fik vi Ærter til Middag!“ bemærkede Fru Timmins med uendelig Haan.

„Ingen har været venligere imod os end Hodges, og vi skylde dem virkelig en Slags Gjengjæld.“

„Gjengjæld, Gjengjæld! Herregud, lad dem komme til Dig paa dit Comptoir, disse Procuratorfolk; men hvad skulle de Stakler i vore Selskaber." Og paa den Maade blev en for en af Timmins's gamle Venner forkastet af Fruen.

Hun holdt paa, at Selskabet skulde bestaae af hendes mest udsøgte Bekjendte. Funnyman, det bekjendte gode Hoved, blev bedt paa Grund af sine Vittigheder, og Fru Butt, fordi han altid lod hende holde for. Potter fik en Indbydelse, fordi Alverden beder ham; Ranville Ranville, af Udenrigsministeriet, fordi han muligvis kunde bringe nogle interessante Nyheder, og Botherby, der pludselig er bleven moderne, fordi han nøje kjender den franske Revolution og besøger Ledru-Rollin og Lamartine. Og disse, tillige med endnu et Par Stykker, der ere amis de la maison, udgjorde i alt en Snes, som Fru Timmins troede, at hun med Sikkerhed kunde indbyde til sin lille Middag.

Men det Værste ved det Hele var, at de Alle havde svaret Ja! Nu sad hun net i det. Hvordan de skulde kunne faae Plads til tyve Mennesker i deres lille Spisestue, kunde stakkels Timmins aldeles ikke faae i sit Hovede, og han gik op og ned ad Gulvet i Fortvivlelse.

„Aa!" sagde Rosa leende, „din Søster Blanche tog sig meget godt ud i en af mine Kjoler forrige Aar, og Du veed, hvor svær hun er. Vi skulle nok komme ud af det."

Fru Rowdy's Billet til søde Rosa, i hvilken hun takkende modtog Sidstnævntes Indbydelse, var særdeles venlig og elskværdig, og Fru Timmins viste den til sin Mand, da han kom hjem fra Comptoiret. Men paa samme Tid var der kommen en anden Billet til ham fra Hr. Rowdy — eller rettere fra Firmaet, i hvilken han blev underrettet om, at hans Conto udviste et Deficit af 28 £ 12 s 5 d, som han blev anmodet om at indbetale til hans „Med Agtelse ærbødigste Stumpy, Rowdy & Comp."

Og Timmins syntes, at det var Synd at fortælle sin Kone, at de stridende Parter i Lough Foyle og Lough Corrib Jernbanen vare blevne enige, og at det altsaa var forbi med de femten Guineer om Dagen. „Det varede i syv Dage," tænkte han, „og det vil være nok til at betale Skrivebordet, Middagen og Stumpy, Rowdy & Comp."

III.

Da nu alle Indbydelserne til Middagen vare blevne sendte om, maatte Fru Timmins tænke paa, hvem der skulde bedes til Theen om Aftenen, der skulde følge ovenpaa det solidere Maaltid.

Det er ingen let Opgave, som enhver Dame veed, der er vant til at have Selskab.

Der gives:

Folk, der blive fornærmede, dersom man beder dem til The, naar Andre have været indbudne til Middag.

Folk, der blive fornærmede, dersom man i det Hele taget beder dem til The, og som udbryde: „Men Du store Gud, Jane, troer disse Timmins's, at jeg gider forlade mit Middagsbord for at gaae til deres . . . Soirée" (den kjære Læser maa selv fylde . . . ud med saa kraftigt et Ord, som han vil). — „Det maa jeg sige, søde William, det er virkelig for meget at betale tolv Shilling for en Vogn og Gud veed hvor meget for Handsker for at gjøre sin Compliment for Fru Timmins i hendes lille Stue." Fru Moser gjorde den sidste Bemærkning angaaende Timmins-Gildet, medens førstnævnte blev gjort af Hr. Grumpley, Procurator, Gloucester Place, til hans Kone.

Folk, der blive fornærmede, naar man slet ikke beder dem — det vil vel Ingen betvivle. Timmins's ældste Ven var Simmins, hvis Kone og øvrige Familie i Sommertiden havde lejet en Cottage ved Mortlake.

„Vi kunne jo ikke bede dem om at komme ind fra Landet," sagde Rosa til Fitzroy (imellem os sagt var hun i Grunden uhyre glad over, at Fru Simmins var borte; thi hun var lige saa jaloux paa hende, som enhver velreguleret Kone bør være det paa sin Mands

kvindelige Bekjendte). — „Vi kunne ikke bede dem om at komme saa lang en Vej blot for at tilbringe en Aften hos os."

„Nej, det har Du Ret i," sagde Fitzroy, der selv fandt, at et Theselskab var en Uting; og saa bleve Simmins slettede ud af Listen.

Og hvad var nu Følgen? — Følgen var, at Simmins og Timmins ikke saae til hinanden, naar de mødtes i Westminster, at Fru Simmins sendte alle de Bøger, hun havde laant af Rosa, tilbage tillige med en isnende Takkeskrivelse; at Rosa gaaer omkring og siger, at Fru Simmins skeler; at Fru Simmins paa sin Side erklærer, at Rosa er skjæv, og at hun opførte sig lumpent mod Capitain Hicks ved at gifte sig med Fitzroy, endskjøndt hun jo rigtig nok var tvungen dertil af sin Moder og endnu den Dag i Dag i Grunden synes bedre om Capitainen. Kort sagt, naar de to Mænd paa en eller anden Maade kunde komme op at slaaes, saa troer jeg ikke, deres Koner vilde være bedrøvede derover; og Anledningen til al denne Elendighed, dette Raseri og denne Bitterhed er en usel Skillings-Middag i Lilliput Street.

Men videre! — Da alle Gjæsterne — baade dem, der skulde komme til, og dem, der skulde komme efter Middagen, vare blevne bedte, blev der sendt Bud efter den gamle Fru Gashleigh, Rosas Moder og følgelig Fitzroy's kjære Svigermoder (skjøndt De kan troe, at dette „kjære" er taget i den mest sarkastiske Betydning). Hun kom og med hende Froken Eliza

Gashleigh, der spiller Guitar, og Emily, der halter lidt, men som spiller saa dejligt paa Fortepiano. De boe i Nærheden — det kan De nok tænke! — Ens Svigermoder boer altid i Nærheden; Gud bedre det! — Gashleigh's kom tidligt den næste Morgen, efter at Rosa havde sendt sine Indbydelser ud.

Da Fitzroy, der var i sit eget lille Værelse, som fører ind til den lille Spisestue — et af disse tossede smaa Værelser, der burde kaldes Spisekamre, og som ikke ere meget større end et Styrtebadsapparat eller en almindelig Kahyt — hørte sin Svigermoders Banken og hendes velbekjendte Skraben og Snakken i Gangen, hvor hun klemte Pagen ind i en Krog, medens hun udspurgte ham om den Lille og om Kokkepigens Helbredstilstand, og om hun havde taget det, som Fru Gashleigh havde sendt ind til hende Aftenen før, og om hvordan Stuepigen havde det, og om Hr. Timmins var gaaet paa Comptoiret eller ikke, og da Pagen endelig efter denne indledende Passiar smækkede Døren op og meldte: „Fru Gashleigh og de unge Damer!" lagde han sin »Times« fra sig med et Udbrud, der helst ikke burde trykkes i en Bog, som unge Mennesker læse, greb sin Hat og gik.

Fru Gashleigh har aldrig kunnet lide ham, siden han holdt op med at kalde hende Mama og kysse hende. Men han paastod, at han ikke kunde holde det ud længer — han kunde Fanden gale sig ikke. Han gik altsaa paa Comptoiret og overlod Marken til Rosa, Svigermama og de to søde Piger; eller rettere sagt

kun til den ene af dem; thi før end han gik, syntes han dog, at han vilde see lille Fitzroy oven paa i Aumestuen, og der fandt han Barnet i Tante Elizas Haand, der kneb og sled i det, som om det kunde have været hendes Guitar, saa at den lille Unge hylede paa det Ynkeligste — og Faderen tog Flugten.

Aldrig saa snart var han borte, før end Damerne styrtede sig over hans lille Værelse og begyndte at ordne det, skjøndt Selskabet først skulde være om fjorten Dage. Nogle af hans Papirer bleve stukne oven paa Boghylden, andre bleve puttede bag ved hans Lexica, og atter andre bleve pressede ned i Skrivebordsskufferne, hvor Fru Gashleigh fandt tre Cigarer — som hun øjeblikkelig puttede i Lommen — og nogle Breve, som hun løb igjennem; og da Fitz kom tilbage, var Alting arrangeret, og de bedste Glas og Dessertservicet stod og paraderede paa Skrivebordet.

Det var et rigtigt kjønt Service — det kan De være vis paa, at Fru Gashleigh fandt, thi hendes rige Onkel havde kjøbt det til det unge Par; men det var kun til tolv Personer.

Man blev enig om, at det i enhver Henseende vilde være billigere og bedre at kjøbe et Dousin Desserttallerkener til, og „med min Sølvbrødbakke i Midten," sagde Fru Gashleigh (hun snakker altid om den forbandede Brødbakke), „behøve vi ikke at anskaffe nye Fade, og Bordet vil tage sig ypperligt ud."

Ved at gjøre et Overslag over Glasvarerne var man kommen til det Resultat, at det var nødvendigt

i det mindste at anskaffe et Dousin Ølglas, fire eller fem Dousin Vinglas, otte Vandkaraffer og et passende Antal Tallerkener til Isen, og at det, da Sligt altid kunde komme til Nytte, var bedst strax at kjøbe disse Gjenstande. Da Fitz kom hjem, snublede han ude i Gangen over Kurven, der indeholdt disse Sager, over Drengen, der havde bragt dem, og — over den lille Regning.

Damerne havde havt en lang Debat, ja næsten en Strid angaaende Spisesedlen. Fru Gashleigh, der havde levet en stor Del af sin Tid i Devonshire og ført stort Hus der, var berømt for at lave visse Retter, uden hvilke hun ikke syntes nogen Middag var complet. Da hun foreslog sin forlorne Skildpaddesuppe og sin Dueragout og Stikkelsbærpostej, trak Rosa paa Næsen — en kjøn lille Næse var det for Resten, og dens naturlige Retning var op ad.

„Forloren Skildpadde i Juni, Mo'er?!" sagde hun.

„Det var godt nok for din Bedstefader, Rosa," gjensvarede Moderen, „det var godt nok for hans Højhed Storadmiralen, da han var i Plymouth, det var godt nok for Landets første Mænd, og Lord Fortyskewer og Lord Rolls holdt meget af det; Sir Lawrence Parker spiste det to Gange efter Exeter-Væddeløb, saa kan det ogsaa være godt nok for . . ."

„Jeg vil ikke have det, Mo'er!" sagde Rosa og trampede, og Fru Gashleigh vidste, hvad det betød;

en Gang tidligere, da hun havde forsøgt at tylle Medicin i den Lille, havde der været en lignende Kamp.

Fru Gashleigh lavede derfor et Carte, paa hvilket Suppen blev strøget ud med et rask Sving; — en forgelig Udeladelse, og paa hvilket Dueragouten ganske vist blev smuglet ind mellem les éntrées; men Rosa svoer ved sig selv paa, at den aldrig skulde gjøre sin éntrée ved hendes Bord, men at hun vilde have sin Middag, som hun selv syntes.

Da Fitz var kommen hjem og havde betalt den lille Regning for Glasvarerne med 6 £ 14 s 6 d, sloj Rosa om Halsen paa ham med den søde Unge i sine Arme. Og efter at hun havde henledet hans Opmærksomhed paa, hvor Barnet hver Dag kom til at ligne ham mere og mere, og efter at hun havde tracteret ham med en Mængde Kjærtegn og Complimenter, og efter at hun havde sat ham i rigtig godt Humeur ved sin ukonstlede Ømhed, begyndte hun at tale med ham om et Par Smaating, som hun havde paa Hjerte.

Med et Suk gjorde hun ham opmærksom paa, hvor tarveligt Gardinerne toge sig ud, efter at hendes søde Fitz havde kjøbt de yndige Spejle til Dagligstuen til hende. Mousselins-Gardiner kostede Ingenting, og hun skulde og maatte have dem.

De Mousselins-Gardiner bleve bevilgede. Hun og Fitz gik ud og kjøbte dem, og De kan være overbevist om, at hun samtidig tracterede sig selv med en yndig, sød og guddommelig Kjole til Halvsorg (Hoffet

var i Sorg, maae De vide) — en Bareges eller Calimanco eller Bombazine eller hvad det nu hedder, var det; men Mme. Camille i Regent Street syede den, og Rosa saae ud som en Engel med den paa den Aften, hun havde Selskab.

Og hor, min søde Ven," sagde hun efter at have faaet Gardinerne. „Mo'er og jeg have talt om Middagen. Hun vil have den saa kostbar, men det har jeg sat mig imod. Jeg har tænkt paa saadan en yndig, billig Maade at gjøre det paa; det maa Du endelig hjælpe mig med."

„Da jeg var Ungkarl, stegte jeg ofte selv en Cotelet," sagde Fitz, „skal jeg tage Forklæde paa, synes Du."

„Nej, men Du skal gaae hen i din Club — der gaaer Du saa ofte hen uden min Tilladelse, slemme Mand — og bede Monsieur Mirobolant, Eders berømte Kok, om at overlade os en af sine bedste Hjælpere; — det gjør Du nok, ikke sandt? — og med hans Hjælp kunne vi selv lave hele Middagen hjemme for næsten Ingenting, og saa kunne vi vise disse pengestolte Topham Sawyers og disse Rowdys's, at vi i vort ringe Hus kunne give en lige saa elegant Middag som de i deres Velstands gyldne Haller."

Fitz lovede at tale til Monsieur Mirobolant. Dersom Rosa havde faaet den Ide, at hun vilde havt Premierministerens Kok, saa troer jeg virkelig, at den stakkels, godmodige Mand vilde have bedet Lord John om at overlade sig ham.

IV.

Fitzroy Timmins, hvis Kjendskab til Vin er ganske mærkværdig udviklet for en saa ung Mand som han, er Medlem af Bestyrelsen i Megatherium-Clubben, og den store Mirobolant, forekommende som alle store Mænd, var kun altfor glad over at kunne gjøre ham en Tjeneste. En af hans unge Venner og hans protégé, en Mand af betydelig Fortjeneste, Monsieur Cavalcadour, var netop uden Beskjæftigelse paa Grund af Lord Hauncher's beklagelige Død, hos hvem han havde gjort sin début som Konstner. Han kunde ikke afslaae sin Lærer, Mirobolant, Noget og vilde af al Evne bestræbe sig for at være en saa bekjendt gourmand som Timmins til Nytte. Fitz gik fornøjet bort efter sin Sammenkomst med den store Mirobolant, og han var En af dem, der stemte imod en Forringelse af Mirobolant's Gage, da det blev foreslaaet af Hr. Parings, Oberst Close og andre Bestyrelsesmedlemmer.

Sin store Mesters Løfte tro meldte den unge Cavalcadour sig i Lilliput Street Dagen efter. En elegant carmoisinrød Fløjels Vest med blaa Glasknapper, indfattede i Guld, et skinnende blaat Silkehalstørklæde, over hvilket der yndefuldt hang en Kjæde i glimrende Snoninger, en hvid Hat, baaret paa den ene Side af et langt krøllet Haar, der duftede af den herligste Olie — det var en af disse hvide Hatte, der see ud, som om de nylig ere blevne flaaede — et Par Handsker, der, om de end ikke havde samme Farve

som beurre frais, i det mindste saae ud som beurre, der havde været i for nær Berørelse med en Kamin, og en yndig, guldknappet Stok i Haanden fuldendte i hvert Tilfælde den øvre Del af den unge Herres Toilette, som Pagen førte ind til Fru Timmins.

Hun og Moderen havde netop igjen havt en Disput om Stikkelsbærpostejen, da Cavalcadour kom. Hans Nærværelse stoppede Munden paa Fru Gashleigh, og Rosa, der fortsatte Samtalen med ham paa Fransk, som hun havde lært udmærket i et Institut i Kensington Square, fik derved en stor Fordel over Moderen, der kun kunde følge Samtalen med betydelig Vanskelighed, idet hun vexelvis betragtede de Talende med et forskrækket og mistænkeligt Blik og en Gang imellem gispede et »Vi«, naar hun troede, at det var passende at møde med dette Tegn paa Bekræftelse.

„Jaj ar tu smo Menyer met maj!" sagde Cavalcadour til Fru Gashleigh.

„Nyrer! — Ja — naa — saaledes — virkelig!" svarede Damen.

„Tu smo Cartes."

„Karrer! — Naa — saaledes," sagde hun. „Naa de komme maaskee?" og hun saae ud af Vinduet for at see, om de vare der.

Cavalcadour smilede. Ud af en Lommebog tog han et Stykke rødt og et Stykke blaat Papir, paa hvilke der var skrevet to Spisesedler, de to sidste, som han havde sat sammen for den hedengangne Hauncher, og han rakte dem til Fru Timmins.

Den stakkels, lille Kone var uhyre forlegen med disse to Documenter (hun gjemmer dem for Resten endnu) og begyndte at læse Efterfølgende paa den røde Seddel:

„DINER POUR 16 PERSONNES.

Potage (clair) à la Rigodon.
Do. à la Prince de Tombuctou.

Deux Poissons.

Saumon de Severne à la Boadicée.
Rougets Gratinés à la Cléopâtre.

Deux Relevés.

Le Chapeau-à-trois-cornes farci à la Robespierre.
Le Tire-botte à l'Odalisque.

Six Entrées.

Sauté de Hannetons à l'Epinglière.
Cottelettes à la Megatherium.
Bourrasque de Veau à la Palsambleu.
Laitances de Carpe en goguette à la Reine Pomaré.
Turban de Volaille à l'Archevêque de Cantorbéry."

Og saa fremdeles med entremets og hors d'œuvre og rotis og relevés.

„Fruen kan see, at Middagen er ganske simpel," sagde Monsieur Cavalcadour paa sin ejendommelige Maade, som vi før gjorde Forsøg paa at udtrykke.

„Gudbevares!" svarede Rosa, ganske ør i Hovedet.

„Hvilken af de to foretrækker Fruen?"

„Hvilken skulle vi vælge, Mo'er?" spurgte Rosa og tilføjede som efter en kort Overvejelse: „Jeg troer, vi ville vælge den blaa," til hvilket Fru Gashleigh nikkede saa lærd som muligt, skjøndt jeg gad see den, der forstod, hvad disse Kokke mene med rød eller blaa i deres Kaudervelsk.

„Dersom Fruen synes, ville vi gaae nedenunder for at tage Scenen for vore Operationer i Øjesyn," sagde Monsieur Cavalcadour, og saa blev han ført ned i Kjøkkenet, et Navn, han ikke holdt af at udtale, og viste sig i hele sin Pragt for Kokkepigen.

Han kastede et hurtigt Blik omkring til alle Sider, og Noget, der lignede et foragteligt Smil, oplyste hans Træk. „Saafremt De vil have den Godhed at bringe mig Pen og Blæk, vil jeg nedskrive et Par af de Gjenstande, der ville være nødvendige for os. Saafremt De ikke har Noget derimod, behøve vi otte Gryder, et Par Stegepander, otte større og mindre Kasseroller, en Isbeholder og et Par Ting til, paa hvilke jeg skal opskrive Navnene." Og med et sandt Genis Hurtighed nedskrev Monsieur Cavalcadour en uhyre Liste paa Isenkramvarer, som han rakte til Fru Timmins. Hun og hendes Moder bleve aldeles perplexe over dette rædsomme Katalog.

„Om tre Dage kommer jeg igjen for at superintendere Tingenes Gang, og Dagen før Middagen lave vi Essensen til Suppen."

„Troer De ikke," faldt Fru Gashleigh ind, „at een Suppe — en rigtig god, kraftig Skildpaddesuppe, saaledes som jeg har seet den i de bedste Huse i det Vestlige af England, og saaledes som salig Lord Fortyskewer . . ."

„Undskyld; men De skal nok faae, hvad der behoves til Suppen," vedblev Monsieur Cavalcadour, der ikke tog mindste Notits af Afbrydelsen, og lige saa dristig som en Marinecapitain, der staaer paa sit Dæk. „Til Suppe-Essensen faaer De et Stykke Oxekjød, en Kalvefjerding og en Skinke."

„Vi, Monsor," sagde Kokkepigen, i det hun nejede forskrækket. „Et Stykke Oxekjød, en Kalvefjerding og en Skinke."

„De kan ikke anrette en Kalvefjerding eller kogt Kjød til et Selskab," sagde Fru Gashleigh.

„Madame. Det er til Suppe-Essensen, jeg forlanger disse Sager," svarede Monsieur Cavalcadour.

„Aldrig saa længe jeg er i Huset," skreg Fru Gashleigh fornærmet, „aldrig i et christeligt engelsk Hus vil jeg tillade en saadan Ødselhed. Naar Du vil have, at jeg skal spise her, Rosa, saa maa Du arrangere en mindre kostbar Middag. Den højadelige Lord Fortyskewer kunde godt spise til Middag, Monsor, uden saadanne ugudelige Luxurier, og det troer jeg ogsaa, at min Datters Gjæster kunne."

„Madame har sin frie Villie," svarede Monsieur Cavalcadour. „Jeg kom her for at gjøre Madame og

min gode Ven Mirobolant en Tjeneste, ikke for min egen Skyld."

„Tak, men det vil dog maaskee blive lidt for dyrt," stammede Rosa forlegen; „men jeg er Dem lige forbunden derfor."

„Il n'y a point d'obligation, Madame," sagde Monsieur Alcide Camille Cavalcadour paa sin elegenteste Maade, og i det han gjorde et flot Buk for Husets Herskerinde, blev han af Pagen høfligt ført ud og efterlod Rosa forskrækket, Kokkepigen forbavset og stum og Fru Gashleigh kogende af Harme, lænet mod Tallerkenhylden.

Indtil dette Øjeblik havde Kokkepigen, Madam Blowser, der var kommen fra Devonshire med Fru Gashleigh (hun havde naturligvis forsynet Datterens Hus med Tjenestefolk og gjorde Regning paa, at de skulde underrette hende om Alt, hvad der passerede der), været aldeles fornøjet med den Stilling, hun indtog i Samfundet, og var stolt over at holde sit Kjøkken net og rent og skinnende — efter hendes Mening var det det hyggeligste Værelse i hele Huset (det syntes vi for Resten Allesammen en Aften, da vi vare gaaede derned for at ryge) og det smukkeste Kjøkken i Lilliput Street; men efter Cavalcadours Besøg begyndte hun at blive misfornøjet og urolig. Med bedrøvet Sind talte hun over Gaardens Gitter til Kokkepigerne i Nr. 23 og Nr. 25. Hun forhørte sig hos Bageren og andre Steder om, hvor mange Kasseroller og Spid og Gryder de havde i de store Huse i Brobdingnag Gardens.

Det forekom hende, at hun nu ikke kunde nøjes med at faae Assistance ved visse Lejligheder, men at hun stadigt maatte have en Pige til sin Hjælp. En Herre i Politiets Tjeneste, jeg troer, det var hendes Fætter, som undertiden besøgte hende, naar Fru Gashleigh ikke spionerede omkring i Huset, fandt hende ofte siddende med et Værk over „den finere Madlavning" paa sit Skjød og med dets Blade plettede af Taarer. „Min Fred er borte," sagde hun, „siden denne hersens Franzoser har været her," og det var Alt, at nævnte fætterlige Herre kunde trøste hende.

„Gid Fanden havde hele Middagen!" brød Timmins tilsidst ud i Raseri. „Der kan slet ikke være Tale om at lade den lave her i Huset; tænk paa Ulejligheden! og det Brøvl, din Moder gjør, er nok til at faae mig til at gaae fra Forstanden. — Det skeer ikke saa snart igjen, Rosa, det kan jeg fortælle Dig. — Bestil den strax hos Fubsbys. — Hos Fubsbys kan Du faae Alting lige fra Tjenere til Salisbeer. Lad os gaae hen og bestille den strax."

„Ja, naar Du ikke bryder Dig om, hvad det koster, min søde Ven, og naar Du troer, det er bedst saaledes, saa lad os gaae," sagde Rosa, og hun tog sin Hat paa, og de gik til Brobdingnag Quarterets store Etablissement.

V.

Ved Fitzroy's Arm gik Rosa til Fubsbys, det prægtige Udsalg paa Hjørnet af Parliament Place og Alycompayne Square — en Boutique, gjennem hvis Vinduer Skjælmen ofte havde kastet et længselsfuldt Blik, naar han gik forbi; der er nemlig ikke alene de forunderligste og lækreste Kager og Postejer i Vinduerne, men ved Disken er der næsten altid en tre eller fire af de smukkeste Fruentimmer i hele Verden, med yndige smaa Kapper af det sidste franske Snit, med dejligt bølgende Haar og med de nydeligste Kjoleliv og Forklæder.

Ja, der sidde de, og der er maaskee Andre end Fitz, der have kastet forelskede Blikke ind gjennem disse uhyre Speilglasskiver. Jeg formoder, at de unge Damer ere blevne saa smukke, fordi de bestandig leve mellem disse Masser af gode Sager. Lad os antage, at de komme ind i Boutiquen som almindelige Mennesker, og at de saa gradevis blive smukkere, indtil de ende som de Engle, de nu ere. Det kan ikke være anderledes; dersom Du og jeg toge Ophold der paa Stedet, saa vilde vi ogsaa blive kjønne. De leve i en fuldstændig Atmosphære af de dejligste Ananas'er, Blancmange'r, Oceaner af Flode (enten pidsket eller, hvis Floden er god, saa naturligvis uden Pidskning), Geleer, Kager, Liqueurer og hundrede tusinde andre søde Ting. Betragt en Gang de syltede Frugter, se paa det gyldne Ingefær, den dejlige Ananas, de yn-

dige, smaa Apelsiner, ordnede i straalende Krystalcylindere. Mon Dieu! Læg Mærke til Jordbærrene paa de store Blade, hvert af dem er saa stort som en Dames Hovedvandsæg og seer ud, som om det var blevet udklækket i et Drivhus for sig selv. Et eneste af disse Jordbær er et helt Maaltid for en af de unge Damer bag Disken, de nippe lidt af Siden paa det, og dersom de ere meget sultne, faae de Lov til at gaae hen til en af Krystalskaalerne og tage en Makron eller anden Kage. Om Aftenen sidde de og underholde hinanden med de smaa Deviser fra Krandsekagerne, og naar de rigtigt ville more sig, læse de de yndigste Ting paa Fransk for hinanden om Kjærlighed og Cupido og Skjønhed, for end de putte de smaa Sedler indeni Knalderne. De skrive altid de morsomste Ting i Hr. Fubsbys Bøger. Det maa være en ren Fornøjelse at læse dem. — Tal om Edens Have! Jeg troer ikke, den kunde sammenlignes med Hr. Fubsby's Hus, og jeg tvivler slet ikke paa, at de, naar de have været der i en vis Tid, naae et saadant Højdepunct af Elskværdighed, at de tilsidst blive til fuldstændige Engle med Vinger stikkende ud af deres yndige Ryg, og at de saa — efter et Par foreløbige og forberedende Hop — flyve op paa Disken, hvor de sidde et Øjeblik, hoppe ned igjen, kysse de andre unge Damer omt og sige „Farvel, Søde, vi mødes igjen là haut!" og sluttelig rent flyve bort med en Baske med deres dejlige parfumerede Vinger, bort for bestandig, hen over Træerne i Brobdingnag Square

og op i Luften, medens Politibetjenten tager til Hatten og hilser dem.

Det er i Boutiquen, at de componere Deviserne for Knalderne og de mageløse Sententser til Brystsukkerne. Jeg er overbevist om, at ingen Dødelig kunde lave dem.

Jeg har aldrig seet en Mand i en saadan Tilstand som Fitzroy Timmins lige over for disse Houris'er.' Fru Timmins forklarede, at de skulde have en Middag til tyve Personer, hvorpaa den vigtigste af de unge Damer spurgte, hvad Herren og Fruen ønskede, og nævnede tusinde Ting, den ene bedre end den anden, og Fitz sagde strax ja til dem Allesammen. Den Elendige var i en saa henrykt og bedaaret Tilstand, at jeg troer, han vilde have sagt: „Ja, det har De Ret i, skriv det op!" selv om Damen havde foreslaaet ham en Elephant i Fricasee eller en Boa-Constrictor i Gelee.

Denne Peri noterede hundrede forskjellige Ting, der vilde have faaet Deres Mund til at løbe i Vand, dersom De blot havde hørt dem. Men hun tog det Altsammen meget roligt. Gud velsigne Dem! De bryde sig stet ikke om de Ting, der ikke have noget Fristende for dem. Men Fitzroy lader hende skrive, hvad hun vil.

Efter at Alt angaaende Maden var blevet ordnet (Fubsbys forsyner En med Alt, med Middagsmad og Dessert, med Sølvtøj og Porcellain, Tjenere i Ens eget Liberi og — maa jeg bede — med betitlede

Gjæster oven i Kjøbet), forlod det gifte Par denne vidunderlige Boutique; Rosa var glad over, at hun nu var fri for al Ulejligheden med Middagsmaden, men dog lidt bange for, at den muligvis blev for dyr.

„Intet kan være for dyrt, naar Du synes om det!" sagde Fitzroy.

„I Parenthes bemærket, en af disse unge Damer var virkelig kjøn," sagde Rosa. „Hende med Kappen med de blaa Baand" (og i Tanken gjenkaldte hun sig nævnte Kappe og besluttede, at hun vilde have en accurat Mage til den).

„Synes Du; det lagde jeg saamænd ikke Mærke til," svarede den elendige Hykler ved hendes Side, og da han havde fulgt Rosa hjem, gik han tilbage igjen til Fubsbys, den Skurk, for at ordinere Noget, som han sagde, at han havde forglemt. — Herud med Dig af Paradiset, Du elendige, fejge, krybende Slange!

Lige indtil den Dag, Middagen skulde gaae for sig, var den bedaarede Laps bestandig hos Fubsbys. Man lagde Mærke til ham der. Han gik derind, naar han skulde paa Comptoiret om Morgenen, og undertiden ogsaa, naar han kom hjem fra Temple; men han foretrak Morgenbesøgene, og en Dag, da han var derinde under et af sine evige Paaskud og stod og snakkede og gjorde Cour ved Diken, kom en Dame, der i en hel Time havde spist en Skillings Kage og læst Gaarsdagens Avis i Boutiquens Bagværelse (dersom man ellers kan kalde dette Paradis saaledes),

frem, lagde »Morning Herald« fra sig og stirrede paa ham.

Denne Dame var Fru Gashleigh. Fra den Dag af var den ulykkelige Fitzroy i hendes Vold, og hun tog igjen Magten i hans Hus, skjøndt han havde gjort det til sit Livs Opgave — og ofte havde leveret haarde Slag for — at kuldkaste den. Og Alt dette for en dum Spogs Skyld — thi en Uge efter, da han igjen gik ind til Fubsbys, fandt han Perierne i Færd med at drikke Thee af blaa Kopper og spise gammelt Smørrebrød, og hans tosfede Lidenskab forsvandt. Jeg gjentager, for en dum Spogs Skyld blev hans Livs haardeste Byrde — hans Svigermoder — igjen læsset paa hans Skuldre.

Dagen før den lille Middag fandt Sted — og De kan stole paa, vi skulle komme til den i næste Capitel — indførte Pagen en høj og elegant middelalderlig Mand, der godt kunde have gaaet for en Jarl, naar der ikke havde været lidt Aparte ved hans Hænder og Fødder; de første vare nemlig ualmindelig røde og de sidste lidt store og uregelmæssige. Pagen meldte ham til Fru Timmins som Hr. Truncheon.

„Mit Navn er Truncheon, Frue!“ sagde han med et dybt Buk.

„Ja saa!“ svarede Rosa.

„Angaaende Middagen fra Fubsbys, Frue! — Da De ingen Hushovmester holder, Frue, formoder jeg, De vil have mig til at optræde som en saadan. I Morgen skal jeg bringe to Personer til, de lyde

Begge Navnet John. Det var vel det Bedste, at jeg tog Lejligheden i Øjesyn, og jeg vil være Dem forbunden, dersom De vil tillade, at Deres Tjener viser mig Spisekammer og Kjøkken."

Truncheon talte næsten hviskende og med den dybeste og mest ærbødige Melancholi. Der er ikke meget Udtryk i hans Øjne; men at dømme fra det, der er, vilde man antage, at han var nedtrykt af hemmelig Sorg. Rosa skjælvede, da hun saae Mandens Størrelse, hans mageløse Udseende og hans Alvor.

„Jeg er vis paa, at jeg aldrig faaer Mod til at bede ham om et Glas Vand," bemærkede hun.

Da Fru Gashleigh næste Morgen kom hen til Timmins's for at see, om Alt gik rigtigt, blev endogsaa hun paavirket af Truncheons rolige Majestæt.

Og dog var denne store Mand som alle virkelig Store – elskværdig.

Han tog sin Vest og sin Kjole af (begge henhørte til Aftentoilettet og gav en Forudanelse om kommende Pragt, naar han gik paa Gaden med dem om Formiddagen) og følte sig ikke for stolt til at tørre Glassene og Karafferne af og til at vise den unge Page, hvorledes disse Sager skulde sættes i Stand til Middagen. Og medens han var beskjæftiget, trængte Stuepigerne og Pagen og Kokkepigen, naar hun havde Tid, — og hvad havde hun vel at gjøre Andet end at koge Grøntsagerne — sig sammen om ham og hørte med Beundring paa ham, naar han fortalte om de store Familier, han havde levet i. Denne Mand, som de

der saae ham, havde som Dreng staaet bag paa Lord Tantallans Vogn, havde været Tjener hos Jarlen af Bareacres og Kammertjener hos Enkehertuginden af Fitzbattleaxe. — Gud, hvor det var mageløst at høre Hr. Truncheon!

VI.

Mine elskede Læserinder ville nok kunne forstaae, at Fitzroy Timmins blev pakket paa Porten meget tidlig om Morgenen den Dag, da den svimlende, store og epochegjørende Middag skulde finde Sted, og at Damerne imidlertid begyndte at forberede Alt til Gjæsternes Komme.

„De behøver ikke at gaae hen til Fubsby's," sagde Fru Gashleigh til ham med et Blik, der strax slog ham paa Flugt. „Alt, hvad vi behøve, er blevet bestilt der. — Jeg haaber, De er enig med mig angaaende mine Bestemmelser med Vinen!

„Gudbevares!" sagde den magtesløse Svigerson.

„I et saa stort Selskab — et Selskab, der ikke staaer i Forhold til Folks Midler — er det latterligt at sætte kostbare Vine paa Bordet. Husk paa, der vil blive budt Kaffe om; og saa vil jeg anmode Dem om at komme op i Dagligstuen til Damerne, naar der er blevet budt Vin om to Gange, efter at de have forladt Bordet."

„Naturligvis!" svarede den Elendige og skyndte sig paa Comptoiret og med at udføre de Ærinder, som Kvindekjønnet havde besværet ham med.

Hvad Fru Gashleigh angik, saa kunde man høre hendes Stemme over hele Huset fra om Morgenen af. Den mageløse Kone var alle Steder: i Kjøkkenet lige indtil Truncheon kom, for hvem hun for Resten ikke trak sig tilbage før efter en Kamp paa Trapperne, i Fitzroys's Paaklædningsværelse og i Ammestuen hos den unge Fitzroy, som hun gav en Dosis af sin selvlavede Medicin, medens Ammen blev sendt bort under Paaskud af at skulle kjøbe Grønt til at garnere Fadene med til Middagen. — Grønt til Fadene! Som om Fubsby's Personale ikke langt bedre forstod at garnere Fade end denne Gashleigh med hendes tossede gammeldags Laurbærblade, Persille og skaarne Roer! — — Naa da! Der kom saamænd ikke et Fad paa Bordet den Dag, der ikke var bedækket med Snoninger af Trøfler, Krebs, Champignons og Kjødfarce. Da gamle Gashleigh kom ned i Kjøkkenet med sine barbariske Bundter Grøntsager til at pynte omkring Kjødspiserne med, følte endogsaa Kokkepigen, at Sligt ikke kunde gaae an, og paa Truncheons Befaling kastede hun det Altsammen ned imellem Fejeskarnet, hvor De kan stole paa, at Fru Gashleigh fandt det, medens hun snuste omkring i Huset.

Hvert evige Lys, der blev brændt den Aften (Tællepraasen iberegnet, som hun sagde var god nok til Fitzroy, naar han gik i Seng), stak hun med egen

Haand i Stagerne, og hun gav naturligviis sine to pletterede højfuldrede Armstager fra 1798 Æres-pladserne. Hun forstyrrede hele Rosas Arrangement med Blomsterne og flyttede Bouquetterne fra den ene Vase til den anden, og blev utrættelig ved med at ruske, hale, klappe og glatte Gardinerne og Sopha-Drapperierne inde i den lille Dagligstue.

Med særlig Fornøjelse vendte hun op og ned paa Fitzroy's Værelse. Vi have fortalt, hvorledes hun havde undersøgt hans Arbejdsværelse og forputtet hans Papirer, blandt hvilke hun fandt de tre Cigarer og Begyndelsen til en Artikel for »The Law Magazine«, som han aldrig senere har kunnet finde. Svigermoder gik nu ind i det lille Værelse i Husets bagerste Regioner, som Fitz bruger til Paaklædningsværelse, (og som er bestemt til at være Garderobe) og her endevendte hun ret af Hjertens Lyst Alting.

I en utrolig kort Tid undersøgte hun alle de Lommer, Skuffer og Breve, som hun kunde komme til; hun inspicerede hans Sokker og Lommetørklæder i de øverste Skuffer og hans Barbeerkniv, Strygerem og Haarolie paa Toiletbordet. Hun bortførte en Flaske med lugtende Vand og Sølvprop, der stod i hans Toiletæske, og et halvt Dousin af hans Yndlings-Piller (som Fitzroy brugte lige som enhver anden vel reguleret Mand) og gav dem sandsynligviis til sin egen nærmeste Slægt. Hans Bøger, Morgensko og andet Fodtøj puttede hun ind i Styrtebadet, hvor den

stakkels Fyr næste Morgen traadte paa disse Gjenstande midt i den Pol Vand, i hvilken de laae. Næste Dag fandt man den Lille i Færd med at sutte paa hans Støvletrækkere i Ammestuen, og hvad en Flaske fin Sværte angik, som han brugte til sine Sko, saa var den sporløst forsvunden; men det blev bemærket, at de unge Gashleighs, da de kom hjem i Ferien, altid bare lakerede Støvler, og Læseren kan selv drage, hvad Slutning han vil af dette Factum.

I Dagens Løb sagde alle Tjenestefolkene Fru Timmins op. Kokkepigen sagde, at hun ikke kunde holde ud at have Fru Gashleigh hængende over sig i Kjøkkenet med Fingrene i alle Potterne. Fru Gashleigh havde rigtig nok skaffet hende Pladsen; men hun foretrak en, som Fru Gashleigh ikke havde skaffet hende.

Ammen sagde, at hun var kommen for at passe den Lille, og at hun godt kjendte sin Pligt; Drengens Bedstemoder var ikke hans Amme, og hun plagede hende altid. Fruen maatte see sig om efter en Anden.

Stuepigen udtalte sig i samme Retning, men paa en noget heftigere Maade.

Den lille Page fløj hen til Fru Timmins og sagde, at han godt vidste, hvad han havde at gjøre, men Fru Gashleigh snusede altid omkring i hans Spisekammer, og han vilde Fanden . . . ikke taale det mere.

Og hvert Øjeblik blev Rosa mere og mere forvirret. Den Lille skreg en hel Del i Dagens Løb. Den store Porcellainsvase, som han havde faaet, da

han blev døbt, slog Fru Gashleigh i Stykker, da hun gav sig til at rumstere med Blomsterne i den og vilde lade, som om hun var meget koldblodig, medens hendes Hænder rystede af Raseri.

„Det er rigtig, Mo'er!" sagde Rosa med Taarer i Øjnene. „Skal Du ikke ogsaa have fat paa Lysekronen?"

„Utaknemmelige, unaturlige Barn!" hylede den Anden. „Naar jeg ikke vidste, at Du ikke kunde undvære mig, saa vilde jeg strax forlade Huset."

„Dersom Du har Lyst, saa gener Dig ikke!" sagde Rosa; men Fru Gashleigh havde ikke Lyst, og paa dette Stadium kom Truncheon.

Han undersøgte Spisestuen, bredte Dugen med beundringsværdig Nøjagtighed og Ynde, ordnede Sølvtøjet med indtagende Accuratesse, men gjorde Indvendinger mod den „gamle Tingest", som han kaldte Fru Gashleighs Brødbakke, som værende for klodset og unødvendig for Bordet, hvor der behøvedes al den Plads, der kunde faaes.

Der kom i Virkeligheden ingen Orden i Huset, og Ingenting stred fremad, før end denne store Mand kom; hvor der før havde været Oprør og en almindelig Tilbøjelighed til at opgive alt Arbejde og til at trodse Fru Gashleigh — der nu sad forvildet og rasende inde i Dagligstuen — hvor der før var Uro og Opstand, naar den Befalende viste sig, var nu Alt Fred og Enighed. Kokkepigen gik tilbage til sine Kasseroller, Stuepigen tog igjen fat paa Porcellainet

og Glassagerne, slog nogle Ting i Stykker og torrede andre af, Pagen sløj op og ned ad Trappen og adlød sin Mesters Ordre; — Alt gik godt.

Klokken sex kom Manden med Vinen fra Binney & Latham. Klokken et Qvarter til otte kom Timmins.

Klokken halv otte kunde man have hørt ham raabe for at faae sine lakerede Støvler — vi vide, hvor de vare — og sine Toiletsager; men Fru Gashleigh havde forputtet dem.

Da han i sine frugtesløse Bestræbelser for at faae disse Gjenstande stod og raabte: „Amme, Piger, Rosa!" kom Hr. Truncheon ind til ham.

„Undskyld, men det kan ikke lade sig gjøre," siger han. „Vi kunne ikke være Tyve ved det Bord, ikke om De stak dem ud af Vinduet."

„Hvad skulle vi gjøre?" spurgte Fitzroy fortvivlet. „De have alle svaret ja."

„Det er umuligt," sagde den Anden; „selv med To for hver Ende — og Deres Bord er ikke bredere end en Bænk — kunne vi ikke have Plads til flere end Atten, og saa ville de endda komme til at sidde for tæt."

„Rosa! Fru Gashleigh, kom ned og tal med Hr. — med Manden der," raabte Timmins.

„Truncheon!" bemærkede nævnte Herre.

Damerne kom ned fra Dagligstuen. „De kunne selv see, mine Damer," sagde han, idet han førte dem ind i Spisestuen; „der er Værelset, der er Bordet,

dækket til Atten, og der er saamænd Ingen, der kan pine To til ind."

„Der er altid En, der ikke kommer," sagde Fru Gashleigh, der blev bange.

„Saa er der Nitten," bemærkede Truncheon; „vi maae slaae En af til, Frue," tilføjede han og saae stift paa hende.

Fru Gashleigh var meget rød og nervøs og gik eller rettere klemte sig rundt om Bordet — og det kneb dygtigt for hende at gjøre det — Stolene kunde ikke staae tættere sammen.

„Se en Gang nu, medens Fruen gaaer rundt," bemærkede Truncheon, „nu kan De vel see Vanskeligheden; dersom mine Mænd ikke vare tyndere, kunde de slet ikke operere," sluttede han, der syntes at have fattet Nag til Fru Gashleigh.

„Hvad skulle vi gjøre?" spurgte hun purpurrød.

„Søde Mo'er," sagde Rosa, „det gjør mig ondt; men Du maa blive hjemme," og hun kastede et Blik til Fitzroy, der igjen kastede et paa den store Truncheon, der slog Øjnene ned.

„Vi kunne klare det med Atten," bemærkede han mildt.

Fru Gashleigh lo paa en gruopvækkende Maade.

. . . . . .

Hun gik. — Klokken otte vankede hun frem og tilbage henne paa Hjørnet og saae de Andre komme. Først kom Topham Sawyers i deres lyseblaae Vogn med det hvide Tæppe over Bukken og de blaae og

hvide Sløjfer; — deres Tjenere sloge næsten Huset om, da de bankede.

Saa fulgte et uhyre, brunt Kjøretøj med daarligt forgyldte Hjul og Messing Jarlskroner overalt; det var Huset Bungays Kjøretøj. Grevinde Bungay og Datter stege ud af Vognen. Den fjortende Jarl af Bungay kunde ikke komme.

Sir Thomas og Lady Gulpin's Vogn kjørte frem, og Generalen med sin Stjerne og Lady Gulpin i gult Atlask viste sig. Rowdyernes Equipage kom efter sidstnævnte og derpaa Butt's smukke Kjøretøj.

Husets to unge Venner, unge Herrer fra Temple, ankom dernæst i Cab Nr. 9996. Vi sloge Plat og Krone om, hvem der skulde betale Caben.

Hr. Ranville Ranville ankom til Fods og var i Færd med at viske Støvet af sine Støvler, da Herrerne fra Temple kjørte frem. Lord Castlenoodle steg ud af en Skillings-Omnibus. Funnyman, det vittige Hoved, kom ansættende i sin Enspænder, lige som Fru Gashleigh med Raseri i Hjertet havde udregnet, at to af Gjæsterne ikke kom, og at der altsaa kun blev Sytten.

Hr. Truncheon sagde vore Navne til Hr. Biletter, der skreg dem op af Trappen. Rosa smilte i en yndig Kjole og saae saa frisk og sød ud som en Engel, medens hun modtog sine Gjæster med den Ynde, der altid har udmærket hende.

Saa snart Maden kom, vraltede Lady Bungay afsted ved Fitzroy's Arm, medens Rosa og Lord Castlenoodle sluttede Toget. De Herrer, der vare heldige,

fik Damer til Bords. Jeg var slet ikke kjed af at slippe for Fru Rowdy med den vigtige Mine eller for den store og mægtige Land-Prindsesse, Fru Topham Sawyer.

VII.

Det passer sig naturligvis ikke for Nedskriveren af disse Linier, der har nydt godt af det bedste Tractement, som hans Venner kunde byde, at gjøre Nar af deres (noget pralende) Gjæstfrihed. Have de givet en større Middag, end de kunne overkomme, saa angaaer det ikke mig. Jeg hader den Mand, der gaaer hen og spiser en Vens Mad, og saa bag efter holder sig op over ham. Saadan en Mand fortjener aldrig at blive bedt til Middag igjen, og skjøndt Sligt ikke kunde synes nogen egenlig Straf ved Slutningen af en Saison, naar man er lige saa kjed af en Karpe som af en Hvalfisk, saa bør man altid huske paa, at der kommer en anden Saison, og kjønt holde Mund.

Hvad det altsaa angaaer at beskrive Maden fra Timmins's Bord, saa vilde det ligefrem være latterligt. — Enhver — jeg mener naturligvis i den dannede Verden, som Læseren utvivlsom er en Prydelse for — har ved en saadan Lejlighed det Selvsamme. Man seer de samme kogte Høns og det samme Lammekjød, de samme Coteletter, den samme Fisk, de samme Agurker

og den samme Is, etc. etc. Tjenerne med de hvide Halstørklæder ere allevegne lige saa ens som de Ærter, de byde om til Enderne, som anden Ret. — Er der Nogen, der kan finde paa noget Nyt?

Den eneste Forskjel, der var mellem Timmins's og hans Naboers Middag, var den, at han, som vi vide, havde lejet den største Del af Sølvtøjet og de andre Sager, og at han i sin fejge Samvittighed forstørrede de Fejl og Uheld, der indløb ved Anretningen, og som ingen Anden lagde Mærke til.

Rosa troede, at Fru Topham Sawyer — at dømme efter den Mine, hvormed hun mønstrede Sølvtøjet og de andre Sager — lagde Mærke til, at der var forskjellige Navnetræk paa Gaflerne og Skeerne. (De vare nu virkelig laante fra hver evige af Timmins's Venner; — jeg veed f. Ex., at han blandt andet havde mine sex Gafler og kun leverede fem tilbage tillige med et væmmeligt sort tregrenet Misfoster, som jeg ikke tvivler paa tilhører Fru Gashleigh, hvem jeg herved anmoder om at sende mig min egen Gaffel igjen). Deres skyldige Samvittighed, gjentager jeg, gjorde, at de troede, at Enhver søgte at udspionere deres huslige Mangler, hvorimod det er rimeligt, at Ingen tænkte paa at gjøre det.

Der var jo naturligvis Et og Andet, som man ikke kunde lade være med at lægge Mærke til. Skjøndt jeg er Fitzroys allerbedste Ven, kunde jeg f. Ex. ikke undgaae at see og more mig over hans fortvivlede Anstrengelser for at være munter. Hans Øjne vandrede

rundt i det lille Værelse paa denne hurtige og urolige Maade, der er saa forskjellig fra det frie og gemytlige Blik, hvormed han er vant til at byde En velkommen til en Lammefjerding, og fra den anden Ende af Bordet telegraphérede Rosa til ham med tilsvarende alarmerende Signaler tvers over Blomsterne, over Retterne og Vinkjølerne.

Funnyman var slet ikke morsom; han aabnede neppe sin Mund uden for at spise. Tingen var, at vor Ven Tom Dawsen ogsaa havde Plads ved Bordet, og han kjendte alle hans Historier, saa at det berømte, vittige Hoved i hans Nærværelse altid var tavs og misfornøjet.

Timmins er meget godt begavet og har i Retten Ord for at være vittig; men han er frygtsom lige over for store Folk. Og den frygtelige Lady Bungays Nærværelse ved hans højre Side var saamænd ogsaa nok til at kue ham. Hun bar Hofsorg (for den afdøde Prinds Schlippen-Schloppen) og var iført en maadelig sort Begravelses-Turban og et stort Brystpantser af glindsende og skinnende Perler. Det er saamænd intet Under, at en Mand ikke kan være munter, naar han skal tale med *hende*.

Fru Rowdy og Fru Sawyer holde saa meget af hinanden, som to Damer kunne gjøre, der have de samme Aftener, paa hvilke de tage imod, og som indbyde de samme Folk; de vare kun adskilte ved Ranville Ranville, der gjør sig Umage for at staae sig godt med Begge, og de talte tvers over ham til hinanden.

Topham og Rowdy gryntede en Duet om Rom, Irland og Navigationsloven, der slet ikke egner sig for Trykken. Sawyer siger aldrig tre Ord uden at omtale Parlamentet.

Den irske Baron sagde Ingenting (det var for Resten en Trøst), men han spiste og drak af Alt, hvad der kom ham nær, og gjorde sin sædvanlige latterlige Figur med sine farvede Whiskers og sin gule Undervest.

General Gulpin viste sin Stjerne frem og saae fed og blomstrende, men melancholsk ud.

Botherbys Historier om Lamartine ere allerede saa forslidte som muligt, og han kunde ikke faae et Ord indført, og hvad Tom Dawsen angik, saa førte han en hviskende Samtale med Lady Barbara St. Mary! — Der var ikke megen Tale, som det var værd at notere, i Spisestuen.

Udenfor var det anderledes. Disse Huse i Lilliput Street ere nu en Gang saaledes, at man kan høre den mindste Lyd over hele Huset. Da der derfor indtraadte en Pause, og Gangdøren endydermere netop stod aaben, havde vi den Fornøjelse at høre Kokkepigen og hendes Medhjælper udveksle hurtige Repliker om Middagen samt at høre en Suppeterrin gaae i Stykker og dens hurtige Nedfart af Trappen i Forening med en Pige og Skeen. Dette Uheld fik os imidlertid til at lee og syntes at more Fitzroy og Selskabet, medens det gav Funnyman Lejlighed til at sige en Vittighed om „Trappister", men Rosa ændsede den ikke, thi i

samme Øjeblik hørtes en anden Larm. Det var den Lille ovenpaa, der begyndte at udstøde nogle gjennemtrængende Skrig, og skjøndt de nok tildels bleve kvalte ved, at Døren ind til Ammestuen blev slaaet i, vare de derfor lige frygtelige for Moderen. Hun vilde have givet et Pund Sterling for at kunne have gaaet ovenpaa og overladt hele Selskabet til sig selv.

Strax efter Desserten hørtes et dundrende Slag paa Døren, og den stakkels Sjæl greb Lejligheden til at forsvinde med Damerne, skjøndt De nok kan tænke, at det kun var Fru Gashleigh, der kom med sine Døtre. Jeg saae hendes røde Kjole feje op ad Trappen, idet hun trampede paa de Fade og Tallerkener, der stod der.

I Stedet for at man skulde have lidt Fred og Ro, efter at Damerne havde trukket sig tilbage, blev Huset holdt i en Tilstand af Banken og Dundren, og Glassene klirrede paa Bordet, alt som Kudskene brugte Dørhammeren, og Soiréen begyndte. Fra min Plads kunde jeg see det Hele: Gjæsterne, der kom (jeg bemærkede kun faa Equipager; det var for det Meste kun Cabs og Hyrevogne) og en lille Sværm Gadeunger, der stod udenfor Døren og gav dem, der stege ud af Vognene, ironiske Hurraraab.

Hvad Soiréen angik, saa var Fru Timmins's virkelig dejlig — dersom det er dejligt at være stuvet sammen i Hundedagene. Paa Trappen kunde man neppe røre sig. Fru Sternhold brækkede Nakkeværket af og var nær falden ned. Der var en saadan Snakken

og Støj, at man ikke var i Stand til at høre Frk. Gashleigh synge; men det var for Resten ikke noget Tab. Lady Bungay kunde neppe komme til sin Vogn, da hun var bleven viklet sammen med Oberst Wedgewood i Gangen. Der blev gjort et idiotisk Forsøg paa at faae en Dands i Gang; men før Fru Crowder var naaet Værelset rundt, dumpede Lampen i Spisestuen ned og blev slaaet i hundrede Stykker paa Bordet, hvor der nu stod Forfriskninger.

. . . . . .

Hvorfor Pokker vilde Timmins's give dette Selskab? — De have slet ikke Midler til det. De have fornærmet en Mængde af deres gamle Venner og ikke glædet nogen af deres Bekjendte. Mange af dem, der ikke vare blevne bedte, ere blevne saa opbragte, at stakkels Rosa siger, at hun er nødt til at gjøre at Par lignende Selskaber for at formilde dem. Og dog veed jeg med Vished, at Fubsbys Regning endnu ikke er bleven betalt, lige saa lidt som Vinhandlerne Binney & Latham's; at Lejen af Glasvarer og Porcellain tillige med Alt det, der er gaaet i Stykker, vil koste en hel Del; at enhver af Timmins's sande Venner hyler over denne hans Ødselhed, og at han nu, da Enhver tager paa Landet, neppe har Penge nok til sine egne Rejser med Kredsretten og endnu mindre til at lade Rosa komme til et Badested, som han ønskede og havde lovet.

Fru Gashleigh foreslaaer — som den eneste fornuftige Maade, paa hvilken der herefter kan spares —

at hun flytter sammen med sin Datter og Svigerson, og at de holde Hus i Forening. Dersom han gaaer ind paa dette Forslag, saa har hun en lille Sum hos sin Banquier, som hun saa nok vilde forstrække ham med i hans nuværende Forlegenhed, og den stakkels Mand er saa aldeles modløs og elendig, at han efter al Rimelighed bliver hendes Offer.

Naar Topham Sawyers tage ned til deres Herresæde, ville de fremstille Fitz som en ødelagt Mand og en ryggesløs Parvenu; hans Onkel, Procuratoren, som han kan vente sig Noget af, vil sandsynligvis nu slaae Haanden af ham og vælge sig et andet Medlem af Familien — f. Ex. Blanche Crowder, hvis Mand, Doctoren, allerede har skjændtes med stakkels Fitzroy, naturligvis opmuntret dertil af hende; — og alle disse sammenhobede Ulykker komme over den Elendige, fordi han var godmodig, og hans Kone endelig vilde have en lille Middag.

Et uheldigt Concertprogram.

En Ungdomserindring

af

Hector Berlioz.

Den 9. Februar 1807 var der en stor Hofconcert hos Napoleon. Der var en glimrende Forsamling, Crescentini sang. Til det fastsatte Klokkeslet melder man Kejseren; han træder ind, sætter sig, man overrækker ham Programmet. Concerten begynder; efter Ouverturen aabner han Programmet, gjennemlæser det, og medens det første Numer bliver sunget, kalder han med høj Røst paa Marechal Duroc og hvisker ham nogle Ord i Øret. Marechallen gaaer igjennem Salen hen til Hr. Gregoire, der i Følge sin Stilling som Forstander for Kejserens Musik havde udfærdiget Concertprogrammet, og tiltaler ham med Strenghed:

„Hr. Gregoire, Hans Majestæt Kejseren lader Dem vide, at det ikke er passende at lave Vittigheder i Deres Concertprogrammer."

Den ulykkelige Forstander er som lynslagen, forstaaer ikke et Ord af, hvad Marechallen har sagt, og vover ikke at slaae Øjnene op. I Mellemrummene mellem Concertnumrene spørge Alle ham sagte, hvad Aarsagen dog kan være til den Bidsker, som han har faaet; men den ulykkelige Gregoire, der bliver mere og mere forvirret, svarer blot: „Jeg veed det ikke mere end De selv, jeg forstaaer det aldeles ikke."

Han beslaver sig paa at faae sin Afsked Dagen efter og forbereder sig paa at bære sin Unaade, der synes ham unndgaaelig, men hvis Aarsag han er fuldkommen uvidende om, med det behørige Mod.

Da Concerten er til Ende, lader Kejseren, idet han forlader Salen, Programmet ligge paa sin Stol. Gregoire styrter derhen, snapper det, læser det, læser det atter fem og sex Gange uden at opdage det ringeste Anstødelige; han rækker det til d'Hrr. Lesueur, Rigel, Kreutzer og Baillot, som heller ikke kunne opdage Andet, end hvad der baade er passende og uskyldigt. Musikernes Spot begyndte at regne ned over den sonderknuste Forstander, da en pludselig Inspiration giver ham Nøglen til denne Gaade, paa samme Tid som den fordobler hans Rædsel. Programmet begyndte saaledes:

Musique de l'Empereur,

og i Stedet for at sætte en simpel Streg under, som sædvanlig, har Gregoire, uden at tænke derpaa, ladet tegne en Række Stjerner af tiltagende Størrelse indtil Midten af Bladet og af aftagende Størrelse til Enden.

Kunde Nogen troe, at Napoleon, som den Gang var paa Højdepunktet af sin Lykke, i denne uskyldige Prydelse vilde see en Hentydning til sin daværende og tilkommende Skjæbne? En Hentydning, der var lige saa ubehagelig for ham, som den var hensynsløs af denne Ulykkesprophet, der formodenlig havde gjort det med Forsæt, siden han, saavel ved de to smaa Stjerner ved Begyndelsen og Enden, som ved den store Stjerne paa Midten, lod forstaae, at den kjærlige Stjerne, som den Gang straalede med saadan Glands, efterhaanden skulde blive mindre, indtil den tilsidst ganske udslukkedes. Tiden har senere vist, at det skulde være saaledes; men har den store Napoleons Geni allerede den Gang aabenbaret ham, hvilken Skæbne der ventede ham? Hans forunderlige Opfarenhed ved denne Lejlighed bringer En til at troe det.

Her følger en Copi af det Program, der nær havde havt den brave Forstanders Ruin til Følge. Gregoire har selv, da han fortalte denne Tildragelse, givet mig Originalen.

Musique de l'Empereur.

* * * * * * ⁂ * * * * * *

Stor fransk og italiensk Concert.

Mandagen d. 9. Febr. 1807.

Ouverture til de to Tvillinger . . . Guglielmi.

---

1. Arie af „Romeo og Juliette“ . . Zingarelli.
Ved Madame Duret.

2. Arie af „Horacerne“ . . . . . Cimarosa.
Ved Mr. Crescentini.

3. Arie . . . . . Crescentini.
Ved Madame Barilli.

4. Duet af „Cleopatra“ . . . . . Nazolini.
Ved Madame Barilli og Mr. Crescentini.

5. Arie og Chor . . . . . Jadin.
Ved Mr. Lays.

6. Duo delle Cantatrice Villane . . Fioravanti.
Ved Mad. og Mr. Barilli.

7. Stor Finale af „Kong Theodore i Venedig“ . . . . . Païsiello.

Man kan let tænke sig, at Gregoire, som dog ikke den Gang mistede sin Ansættelse, vel vogtede sig for ved de følgende Concerter at sætte det mindste Tegn eller den ringeste symbolske Streg paa Programmerne. Han turde neppe sætte Prikker over i'erne. Han havde betalt for dyre Lærepenge, og han frygtede bestandig for „at være vittig uden selv at ane det“.

Et Blik paa London.

Af

Julius Rodenberg.

Mangen Gang har jeg ombord paa et Skib seet Solen staae op i det majestætiske Havs højtidelige Ensomhed eller fra et Bjergplateau over Alpernes Gletscherkjæder og tavse Dale; dog gives der endnu et tredie Syn, som jeg kunde være tilbøjelig til at sætte ved Siden af disse store, ophøjede Skuespil: Solopgangen over London, seet fra Toppen af Monumentet*) eller St. Paulskirkens Kuppel. De talrige Skorstene, som ved Dagens Frembrud atter regelmæssigt tage fat paa deres Arbejde, have paa den Tid endnu ikke opfyldt Atmosphæren med Røg, og i milevid Omkreds svæver Øjet hen over den mest storartede Skueplads for den menneskelige Virksomhed. Et Hav af Huse hviler ved den ensomme Beskuers Fod. Tag følger paa Tag, Gade paa Gade, Qvarter paa Qvarter — Horizonten, som begrændses af de

---

*) Et Minde om en stor Ildebrand. O. A.

fjerne Høje, omfatter Huse, Paladser, Kirker og Taarne, og igjennem dette Chaos af Sten og Murkalk flyder Themsens Vand langsomt og tavst. Man hører knap en Lyd, naar Solens første Straaler berøre dette mægtige Memnonsbillede — naar dens Purpurlys fra Øst begynder at spille sagte hen over den graa, uoverskuelige Masse. Men nu synes Kæmpelegemet pludseligt at faae Liv; et rødt Skjær flyver hen over Tagene, og tusinde Vinduer lyse som gyldne Stjerner. Floden bølger i en purpurfarvet Strøm gjennem Broerne, Taarnene rage som Ildspir op i den blaa, klare Morgenluft, og de første Røgsøjler hæve sig hist og her, magisk belyste af Morgenrøden. Jo højere Solen stiger, desto mere træder det ene Stykke efter det andet ud af den farveløse Dæmring; stadig voxer og udvider Stadens Omfang sig for vore Blikke, stadigt dukke nye Gaderækker, Parker og Forstæder frem, bestandig klarere lyse fra det Fjerne nye Vinduer og glimre nye Tage, indtil Øjet, næsten blændet af Lyshavet, seer hele London udbredt foran sig i al dets Herlighed og Storhed.

Men dette Moment af dets Glorie er ogsaa kun et Moment. Snart kommer Taagen, som atter begraver det vidunderlige Billede — stykkevis og langsomt, lige som det er fremkommet. Der gaaer en graa, iskold Tone igjennem Luften. Horizonten trækker sig sammen, og Himlen er ikke længer saa høj. Taarnene forsvinde. Hvor ere de gyldne Broer, som syntes byggede saa let og luftigt som til en Fes Fødder?

Gjennem tunge, sorte Buer rulle Themsens mørke Vande. Mægtige Paladsfronter skrumpe sammen, og hele Mile af Gader smelte bort i fugtig Taage lige som i Intet. Nu see vi ikke længer London, nu høre vi det kun i en dump Mumlen, som Time for Time bliver stærkere lige som Vandenes ved Strandbredden. London er vaagnet, og i en tyk, mørkegul Skyvæg seer man en lille rød Kugle sidde. Det er Solen. Den lyser ikke, den varmer ikke; og midt i Londons Gader er ti Skridt frem og ti Skridt tilbage Alt, hvad man kan see af Kæmpestaden. London er mere et Billede for Phantasien end for Øjet; midt i sin colossale Virkelighed viser det sig undertiden for os som et eventyrligt Drømmesyn.

London er mer end to Aartusinders Værk og har trolig, dels i, dels over Jorden, bevaret Sporene af og Mindet om enhver Haand, som har arbejdet paa dets Bygning. Det celtiske London og det romerske London har efterladt hvert sine Monumenter, Grundmure, Milepæle, Grave, pompejanske Gulve og Marmorbade. Cæsar plantede den romerske Ørn paa det Sted, hvor Tower staaer; Watling Street bærer endnu det Navn, som de latinske Forfattere have givet den. Saa kom Sachserne, derpaa de Danske og endelig Normannerne: Alle have de hjulpet til at bygge denne Stad. De gave den et Castel, Tower, en Kirke, Westminsterabbediet, og Mure »London-Wall«; — Alt dette er endnu tilstede. Ud af den lille Kjærne, som disse Mure omfattede, og som næsten nøjagtigt svarer

til det nuværende City, er denne store Stad voxet. Den har saa, allerede under Plantageneterne, sprængt denne Skal og er voxet, stadigt voxet ud over Murene og Portene. Tudorerne nedsatte sig paa Thorney Island, Westminster, og Adelen opslog sine Byresidenser paa Strand langs med Themsen; kun Kjøbmændene forbleve i City. Henrik VIII's London saae det ene efter det andet af disse biskoppelige og hertugelige Paladser rejse sig, og i Elisabeths London udviklede der sig heraf en Modsætning, som bestaaer den Dag i Dag. City blev Handelens, Westminster Hoffets, Regjeringens og den aristokratiske Verdens Sæde. Stuarterne boede i Whitehall og forøgede Staden med St. James — Parken, Slottet og Gaden; og under de tre Georger af den hannoveranske Linie fyldtes de Territorier, der endnu laae derimellem som Eng eller Agerland, med nye Gader og Pladser: Westend opstod. Georg IV byggede Regent Street, denne majestætiske Gadecolonne med dens pompeuse Bue, dens Circus og Quadrant; og rundt omkring Buckingham-Paladset, som Dronning Victoria tog til Residens, sprang den engelske Noblesses Marmor-Squares op af Jorden, de „ædle Tusindes" fornemme Regioner, Belgravia. I en vid Kreds uden om London voxede Landsbyerne sammen med Staden. Disse Landsbyer, som beskyggedes af Træer og omgaves af duftende Blomsterhaver, bleve, langt borte, som de vare, fra Byens Midtpunct og Larm, i deres rolige og sunde Beliggenhed henrivende Boliger for Pengearistokratiet. City, som om

Dagen er Verdensstadens bankende Hjerte, er om Natten dødsstille. Efter at Adelen i det 15de Aarhundrede havde forladt det, udvandrede i det 19de Aarhundrede ogsaa Handelsmatadoren, og de Patricierhuse, som efter Branden 1666 fulgte efter de middelalderlige Adelsboliger, ere nuomstunder ikke andet end Comptoirer, Udsalgs- og Oplagssteder.

Statistiske Beregninger gjælde i Almindelighed for Alt andet end poetiske — anderledes i London. Thi saa snart man i London begynder at nævne Tal, svulme de op til fabelagtige Størrelser og gaae med et Skridt strax ud over alle nedarvede Begreber. De Tal, hvoraf Londons Størrelse er sammensat, have deres egen Poesi; de tale et Sprog, som ikke er mindre imposant end Digterens, og løfte den menneskelige Aand op til en Højde, hvor dens eget Omfang synes at udvide sig tillige med dens Synskreds. Et saadant Syn har noget Frigjørende ved sig; thi det er ikke muligt at forblive lille lige over for en stor Gjenstand. Naar man udtaler Ordet „London", saa rykke paa en Gang det begrændsede Rums Kjendemærker langt fra hverandre; colossale Masser rore og ordne sig for vore Øjne, vi faae en Ide om, hvad „Millioner" vil sige; — de ligge i Luften, de gaae paa Gaden, de staae rundt om os, vi høre og see dem, vi lige som tage dem i Haanden, maale og veje dem, og vor Pen leger med dem lige som Astronomens Kikkert med Firmamentets gyldne Kugler.

Alt i London antager disse colossale Dimensioner; dette synes at være det Brobdingnag, hvorom Swift for noget over 100 Aar siden phantaserede. Under disse Forhold er ogsaa den Bog voxet, som blandt alle Vidundere i London altid for mig har staaet som det største Vidunder, nemlig „Londons Vejviser", den saakaldte »Post-Office-Directory«. Dette Værk har intet Andet tilfælles med Posthuset end Navnet og er et privat Foretagende, som nu uafbrudt har bestaaet i 68 Aar. Fra et lille Octavbind i Aaret 1800 paa 300 Sider er det, stadigt tiltagende i Højde, Bredde og Tykkelse, i 1868 svulmet op til en stor Octav paa 2800 Sider.

»Post-Office-Directory« er blandt Bøgerne, hvad London er blandt Byerne. Den falder i 12 Afsnit, som i alle Retninger give Oplysninger om Hovedstadens Liv og Færd i Handel og Vandel m. m. »Commercial-Directory« indeholder Navnene paa alle Firmaer osv., og vi finde deri, at ikke færre end 1600 med Navnet Smith ere Ejere af Handels- og Haandværksetablissementer. Lavt anslaaet maa saaledes den Smithske Familie alene i London tælle 30,000 Medlemmer. »Court-Directory« har ingenlunde alene at gjøre med Hoffet og hvad dertil hører, men med alle dem, der paa nogen Maade kunne komme til Hove, d. e. med Gentlemen. Tidligere, endnu for ikke meget lang Tid siden, indskrænkede Begrebet Gentlemen sig til dem, som ikke drev nogen Næringsvej, Intet behøvede at bestille og Intet bestilte for at erhverve sig

Livets Ophold. Nu har Begrebet -- i geographisk Forstand, kunde man sige — udvidet sig, idet enhver Kjøbmand, Professionist og Haandværker, som udenfor sit Forretningslocale ejer et Hus, en Villa eller „Residens" i en af de fashionable Gader eller Forstæder, kommer ind i Court-Directory som »Esquire« og udenpaa sine Breve i Stedet for »Mr.« foran sit Navn tør gjøre Fordring paa »Esq.« bag ved Navnet, følgelig gjælder for en Gentleman. Af saadanne Adressater, som fra om Middagen Kl. 5, naar de lukke deres Boder og trække sig tilbage til deres „Privat Residenser", blive til „Gentlemen" og Esquires, og hvoriblandt vi af vore Venner, D'Hrr. Smith, yderligere finde 600, tæller den nyeste Directory 50,000. »Official-Directory« anfører Navnene paa 10,000 Personer, som beklæde Stats- eller Communalembeder; »Law-Directory« indeholder 5000 Advocater (Barristers, Solicitors og Advocater); af Directory for »Trades« faae vi at vide, at der blomstrer ikke færre end 200 forskjellige Forretningsgrene i City; af »Clerical-Directory«, at der gives 900 Kirker, 1800 Skoler og 600 Sygehuse og Sindssygeanstalter. En af de interessanteste Afdelinger er »Street-Directory«, hvori nævnes 30 Konge-, 24 Dronninge-, 19 Prindse-, 31 John-, 53 George-, 20 Williams- og 11 Wellingtonsgader. Foruden bemeldte 1600 Smith'er findes der blandt Andet 720 Jones'er, 300 Robinson'er, 450 White'r, 640 William'er, 540 Taylor'er, 700 Clerk'er, 560 Davis'er og 440 Johnson'er.

Men denne enorme Fremvæxt af Huse, Gader og Mennesker har medtaget Aarhundreder, inden den nærmede sig til den nuværende Størrelse. Da Elisabeth sad paa Englands Throne og Shakspeare skrev sin „Hamlet", talte London endnu ikke saa mange Indbyggere som Cöln nu for Tiden, og først ved Slutningen af det 17de Aarhundrede var dets Befolkning lig Berlins nuomstunder. Det varede til Begyndelsen af vort Aarhundrede, før end London naaede den første Million (1801: 960,000), og til Midten af Aarhundredet, inden den var udenom den anden Million. »Ce n'est que le prémier pas, qui coûte,« siger Franskmanden om Menneskene, og det lader til, at man ogsaa kan anvende dette paa Byerne. Den Tid, som London har brugt til den første Million, lader sig kun beregne i Aartusinder; men Byen brugte ikke mere end 50 Aar for at føje den anden Million til og kun ti Aar til den 3die Million. I Aaret 1851 havde London 2,362,236 Indbyggere, i Aaret 1861: 2,803,034. Fra nu af antog Fremskridtene endnu mere forbavsende Dimensioner: Aaret 1864 var man naaet til det runde Tal 3 Millioner, og i Aaret 1866 var det allerede løbet op til 3,037,991.*) Der lever saaledes i London 3 Gange saa mange Mennesker som i Paris, 5 Gange saa mange som i Berlin, Wien og St. Pe-

*) I Midten af 1867 beløb Befolkningen sig til 3,082,372 og i Midten af 1868 vil den beløbe sig til 3,126,633.

F. A.

tersborg. Alle Schweizer-Cantonernes Beboere kunde faae Plads i London, og Beboerne af Sachsen og Hannover vilde netop slaae til for at fylde Kæmpebyen. Hvert sjette Minut fødes et Barn indenfor Byens Grændser, og hvert ottende Minut ophører en af dens Beboere at drage Aande. Hvis London vedbliver at voxe i disse Forhold, vil det om 20 Aar have 4,500,000, om 40 Aar 6 Millioner og om hundrede Aar 16 Millioner Indbyggere.

Denne Menneskemasse, som Øjet ikke vilde kunne overskue, hvis den var opmarcheret paa en Slette, og som f. Ex. dagligt forbruger 100 Millioner Galloner Vand og hver Nat 20 Millioner Kubikfod Gas, findes fordelt paa 445,787 Huse. Disse bedække en Del af de tre sammenstødende Grevskaber Kent, Surrey og Middelsex, tilsammen et Fladerum paa 120 engelske Qvadratmil. Gjennem 6,500 Gader, som, hvis man kunde lægge dem ud i en lige Linie, vilde udgjøre en Strækning af 1800 Mile, bruser og bølger dette Ocean af menneskeligt Liv lige som i Tusinder af Canaler, der desto mere forøge Strømmens Voldsomhed og Hæftighed, jo snevrere denne begrændses af Stendæmningerne.

Det egentlige Centrum for Livet i London er City, og her er det ogsaa, dets Strømning gaaer højest. City ligner en lille Kjærne i en uhyre Skal; det udgjør ikke mer end en engelsk Qvadratmil, men dog trænger alt det Liv, der rører sig indenfor den uforholdsmæssigt store Peripheri, sig sammen paa dette Midtpunct.

Man har beregnet, at de 120 Qvadratmil, som Londons Hushav for Tiden opfylder, ved Slutningen af Aarhundredet ville blive forøgede med 40 Qvadratmil. I samme Forhold, som Londons Omfang tiltager, aftager Citybeboernes Antal. Det er, som om de med Raabet: „Luft! Lys!“ flygtede til Londons fjerneste Regioner, som, voxende og voxende, vedblive at drive det grønne Landskab foran sig. City er Verdens store Pakhus, hvori alle Verdensdele lagre deres Varer og Kjøbere og Sælgere fra alle Himmelegne træffe sammen. City har næsten ophørt at være Beboelsessted; det er blevet til et Torv, men et kæmpemæssigt Torv, hvorpaa der om Dagen bevæger sig en større Mængde Mennesker og Vogne end nogetsomhelst andet Sted i Verden paa et Fladerum af lignende Omfang. Medens City endnu i 1851 talte 129,128 Indbyggere, havde det ti Aar efter kun 113,387 — knap saa mange som i Plantageneternes Dage, da Falstaff morede sig med sin Ven Henrik i Værtshuset Eastcheap — og hvis denne Formindskelsesproces fortsættes, vil det i Aaret 1881 kun have 100,000 Indbyggere. Dog tiltager Grunden i Værdi i samme Forhold, som Befolkningen aftager. Man kan sige, at de 315 Tønder Land, hvorpaa City staaer, er den kostbareste Flade i Verden, og at Værdien af en Qvadratfod ikke kunde være større, hvis den var af Guld. „Brolagte med Guld,“ sagde man, vare Londons Gader for faa Aar siden; det er ikke længer tilstrækkeligt. Nu siger man: „hel og holden af Guld“. Commissionen for Canal-

arbejderne i London maatte for kort siden betale en Plet Jord paa 412 Qvadratfod paa Hjørnet af St. Paul med 86,600 Rigsdaler. I en Beretning, som Alderman Mecchi offenliggjorde i Aaret 1867, siger han: „London er i Omfang ikke større end en Forpagtergaard, som man paa Landet vilde kunne have for en Afgift af 600—1000 Pd. Sterling om Aaret. Mine Venner paa Landet ville forbavses, naar jeg siger dem, at den sidste billige Handel, hvorom jeg har hørt tale, fandt Sted i Lombardstreet, hvor man gav 2 Millioner Pd. Sterl. for ½ Tønde Land, eller næsten 70 Pd. Sterl. for en Qvadratfod. En af mine Venner priste sig for nogle Aar siden lykkelig ved at kunne erhverve sig en Byggeplads til en Pris af kun 1,600,000 Pd. Sterl. pr. halve Tønde Land." Hus ved Hus, Vindue ved Vindue er enten en Bod, et Magasin, et Comptoir eller et Bureau. 20—40 Firmaskildte bedække en eneste Dørkarm paa begge Sider. Enhver Udvidelse af den uhyre store By mærkes her; men da City ikke kan voxe i Bredde, saa voxer det i Højde — op i Luften. Etage taarner sig ovenpaa Etage, og himmelhøje Bygninger synes at gjøre de i Forvejen snevre Gader endnu snevrere. Gader, Veje, Stræder og Gyder af forskjellig Art i City belobe sig til det store Antal af 913; men deraf ere kun 68 brede nok til at tre eller flere Vogne kunne kjøre ved Siden af hverandre; i 86 kan der kun kjøre 2, i 194 kun een Vognrække, og i 174 kan der slet ingen Vogne kjøre. Man kan gjøre sig en Forestilling om disse

Gader, naar man faaer at vide, at de tilsammen udgjøre en Vejlængde af 50 Mile, som dog kun optage Fjerdedelen af hele Citydistrictet; det vil sige: 50 Mile slyngede rundt i hverandre paa et Rum af ¼ Qvadratmils Størrelse. Det menneskelige Legemes Indvolde kunne ikke være slyngede tættere om hverandre, dets Aarer ikke være tættere forgrenede end Gaderne i City. Og nu tænke man sig den Livsfylde, som paa visse Timer af Dagen presser sig sammen paa dette Rum! Der gives omtrent 50 Indgange til City — Gader, Gaarde, Dampskibs- og andre Broer samt Jernbanestationer, og fra disse 50 Sider vælder paa en Gang Menneskestrømmen ud lige som gjennem optrukne Sluser, saa snart Forretningstimen er slaaet.

Hen imod Kl. 9 om Morgenen sætter den uhyre store Hær af Forretningsfolk sig i Bevægelse for paa en Gang at angribe City paa alle dets Puncter; til Fods og til Vogns, i Droschker og i Omnibusser, paa Skibe og Jernbaner, over og under Jorden, — en Armee, der, som Dr. Wynter siger, er større end nogen af dem, der nogensinde stod under Napoleons Befaling. Fløjene af denne Armee rykke frem fra Vest, Nordvest og Sydvest, og de Hovedcanaler, hvorigjennem denne vandrende Menneskemasse trykkes, ere Oxfordstreet, Holborn og Newgate paa den ene, Piccadilly, Charingcross, Strand, Fleetstreet og Cheapside paa den anden Side; her løbe begge Strømme atter sammen til en for med fordoblet Masse at naae deres Maal gjennem den snevreste af alle hidtil gjen-

nemvandrede Gader, Poultry. Herfra, rundtomkring lige til Londonbridge, er hele Jordoverfladen en bolgende Masse af Menneske- og Hestehoveder, Paraplnier, Vogntage og Vognhjul; hvis man lod en Sten falde ned fra oven, vilde den vanskeligt kunne naae Jorden. — „En anden Del af denne daglige Invasionsarmee bevæger sig ind over Londonbridge, den eneste Vej, som forbinder den østlige Del af England hinsides Themsen med det øvrige England og London. I Aaret 1850 gik paa een Dag i Tiden fra Kl. 8 om Morgenen til 8 om Aftenen 13,000 Vogne over denne Bro; i Aaret 1860 var dette Tal steget til 16,000 og i Aaret 1865 til 19,000. Det hele Antal af de Personer, som til Fods og til Vogns paa een Dag kom ind i City, beløb sig en Dag i Aaret 1860 til 706,621, og Haywood, Inspecteur for Canalarbejderne i London, har efter det Forhold, hvori Londons Befolkning siden er tiltagen, beregnet, at ikke mindre end ¾ Million Mennesker nu for Tiden dagligt vandre ind og ud af City. Endskjøndt Gaderne i Westend ere bredere og luftigere, saa er dog Færdselen der til Fods og til Vogns forsvindende i Sammenligning med Citys, ikke at tale om, at den overhovedet kun er ret levende i de tre fashionable Maaneder April, Mai og Juni, da de aabne Vogne fremvise Saisonens Pragt og Skjønhed og Gaderne see ud som et Blomsterhav" (Dr. Wynter). City har Sommer og Vinter næsten samme Udseende og den samme Larm af 70—80,000

Vogne, som uophørligt rasle igjennem det i alle Retninger.

London til Vogns — ja, det er virkelig et af de mærkværdigste og vidunderligste Capitler i denne Kæmpebys Historie. Fra Aabningen af den første Jernbanestation i London for omtrent 30 Aar siden er Kjørselen tiltagen i den Grad, at Londons Omnibusser nu dagligt tilbagelægge en Strækning af 72,000 Mil, Droschkerne endog 150,000. Lægger man til denne Færdsel, som uafbrudt krydser og skjærer Gaderne, et Antal af omtrent 7—8,000 Privatvogne, lette Kjøretøjer paa 4 og 2 Hjul, Broughams, Gigger, Karrer og Arbejdsvogne, og endelig den utallige Mængde af langsomt gaaende Kjøretøjer, de colossale Vogne fra Pickford, Chaplin og Horne, hvis Centnerbyrder synes at trykke de svære Hjul ned i Stenbroen, Fragtvogne med Jern og Glas, Tønder og Fade, — Sluferne og Tromlerne, hvortil kommer Hovslaget af de mægtige normanniske Heste, som trække dem: saa gjør Alt dette en saadan Støj, at Luften i London altid synes at bæve. Til Lykke gives der alligevel, afsides fra Færdselens Hovedlinier, stille Gader og Pladser nok, hvor man midt i Staden lever lige saa roligt og behageligt som paa Landet. Kun i Afstand hører man det londonske Livs Brusen og Larmen, som om det var Skoven eller Havet. Ingen skurrende Mislyd af Gadestøjen piner vore Nerver eller forstyrrer vor Eftertanke, saa snart vi have naaet den Park eller Square, hvor det hyggelige Hjem, omviftet af gamle Boge- og

Lindetræers Kroner og Toppe, venter os med sine Tæpper og Omhæng, med sine magelige Stole, med de smukke Billeder paa Væggen og de herlige Bøger paa Hylden. O, hvor mange saadanne Fredens og Velværets Der gives der ikke i dette mægtige Hav, som kaldes London, hver især et Opholdssted for Kjærligheden, Lykken og den taknemmelige Livsnydelse! Derhen vandrer Kjøbmanden, naar han efter fuldendt Dagværk har lukket sit Locale i City; dertil vender Advocaten, Embedsmanden og Statsmanden tilbage, naar han har endt sine Comptoirforretninger. Ægtefælle og Børn vente paa ham; Alt aander Lys, Glæde og Hvile. Om Sommeren udsender en smuk, lille Have sin Duft af Roser og Reseda, om Vinteren luer en prægtig Ild i Kaminen. En Strækning af omtrent to Timers Vej skiller ham fra City, fra Arbejdet og Bekymringerne; hist erhverver han, her nyder han. Her højtideligholder han Søndagen og alle Livets og Kjærlighedens skjønne Fester. For Englænderen er hans »home, sweet home« Alt og mere, end vi ere i Stand til at udtale og føle; naar vi ville vederkvæge os efter vort Arbejde, saa gaae vi „ud"; men naar Englænderen, Londonneren vil hvile ud og more sig, saa gaaer han — „hjem". Med dette Ord betegner han det Kjæreste og Dyrebareste, det Bedste, som han ejer: thi det omfatter hans Livs Højtidstimer, og midt i hans Kalds Besværligheder, hvad enten det nu kun dagligt fører ham til City eller i hele Aar langt bort til Indien og de fjerne Coloniers Kyster:

bestandig staaer hans lille Hus for ham og fylder hans Sjæl med den Fred, „som omsvæver Hjemmets Tag“. Og naar det giver Jagttageren af dette londonske Liv en Følelse af Frihed at lade Øjet glide hen over en saa vid Skueplads for menneskelige Rigdomme og menneskelig Storhed, saa vækker det midt i denne fremmede Verden en Slags hjemlig Følelse hos ham, overalt at opdage de smaa Kredse, hvoraf den uhyre store Ring er sammensat, som vi kalde London; at finde, at den Enkelte aldrig gaaer under i Massen, men paa Grund af sin Kraft og sin Fortjeneste træder ud med saa meget desto stærkere Bevidsthed om sin Ejendommelighed og sin Ejendom.

Hvorledes et Ord bliver til.

Af

Privat d'Anglemont.

Ferdinand Laloue, den berømte Ferdinand, Opfinderen af de store napoleonske Dramaer i Franconi's Circus, den forhenværende Urtekræmmerdreng, hvis Navn en Tid lang var et af de populaireste i hele Frankrig, hvis Stykker aldrig gik mindre end 100 Gange, Ferdinand, hvis Begavelse som dramatisk Tommermand endnu staaer uovertruffen, og hvis Evner som Sceneinstructeur kunne rivalisere med Alexander Dumas's, havde blandt sine mange Talenter ogsaa det, at han i en sjelden Grad forstod at inspirere de Konstnere, han havde under sig. Alle de gamle Statister fra Franconi's Circus, der figurerede i Dramaerne, troede virkelig, at de vare Generaler eller i det mindste Oberster, og de talte altid om Slag, Sabelhug, Indhug og deslige, ja han, der udførte Napoleon, døde endogsaa idet han fuldt og fast indbildte sig, at han var Keiser.

Blandt alle disse Konstnere var der en, som Ferdinand navnlig holdt af, og som til Gjengjæld elskede ham; det var Ash, den store Armees Tambour-Major, der paa de forskjellige Aftener havde holdt sit Indtog i Wien, Berlin og Moskou i Spidsen for den gamle Garde. Naar han ikke var paa Prove, søgte han altid til Invalidehospitalet, hvor han var Kammerat med de virkelige gamle Tambour-Majorer. De fortalte ham om Slagene, og om Aftenen vare de som oftest i Theatret; naar de da gjenkjendte deres Regimenter, raabte de: „Det er rigtig — saadan gik det til!“ Og det forhøjede Virkningen.

Ferdinand gjorde sig altid Umage for at finde paa Noget, der kunde glæde Ash. Han havde en Gang foreslaaet ham at sige Du til sig, men Ash havde ganske overvældet afslaaet denne Ære og var bleven saa betagen deraf, at han for første Gang havde gjort et Fejltrin, da han om Aftenen rykkede ind i Circus med Tropperne. I alle Stykkerne lod han Ash blive decoreret paa Valpladsen og det af Keiseren selv, der altid kjendte ham fra Toulon, Italien, Ægypten, Marengo, Austerlitz eller Jena, og i de første Acter fik han gjerne en Æresgave, enten i Skikkelse af Trommestikker eller en Stav; desværre kunde han ikke give Ash Tilladelse til at bære sin Orden ude i Byen; han vilde gjerne.

En Dag trak Ash sin Velynder til Side i den fjerneste Krog af Theatret og sagde:

„Hr. Ferdinand, jeg veed, De har megen God-

hed for mig — De har jo endogsaa villet have, at jeg skulde sige Du til Dem — vil De afslaae mig en Bøn?"

„Med mindre Du ønsker Slottet Choisy, der er blevet demoleret, saa skal jeg opfylde din Anmodning."

„Nej, jeg tør ikke."

„Ud med Sproget, for Fanden."

„Jeg vilde saa gjerne sige to Ord i det Stykke, som vi prøve!"

„To Ord. — Nei hør . . .!"

„Ja, jeg tænkte jo nok, at De vilde blive vred. — Og jeg, der har fortalt alle Trommeslagerne, at jeg havde faaet en Rolle — og de komme Allesammen . . .!" og stakkels Ash græd næsten ved Tanken om den Ydmygelse, han maatte undergaae.

„Store Barn, hvad gaaer der af Dig? Du skal ikke have to Ord; men en hel Rolle. I Morgen have vi Oplæsning paa det tolvte Tableau; Du skal faae din Rolle i Foyéen i hele Personalets Overværelse."

Om Aftenen Klokken sex var Ash i Theatret; han talte til Alle.

„Ere Rollerne uddelte til i Morgen; Ferdinand har lavet en til mig; jeg vilde ikke undvære den for aldrig det."

„Du er gal. Desuden veed Du jo nok, at vi aldrig faae Rollerne før Klokken ti."

Endelig kom Timen. Alle vare i Foyéen, og

Regisseuren gav et rædsomt Brøl: „Hr. Ash — Deres Rolle — Oplæsning i Morgen Klokken ti!“

Den Gamle var nær bleven syg, han, der hundrede Gange var gaaet mod Østerrigernes og Preussernes Ild. Paa Vejen hjem gik han ind til alle sine Bekjendte, under Paaskud af at tænde sin Pibe, og traf da som tilfældig sin Rolle frem.

„Aa! det er min Rolle; i Morgen have vi Oplæsning; det er nok en, jeg skal lære.“

Aftenen oprandt.

I Stykket forekommer Tilbagetoget fra Rusland. Napoleon ankommer bedækket med Sne; den udmattede Garde rejser sig, saa snart den seer Keiseren; han giver nogle Ordrer til sin Adjudant og nærmer sig derpaa Soldaterne; han slaaer den gamle Tambour-Major paa Skulderen og siger:

„Naa, min Gamle; Dig seer jeg altid, baade i Lykkens og Ulykkens Dage!“

»Quel échec, mon Empéreur!« skulde Ash svare; men han havde det Uheld i det Samme at see op; han seer alle sine gamle Venner, Trommeslagerne og Tambour-Majorerne, Lysene, Mængden, han bliver forvirret, han er nær ved at kvæles, og han udbryder med en lydelig, men rallende Stemme:

»Quel dèche, mon Empereur!«

Publicum er henrykt ved at see denne Kæmpe med de graae Barter staae skælvende foran Keiseren.

„Gud, hvor han gjør det naturligt!“ udbryde Alle.

Havde man givet sig til at lee, var Ash sunken om af Skam; men tvertimod. Da Folk hørte Ordet »dèche«, som de ikke kjendte, troede de, det var et ægte Soldaterudtryk, som man havde glemt i Ordbogen; Jubelen blev grændseløs, man raabte, man klappede, og man vilde have raabt Da Capo, dersom Klokken ikke havde været saa mange. Man var fuldkommen enig om, at en Tambour-Major af den gamle Garde ikke kunde tale som andre Mennesker.

Med et Slag var Ash bleven en stor Skuespiller, og som et sandt Geni havde han endogsaa opfundet et nyt Ord.

Han anede imidlertid ikke Alt dette; da han kom ud, flygtede han hen bag en Coulisse og dristede sig endelig til frygtsomt at hviske til Ferdinand:

„Tilgiv mig — De er vist meget vred?"

„Nej, tvertimod; Du har jo gjort umaadelig Lykke. Det er mig, der har taget fejl, og herefter skal Du sige Repliken paa din Maner; thi saadan bliver den trykt i Stykket."

Dagen efter var Ordet »dèche« paa Alles Læber, Pressen anvendte det, og der er Haab om, at Akademiet vil optage det i sin Ordbog*).

*) Être dans la dèche svarer til „at være paa Knæerne."

En Gaadefabrikant.

Af

Charles Collins.

Er der Nogen, der veed, hvem der døber nye Gader? — Er der Nogen, der veed, hvem der laver Deviserne, der ligge indeni Knalderne, som man faaer i Krandsekager? — Vi misunde for Resten ikke Vedkommende hans aandelige Standpunct, det maa vist være den Samme, der oversætter de italienske Operatexter, som man faaer for en billig Penge. — Er der Nogen, der veed, hvem der giver nye Retter Navne? — Er der Nogen, der kjender den Vismand, som Parfumeurerne henvende sig til, naar de have lavet en ny Pomade, Sæbe eller lignende, og som skal skaffe disse Opfindelser døbte? — Er der Nogen, der veed, hvem der laver Gaaderne? —

Til det sidste Spørgsmaal — men ogsaa kun til det — svarer jeg, at jeg veed det.

I et vist Aar, som vi ikke ere bange for at sige hørte til dette Aarhundrede, var jeg en lille Dreng —

en kvik lille Dreng og en mager lille Dreng, de to sidste Egenskaber følges ikke saa sjeldent ad; jeg vil ikke sige, hvor gammel jeg var den Gang; men jeg gik i Skole i Nærheden af London, og jeg var i den Alder, da man bærer Trøje og krøset Strimmel.

Paa dette tidlige Stadium af mit Liv havde jeg allerede en dyb og alvorlig Interesse for Gaader. Jeg var uhyre forfalden til at gruble over dem og var umaadelig sindrig til at samle dem. Naar Ugebladene bringe en Gaade eller en Logogryph, faaer man aldrig Opløsningen før i næste Numer. Syv Dage og Nætter, inden Ens Nysgjerrighed kan tilfredsstilles! Hvilken Tid var det ikke for mig! — I hele min Fritid grublede jeg paa en saadan Opløsning — intet Under derfor, at jeg var mager, — og jeg er stolt over at sige, at jeg undertiden fandt den, inden den officielle Meddelelse kom.

Der var en anden Slags gaadefulde Opgaver, der ogsaa florerede, da min Kvikhed og Magerhed var paa sit Højeste, og som voldte mig langt mere Bryderi end de, der kun bestod i Ord. Det var Rebus'erne. Disse fordømte smaa Træsnit med Ord og Tal imellem vare nær ved at tage Livet af mig; og disse versificerede Gaader holdt jeg heller ikke af. Jeg erindrer, at jeg en Gang fik fat paa et Ugeblad, hvori der stod en Rebus, der udmærkede sig ved en ejendommelig Korthed. Man saae slet ikke andet end en Ko, der løb i Galop. Gud hvor den Rebus spøgede i mit Hoved! Det var i en Ferie, at jeg fik fat paa den,

og inden Opløsningen kom, vilde jeg være tilbage i Skolen igjen. Bladet var dyrt, og jeg havde ingen Penge; for mulig at lære den, skrev jeg den ned, og da jeg havde noteret Ordene „Ko render" slog det mig, at jeg netop havde lost den; den betød naturligvis „Korender". — Ja, men mon det dog var rigtig gjættet? — Min Nysgjerrighed antog saadanne Dimensioner, at jeg besluttede at skrive til Bladets Redaction med indstændig Anmodning om at svare mig. Jeg fik intet Svar. Maaskee har der været et i „Correspondancen"; men det saae jeg aldrig, og jeg svæver endnu i Uvished.

Jeg omtaler denne lille Begivenhed, fordi den gav Anledning til, at jeg selv lavede en Rebus, der gjorde en saadan Opsigt, at en af Lærerne fik fat paa den og betydede mig, at jeg skulde lade være med at beskjæftige mig med „saadan noget Brovl". Til Trods for den lidte Behandling af denne graahærdede Idiot, der ikke havde Sands for en smuk aandelig Beskjæftigelse, voxede min Beundring dog stadigt for det Geni, der glimrede i den Gren af de aandelige Sysler, som jeg her omtaler. Tænk blot paa den Glæde, den Henrykkelse, som Gaader kunne foraarsage enhver udviklet Aand. Tænk paa den uskyldige triumpherende Følelse, som den føler sig besjælet af, der kan fremsætte en ny Gaade for et Selskab. Han alene kjender Opløsningen. Han holder alle de Andre spændte. Han smiler roligt og tilfreds. De Andre maae vente, me-

dens han sidder og griner i Skjægget. Han er lykkelig!" —

Men hvem laver Gaaderne?

Det gjør jeg!

Skal jeg fortælle en Hemmelighed? — Skal jeg afsløre et Mysterium? — Skal jeg fortælle, hvorledes man laver Gaader?

Ja.

Man betjener sig fornemmelig af en Ordbog dertil. Men at gjennemløbe en saadan med den Bagtanke at ville lave Gaader er en saa forvirrende Proces — det spænder alle Ens Evner saa frygteligt — at man i Begyndelsen kun kan beskjæftige sig et Qvarterstid ad Gangen dermed. Fremgangsmaaden er skrækkelig. Først og fremmest ligesom vækker man alle sine Aandsevner, — man kan paa dette Stadium passende lade alle Fingrene løbe voldsomt gjennem Haaret — saa tager man Ordbogen og vælger et bestemt Bogstav, idet man lader Fingrene følge ned ad Siden og standser ved det mindste Ord, af hvilket man synes at kunne lave Noget; man vender og drejer det; man træder tilbage og betragter det i Fjastand, som Konstneren sit Maleri, og dersom man dog ikke finder paa Noget, saa gaaer man til det næste. Og Ordbogen hjælper ikke en Gang altid. — Det er et anstrængende Arbejde, — fortvivlende — ja værst af Alt, det er endeløst. Efter en vis Tids Forløb er det umuligt at lade være med bestandig at tænke paa at fabrikere Gaader og Brandere. Ja endnu

værre. Man føler som om man altid burde tænke paa det, for at Intet skal undslippe En. Det er det, der gjør Gaadefabrikationen saa svækkende. Er man paa Comedie, griber man et Blad, læser man en Roman, bestandig og bestandig plages og martres man af sit Spørgelse. Ordene, der lyde fra Scenen, eller som staae trykte for En, kunde muligvis indeholde brugbart Stof, og man maa passe paa. Skrækkelige og ødelæggende Livsopgave! Man bliver lettere af med sin Fedme ved i en Uge at beskjæftige sig med Gaader, end ved at løbe op af Bakker i en hel Maaned, indsvøbt i Uldtæpper, eller ved at tage et ordentligt Cursus i romerske Bade.

Og er man saa endelig heldig nok til at have fabriceret Noget, hvilken Møje har man saa ikke med at komme af med Varerne. Publicum forlanger ganske vist Gaader, som det nu i saa lang Tid har været min Opgave at lave; men Efterspørgslen er ikke stor nok. De Ugeblade, i hvilke man kan faae sine Varer affatte, ere ikke talrige, og Redacteurerne ere langtfra tilstrækkelig begjærlige efter den Slags Frembringelser. En Gaade kan ligge i lang Tid og drive omkring i et Redactionscomptoir, og naar den saa endelig bliver indrykket, skeer det kun, fordi der tilfældigvis har været en ledig Plads. Naar vi faae Plads i et Blad, er det altid — altid, hører De, — den simpleste, vi indtage. Vi komme tilsidst, nederst paa den allersidste Spalte, som oftest sammen med disse utaalelige Schakopgaver, der gaae ud paa, at Hvid skal gjøre Mat i

fire Træk eller saadan noget lignende. Den bedste Gaade, som jeg nogensinde har lavet:

Med ædelt Blod, i Kamp om mig,
Blev mangen Slagmark vandet;
Tidt var en Viv mit Første ej,
Fordi Gemalen var mit Andet.

laa og drev i sex Uger paa et Redactionscomptoir, inden den kom ind; men endelig kom den da, og dens Opløsning: „Trofæ" gjorde uhyre Opsigt. Jeg kan for Resten netop takke den for, at jeg gjorde den Opdagelse, at man paa anden Maade kan blive af med sine Varer end netop ved at henvende sig til Bladene.

En Herre, der ikke ønskede at navngive sig, meldte sig paa vedkommende Blads Comptoir og bad om min Adresse, og en Dag fik jeg Besøg af en halvgammel Mand med et gemytligt Blik og et humoristisk Træk om Munden, der kom stønnende op af Trappen, og som forsikrede mig om, i hvor høj Grad han beundrede mit Talent. Han fortalte ligefrem, hvad han ønskede, nemlig mod et godt Vederlag at blive stadig forsynet med Gaader, Rebus'er, Brandere eller Anekdoter, som han da igjen kunde anvende som sine egne. Streng Tavshed maatte forsikres. Hr. Scrooper, — det hed han nu egentlig ikke, men jeg vil kalde ham saaledes, — spiste ofte ude og maatte altid have nye Indfald paa rede Haand. Der blev derfor snart sluttet en Tractat imellem os.

Samme Dag, han var hos mig, gav jeg ham en Historie, som min Fader engang havde fortalt mig, og

som jeg nok turde risikere at give ham som Nyhed, forsynede ham med en Gaade, som jeg netop havde i Lommen — jeg havde for Resten altid et lille Oplag hos mig, der strax kom frem ved den allermindste sympathetiske Udtalelse for Gaader, — og fortalte ham et Par Brandere. — Jeg skaffede ham Vittigheder og han mig Livets Nødvendigheder.

Denne vor Handelsforbindelse blev ofte fornyet. Som med alt Jordisk kom der jo ogsaa enkelte ubehagelige Elementer ind i denne vor ellers behagelige Forbindelse. Undertiden klagede Hr. Scrooper over, at Vittighederne ikke rigtig sloge an; men det beroede naturligvis kun paa hans egen Maade at sige dem paa; undertiden havde han complet misforstaaet mig, og jeg var da aldeles brødefri; i det Hele taget var han ikke fri for at være lidt idiotisk. Hans største Vanskelighed, sagde han selv, var at huske, i hvilke Huse han havde sagt de forskjellige Brandere, og undertiden var han endog saa dum at fremsætte Svaret i Stedet for Spørgsmaalet. En Dag kom han til mig og var ganske rasende. Jeg havde forsynet ham med en udmærket Brander, som netop var indrettet paa at kunne bruges ved et Middagsbord, og som oven i Kjøbet var paa Tydsk; han havde benyttet den Dagen før; men Ingen havde leet, ja, Enkelte havde endogsaa bemærket, at den var meningsløs.

„Men maa jeg da spørge Dem om, hvad De sagde?“ spurgte jeg høfligt.

„Da vi fik Bønner, skubbede jeg, som De havde

anvist mig, en til Side paa min Tallerken og sagde: „Hvad er det?" — Alle grublede. — „Det er en berømt Mands Navn", tilføjede jeg. „Den maa løses paa Tydsk!" — Ingen kunde gjætte. — „Napoleon!" udbrød jeg triumpherende; og der sad jeg, medens Alle stirrede forbavset paa mig."

„Men De skulde jo ogsaa have sagt „Bonaparte!" Forstaaer De? — Bohn'apart."

Hr. Scrooper gjorde en Undskyldning.

Nu er jeg snart færdig; Slutningen er tragisk, men det er Kong Lears ogsaa. Det Værste er, at det tillige fremgaaer, at jeg selv har vist et Slags Svaghed paa et vist Punct.

Alt gik sin jevne Gang med Scrooper, da jeg en Morgen modtog Besøg af en complet Fremmed. Det var atter en halvgammel Herre, — atter En med et gemytligt Blik og et humoristisk Træk om Munden — atter En, der spiste meget ude. Jeg vil kalde ham Postlethwaite. Han kom i samme Anledning som Scrooper; ogsaa han havde seet en af mine Gaader i et Blad, og da han ligeledes havde et Navn, som han ønskede at vedligeholde, søgte han til mig. I Begyndelsen var jeg neppe i Stand til at tale af Forbavselse over dette nye Tilbud; men jeg kom mig dog saa vidt, at jeg kunde gaae ind paa Forslaget. Det Værste var, at han havde saa gyseligt travlt. Samme Dag skulde han til en stor Middag, og det var aldeles nødvendigt, at han udmærkede sig; Betalingen kom det ikke an paa.

Mit Forraad var udtømt, og han klemte paa. Pludselig huskede jeg paa, at jeg havde en Gaade i Lommen. Men — havde jeg maaskee allerede solgt den? Det var mig umuligt at erindre det. Det at Scrooper hverken havde fortalt mig, om den havde gjort Lykke eller ikke, trøstede mig; og Postlethwaite gik bort med Gaaden.

Tvivl og Frygt nagede alligevel min Sjæl, og jeg anede det Værste, da begge mine Patroner næste Dag besøgte mig ude af sig selv af Raseri. Postlethwaite kom sidst, og af ham erfarede jeg Følgende. Det var en meget distingueret Person, der havde givet Gaarsdagens fatale Middag. Han var med Billie kommen noget sent for at være den Sidste og havde fundet et særdeles elegant Selskab samlet. Man ventede kun paa En; det var en vis Hr. Scrooper. Endelig kom han, og man var gaaet til Bords. Som det lod, havde de nævnte to Herrer disputeret om Alt muligt under hele Maaltidet, og Spændingen imellem dem havde naaet sit Højeste, da Scrooper til den Andens Forbavselse ved Desserten netop havde ledet Samtalen hen paa nye Gaader og Brandere. Postlethwaite havde et Øjeblik troet, at Scrooper havde gjort det af lutter Venlighed; men dette Blik paa Sagen havde han kun havt et Øjeblik. Paa en Gang havde Begge udbrudt:

„Apropos, om Gaader. Kan De gjætte denne *min* sidste?" Nu havde der udspundet sig en meget ivrig Samtale imellem dem.

„Jeg syntes De sagde . . .?"

„De bemærkede at . . .?"

„Har De lavet en Gaade?"

„Ja; men det forekom mig ogsaa, at De tilbød en?"

„Min lyder": havde Begge raabt:

„Naar Hoved fattes os totalt,
Vi vittige kan være."

„Men vore Gaader synes jo at være ens!"

„Maaskee er det kun Begyndelsen, lad os høre en af dem helt ud," havde Værten bemærket.

Scrooper var kommen først og havde skyndt sig at tilføje.

„Men har vi Hoved, sidst af Alt,
I Verden vi det ere."

„Det er min Gaade. Jeg lavede den i Morges."

„Og jeg min paa Vejen herhen!"

Saa var der igjen kommen en Pause, indtil Værten havde sagt:

„Lad os høre Opløsningerne. Hver skriver sin paa et Stykke Papir, saa læser jeg op."

Det skete, og paa dem begge havde staaet: „Hovedbøger."

Fra den Dag af er det gaaet rent tilbage for mig. Mine Patroner saae jeg aldrig mere; men værst af Alt: der er ikke et eneste Blad, der mere vil have Noget at gjøre med mig. Til et meget udbredt Ugeblad havde jeg nemlig sendt følgende udmærkede Gaade:

For 10, for 5 Rigsdaler, ej for hundred
Saae Folk man gjøre det, som ingen Haand
Formaaer at gjøre, intet højt beundret
Og stort Geni ved Hjælp af Kløgt og Aand.

Den blev optaget og gjorde Opsigt; men jeg Ulykkelige har glemt Opløsningen. Jeg er ødelagt!